

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 123

V Legislatura

Any 2002

Sessió plenària
celebrada el dia 8 de maig de 2002
(Primera reunió)

Presidència de la Molt Excel·lent
Senyora Marcela Miró Pérez

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 39 minuts)

Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Cultura i Educació, senyor Manuel Tarancón i Fandos, sobre política general de la conselleria en matèria de defensa del patrimoni cultural no catalogat (arquitectura de l'aigua, compliment de la Carta de Benassal, etcètera), presentada pel Grup Parlamentari Socialista-Progressistes (RE número 12.249, BOCV número 45). Pàgina 4.477.

Intervencions dels diputats Francesc Colomer i Sánchez (GP Socialista-Progressistes), Joan Francesc Peris i García (Grup Mixt), Ramon Cardona i Pla (GP Esquerra Unida del País Valencià) i David Francisco Serra Cervera (GP Popular).

Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Medi Ambient, senyor Fernando Modrego Caballero, sobre política general de la conselleria en matèria de declaració de zones d'especial protecció per a les aus (ZEPA) al territori de la Comunitat Valenciana, presentada pel Grup Parlamentari Socialista-Progressistes (RE número 13.205, BOCV número 50). Pàgina 4.483.

Intervencions dels diputats Francisco Pérez Baldó (GP Socialista-Progressistes), Joan Francesc Peris i García (Grup Mixt), Joan Ribó i Canut (GP Esquerra Unida del País Valencià) i José Manuel Botella Crespo (GP Popular).

Votació de la Moció subsegüent: es rebutja per 42 vots en contra i 30 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació, senyor Vicente Rambla Momplet, sobre política general de la conselleria respecte a l'augment de la sinistralitat laboral que es pateix al territori valencià, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida del País Valencià (RE número 16.521, BOCV número 67). Pàgina 4.489.

Intervencions de la diptada Àngela Llinares i Llorca (GP Esquerra Unida del País Valencià), del diputat Joan Francesc Peris i García (Grup Mixt), Antonio Torres Salvador (GP Socialista-Progressistes) i de la diptada Macarena Montesinos de Miguel (GP Popular).

Votació de la Moció subsegüent: es rebutja per 41 vots en contra i 31 vots a favor.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 38 minuts)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 32 minuts)

Preguntes. Pàgina 4.496.

Preguntes números **4.405/01, 4.406/01, 4.407/01, 4.408/01 i 4.409/01** al conseller de Sanitat, senyor Serafín Castellano Gómez, sobre la desaparició de dades sobre pacients de l'hospital Dr. Moliner, que formula la diputada María José Mendoza García del GP Socialista-Progressistes (RE 30.968, 30.969, 30.970, 30.971 i 30.972). Preguntes números **4.410/01, 4.411/01, 4.412/01, 4.413/01, 4.414/01, 4.415/01, 4.416/01 i 4.417/01** al conseller de Sanitat, senyor Serafín Castellano Gómez, sobre la campanya de vacunació antigripal de la temporada 2001-2002, que formula la diputada María José Mendoza García del GP Socialista-Progressistes (RE 30.973, 30.974, 30.975, 30.976, 30.977, 30.978, 30.979 i 30.980). Preguntes números **4.428/01 i 4.429/01** al conseller de Sanitat, senyor Serafín Castellano Gómez, sobre les obres del centre de salut de la Pobla Llarga, que formula la diputada Àngela Llinares i Llorca del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 31.082 i 31.083). Preguntes números **4.424/01 i 4.425/01** al Consell (resposta del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, senyor José Ramón García Antón) sobre el nou PGOU de Castell de Guadalest, que formula la diputada Àngela Llinares i Llorca del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 31.050 i 31.051). Pregunta número **630/02** al conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, senyor José Ramón García Antón, sobre els problemes d'horaris en diverses línies d'autobusos, que formula la diputada Àngela Llinares i Llorca del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 36.987). Preguntes números **6/02, 8/02 i 10/02** al conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, senyor José Ramón García Antón, sobre un projecte d'ampliació del port esportiu d'Altea, que formula el diputat Joan Antoni Oltra i Soler del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 35.773, 35.775 i 35.777). Preguntes números **393/02, 394/02, 395/02 i 396/02** al conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, senyor José Ramón García Antón, sobre la línia fèrria Alcoi-Xàtiva, que formula el diputat Joan Antoni Oltra i Soler del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 36.288, 36.289, 36.290 i 36.291). Preguntes números **456/02, 457/02 i 458/02** al conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, senyor José Ramón García Antón, sobre la línia C-1 de rodalies Alacant-Múrcia, que formula el diputat Joan Antoni Oltra Soler del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 36.523, 36.524 i 36.525). Preguntes números **612/02, 613/02, 614/02 i 615/02** al conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, senyor José Ramón García Antón, sobre les obres de la carretera Morella-Sorita, que formula el diputat Avel·lí Roca i Albert del GP Socialista-Progressistes (RE 36.917, 36.918 i 36.919 i 36.920).

Interpel·lació al conseller de Sanitat, senyor Serafín Castellano Gómez, sobre política general del Consell en matèria de recursos assistencials dels hospitals públics de mitjana i llarga estada de la Comunitat Valenciana, que formula la diputada María José Mendoza García, del GP Socialista-Progressistes (RE 30.345, BOCV número 119). Pàgina 4.513.

Interpel·lació al conseller de Benestar Social, senyor Rafael Blasco Castany, sobre la política general de la Conselleria de Benestar Social amb referència al Pla d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones (2001/12275), que formula la diputada Dolors Pérez i Martí, del GP Esquerra Unida del País Valencià (RE 35.733, BOCV número 139). Pàgina 4.518.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 40 minuts)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 8 de maig de 2002. Comença la sessió a les 10 hores i 39 minuts. Presideix la Molt Excel·lent Senyora Presidenta Marcela Miró Pérez. Sessió número 67. Primera reunió.

La senyora presidenta:

D'acord amb l'article 63 del Reglament de les Corts Valencianes, es proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la inclusió d'un nou punt, referent a la compareixença del conseller de Benestar Social per a explicar el procediment de contractació de la gestió integral dels centres Dona 24 Hores, de València, Castelló i Alacant, a la UTE Tissat SA-Lonerson Trade SL, sol·licitada pel Grup Parlamentari Socialista-Progressistes, pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i a petició pròpia del conseller.

Se sotmet a votació. No hi ha inconvenient? *(Pausa)* S'aprova per assentiment la inclusió d'este nou punt de l'ordre del dia com punt 11.

Primer punt, moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Cultura i Educació sobre política general de la conselleria en matèria de defensa del patrimoni cultural no catalogat –arquitectura de l'aigua, compliment de la Carta de Benassal...– presentada pel Grup Parlamentari Socialista-Progressistes.

Per a la presentació i defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Colomer.

Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Cultura i Educació sobre política general en matèria de defensa del patrimoni cultural no catalogat –arquitectura de l'aigua, compliment de la Carta de Benassal, etcètera–

El senyor Colomer i Sánchez:

Gràcies, senyora presidenta.
Senyories. Bon dia a tots i a totes.
Contra el que puga semblar la llegenda d'aquesta moció...

La senyora presidenta:

Un moment, senyor Colomer. Un moment, senyor Colomer.
Senyories, per favor, pregue silenci.

El senyor Colomer i Sánchez:

Gràcies, senyora presidenta.
Deia que contra el que puga semblar llegir en l'ordre del dia el títol d'aquesta moció, allò fonamental d'aquesta iniciativa no són les pedres ni les tècniques ni allò mecànic ni les arquitectures en un sentit estricte, sinó que allò fonamental, l'esperit d'aquesta iniciativa, parla de persones i pretén defensar la gent. Ens podria inspirar allò que diu una cançó que les pedres són fredes i el que ens interessava és el calor i l'alegria, que les joies no tenen ànima, només són cristalls o espills.

De manera que nosaltres sí que volem reivindicar que aquesta moció sí que té ànima, perquè té a vore amb molta gent, amb moltes persones, amb col·lectius humans. Probablement no estem parlant d'unes zones demogràficament molt populoses, però en tot cas no per això han de ser menys importants. Unes zones de vegades, moltes vegades alienes a la vida parlamentària, o que el Parlament ha estat alié a la seua realitat.

És una moció que té a vore amb una manera de ser valencians, en una manera d'haver estat i haver ajudat a construir la història del nostre poble. Té a vore amb una manera d'estar al món, amb una manera de relacionar-se amb el medi, amb el seu entorn. Té a vore amb les ganes de romandre, de crear, d'arrelar-se en una geografia dura que té la nostra comunitat. És una iniciativa, la nostra, que té a vore amb el caràcter d'algunes comarques, amb la seua vocació, amb la seua voluntat, amb la seua identitat, una identitat dura, però que és la nostra, també és la valenciana.

Per tant té per a nosaltres, senyories, un gran valor, un valor immens el que avui anem a defensar. Té a vore, com deia Benedetti, amb "la tracció a sang", ell deia que quan fallen altres possibilitats, els mèrits mecànics, sempre ens quedarà "la tracció a sang", la força humana i res més. I nosaltres volem significar que la matèria objecte que ens ocupa no és sinó el resultat d'esta manera de fer les coses, d'este *modus operandi*. Només "la tracció a sang", la força humana, ha fet possible el que estem parlant de preservar este llegat patrimonial.

Estem parlant, senyories, de construccions vinculades a l'agricultura, a la ramaderia, l'arquitectura de l'aigua. Estem parlant d'elements com són els aljubs, pous de neu, els forns de calç, arquitectures treballades en la tècnica de la pedra en sec. Estem parlant de molins. Curiosament avui els molins que s'anomenen aerogeneradors són els que causen la preocupació i l'interès per determinades zones, que són també les zones que avui venim a defensar però des d'una altra perspectiva. No són els llauradors ni els ramaders els protagonistes d'esta nova motivació, nou interès pels molins, sinó que són les grans companyies, els mercaders de l'energia; però nosaltres reivindicuem l'altra vessant, la històrica, la patrimonial, en el dia d'avui.

Busquem el reconeixement, un reconeixement que a més ajuda a configurar, ha ajudat a configurar un paisatge, i ens ajuda a interpretar eixe paisatge i la presència humana en eixa geografia. Estem buscant un reconeixement a eixes formes de treball, a eixes tècniques, a eixa lluita humana per continuar en el territori. Estem buscant un reconeixement al que és el segell, l'empremta humana en eixa geografia, per a evitar una mena d'etnocidi que si no es prenen mesures és el que podria passar.

I a banda, senyories, no ens podem sotraure al fet que estos dies s'està complint el quart aniversari de l'aprovació de la Llei de patrimoni; concretament l'11 de juny – queda aproximadament un mes– es compliran quatre anys de la Llei de patrimoni cultural de la Comunitat Valenciana. Seria molt complicat esbrinar o determinar quina secció, quina versió del patrimoni, quina part del patrimoni ha rebut un impuls o s'ha beneficiat d'aquesta normativa. La pràctica totalitat dels instruments o dels sistemes operatius que fixa la llei, o no s'han creat o s'han oxidat senzillament per la manca de recursos i la manca de personal.

L'altre dia, revisant papers, veia que en 1997, el senyor Zaplana i la senyora Tocino, signaven –ja fa cinc anys– un conveni per a construir obres hidràuliques; un conveni valorat en 68.800 milions de pessetes, del qual l'1% teòricament havia de quedar-se aquí a la Comunitat Valenciana per a recuperar patrimoni cultural, l'1%. D'este conveni ja no val la pena fer cap projecció de futur, anunciar si es complirà, si no es complirà. La data de caducitat, que la tenia, ja ha vençut, ja han passat cinc anys des que el senyor Zaplana i la senyora Tocino ens digueren que anaven a invertir tot això en obres hidràuliques, i l'1% corresponent com fixa la llei, en patrimoni cultural. La pregunta seria si s'ha invertit, si un 1% en concret d'eixa xifra exclusiva s'ha quedat per a restaurar patrimoni cultural.

He volgut fer una ràpida valoració d'este quadrienni, perquè el tema que ens ocupa del patrimoni no catalogat també té molt a veure amb la qüestió, i perquè probablement no hi haurà més alternatives en el que ens queda de període de sessions per a valorar la Llei 4/98. Que torne a repetir-ho, han passat quatre anys des de la seua aprovació, quatre anys que han passat, per què no dir-ho, de llarg.

La moció parla en concret d'articular un pla d'actuacions per a recuperar el patrimoni que ens ocupa. Parla de tindre ambició en este sentit, de concertar amb els ajuntaments, amb el municipalisme implicat, la realització en un calendari i en un pressupost concret de les actuacions necessàries per a posar en valor este patrimoni. I sobretot parla també de vincular a l'Agència Valenciana de Turisme, per a fer possible l'impuls de productes turístics en base a este recurs bàsic que és el patrimoni cultural.

De vegades ens perdem. Ens perdem nosaltres i es perden els diners. No es perden d'una manera irregular, no és eixe el tema d'avui. S'evaporen senzillament en la, diguem, ineficàcia absoluta. Es perden centenars de milions a la província que bàsicament atresora esta part del patrimoni que avui volem defensar. Perdem i es perden molts diners buscant un motiu per a crear un parc temàtic, quan el parc temàtic ja el tenim si volguérem en base al patrimoni cultural. Es perden 300 milions de pessetes buscant motius, buscant continguts per a construir un parc temàtic, quan a l'hora tenim el parc de la Valltorta, promés tantes vegades que això serà un parc cultural a ple rendiment.

De manera que sí que té a veure el que estem dient en una mala manera d'enfocar el govern, i una mala manera d'enfocar la política de patrimoni cultural. Nosaltres demanem, per tant, recolzament des de la Conselleria de Cultura, des de l'Agència Valenciana de Turisme, en coordinació, en concertació, que és una paraula, és un verb que conjuguen molt malament des d'este govern, amb els municipis afectats per tal de recuperar i posar en valor el patrimoni cultural no catalogat.

Hem parlat d'història –i amb això acabe la meua defensa–, hem parlat d'un llegat patrimonial, però sobretot és una proposta que parla d'una terra i parla d'una gent, d'un paisatge físic, però també d'un paisatge humà.

Res més i gràcies.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Colomer.

A esta moció no hi ha esmenes presentades; per tant,

correspon la intervenció del Grup Mixt. El senyor Peris té la paraula.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyora presidenta.

El Grup Mixt va a recolzar aquesta moció. Pensem que en les restauracions, en les actuacions dels patrimonis, justament solen ser els sectors abandonats els més oblidats, el que és el patrimoni cultural, diguérem cívic. Tots recordem i es fan grans inversions públiques moltes vegades en tot el que seria l'arquitectura religiosa, és una tradició; fins i tot en el que és l'arquitectura militar, el que són els castells; el que és l'arquitectura nobiliària, el que són els palaus, i normalment s'oblida el que és la part del patrimoni cultural i històric que té a veure en el desenvolupament econòmic i social i el que té a veure en el treball. És a dir, en com les persones s'han relacionat en el medi, i com les persones han resolt els problemes al llarg de la història d'infraestructures, de portar aigua, de treballar, de la utilització energètica. Perquè en definitiva d'això és el que parla aquesta moció.

O siga, que aquesta moció fonamentalment parla del patrimoni de ponts, del patrimoni de sènies, del patrimoni de séquies, del patrimoni d'assuts, del patrimoni d'aqüeductes. És a dir, tot eixe patrimoni de l'arquitectura civil que a més a més té a veure en la història del treball, en la història del desenvolupament de la tècnica, per a donar solucions als problemes de les persones que, en definitiva, són l'economia, aconseguir el manteniment, etcètera, etcètera.

Nosaltres veiem que el PP sí que això ho ha portat al seu programa, és a dir, és un compromís programàtic de l'àrea de cultura del Partit Popular. Jo ho he pogut llegir. I fins i tot dintre del compromís programàtic del PP en l'àrea de cultura, concreta, i diu "un pla sobre l'arquitectura de l'aigua". Ho diu aixina, específicament. Per això pensem que la moció possiblement no tinga massa problema per a aprovar-se avui, o no hauria de tenir problema per aprovar-se avui.

M'imagino que la inquietud del senyor Colomer, del Grup Socialista–Progressistes, a l'hora de fer la seua interpellació que va portar després a aquesta moció que avui debatem, és que d'eixe compromís programàtic que sí que està en el programa del PP, ha pogut comprovar com per exemple en els pressupostos del 2002 sí que hi ha una partida que diu "pla de recuperació del patrimoni de l'arquitectura de l'aigua". És cert. És el codi 7/P444.3000; és cert. Quants diners n'hi ha en eixa partida? 150.000 euros, és a dir, 25 milions de pessetes. Efectivament, en 25 milions de pessetes, pretén el Partit Popular, en un any és tot el que està disposat a complir el seu compromís programàtic de rehabilitació del que és l'arquitectura de l'aigua: sènies, molins, aqüeductes, imagine que ponts.

Per això nosaltres pensem que és important que les Corts Valencianes avui donaren una empenta, un impuls, a això que és un compromís que s'ha adquirit davant l'electorat valencià, això que és un compromís que es va presentar a les eleccions, s'acomplisca d'una manera molt més ferma. I recolzant la moció que s'ha presentat ací, poguera el conseller de Cultura poder fer una modificació de crèdits per a invertir molt més en eixa arquitectura de l'aigua, i en eixe conjunt del patrimoni de tots. Perquè fa poc hem pogut veure com aqüeductes, en les comarques interiors, estan

caient-se. Hem pogut comprovar com aqüeductes històrics romans, estan caiguent per manca. almenys, d'eixa actuació urgent que, a més necessita molts més de 25 milions de pessetes, moltíssims més, per a subjectar-los, per a després fer eixe pla que demana la moció, i que nosaltres recolzem, que seria tot un pla concret de rehabilitació i, a més a més, després, fer-lo útil, en el sentit del turisme rural, que seria la segona part de la moció important.

És a dir, aquest patrimoni rehabilitat dóna riquesa avui, és a dir, seria un patrimoni històric, que donaria riquesa avui a eixes comarques de l'interior, perquè la gent aniria a veure'ls, aniria a veure eixe antic molí, eixe batan, eixe pont, eixa sènia, eixe assut.

Per totes eixes raons i perquè, efectivament, hem pogut comprovar que està en els compromisos del PP, el PP hauria de portar els compromisos dels programes electorals a la realitat i, recolzar aquesta moció, donar-li una empena, que la Conselleria de Cultura faça alguna cosa més, que se queden les coses en compromisos electorals que acaben no complint-se.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Peris.

Té la paraula, per a fixació de posició per part del Grup Parlamentari Esquerra Unida, el senyor Cardona.

El senyor Cardona i Pla:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyors diputats.

Senyores diputades.

Nosaltres anem a donar suport a aquesta moció, ens pareix adequada, pensem que seria positiva per a protegir un patrimoni cultural interessant i important i pensem que són necessàries les accions que en la moció es relaten.

Jo, com el diputat que m'ha precedit i ha comentat el tema de l'arquitectura de l'aigua, jo voldria també centrarme en el tema de l'arquitectura de la pedra en sec, perquè en moltes comarques, sobretot de l'interior del País Valencià, té una importància fonamental, ha seguit la que ha marcat la transformació del territori durant segles i segles.

Nosaltres som conscients que no tots els patrimonis culturals, no tots els béns culturals tenen les mateixes característiques, tenen inclús –diguérem– la mateixa categoria, la mateixa formalitat. En eixe sentit, els monuments singulars, arquitectònics, els monuments senyoriales, eclesiadístics, tenen una rellevància, se'ls ha donat sempre molt importància, i han format part, normalment, del que s'ha considerat patrimoni a recuperar i a rehabilitar.

No ha passat el mateix amb el que és l'arquitectura de la pedra en sec. Moltes vegades, quan anem per la zona dels Ports, de l'interior del Maestrat o de l'interior del Palància, ens trobem que tots els béns, tota l'arquitectura que estava feta de pedra en sec, quan s'ha de fer un camí, s'ha de fer una carretera o s'ha de fer una simple canonada, no es té cap tipus de consideració amb ella i queda absolutament arrasada, desapareix, i durant un temps va semblar que això no provocava cap tipus de dolor o de dubte, o de dir "alguna cosa estem perdent". Nosaltres pensem que això, afortunadament, està canviant, i hui en dia es considera l'arquitectu-

ra de la pedra en sec com un bé cultural. De fet, la Unesco el considera un bé cultural de projecció tant regional i internacional, és a dir, s'ajusta a criteris de valoració cultural, de bé cultural que necessita de ser protegit.

N'hi ha hagut congressos internacionals sobre el tema de la pedra en sec en tot el Mediterrani, n'hi ha hagut congressos en Itàlia, en Grècia, en Mallorca, en França, fins al darrer, que es va celebrar en Peníscola, que també va traure una carta sobre les architectures i paisatges de pedra en sec. És a dir, ressaltem que hi ha especialistes que estan treballant en el tema i que ressalten la importància d'eixe tipus d'arquitectura.

La tendència actual és a considerar el territori com un organisme històric, com un organisme que també té un paisatge cultural, i que eixe paisatge cultural s'ha de transformar, és a dir, no s'ha d'impedir la millora i la transformació de les societats, però el que se ve a dir és que la transformació s'ha de dirigir de manera coherent amb la memòria històrica que conté un paisatge.

El Partit Socialista amb esta moció no està demanant la protecció de cada una de les infraestructures de la pedra en sec, no s'està demanant la no-actuació quan hi haja un d'estos elements, però sí que s'està demanant, estime jo, la conservació del paisatge cultural, el que no desapareguen totes aquelles coses que han fet que la nostra història haja segut com ha segut i que el nostre treball haja segut com ha segut.

Per tant, nosaltres el que sí que volem evitar són les salvatjades, la destrucció desconsiderada, la no-consideració de la pedra en sec com un patrimoni cultural que mereix algun grau de conservació.

Quan es dóna això, este cas de l'arquitectura popular tan escampada en el territori, nosaltres no pensem que siga adequada una intervenció dirigista per part de la Conselleria a conservar tal infraestructura o tal altra, sinó que creem que el que caldria és el que la mateixa Unesco proposa, que és un front ampli de tutela. És a dir, no una tutela només pels poders centrals, sinó una tutela formada per multitud d'organismes: els poders centrals, els regionals, els municipals, les organitzacions culturals... És a dir, el que se proposa és una participació de tots els nivells de molts organismes i una actuació a molts diferents nivells. El que es proposa és que tota la població tinga un respecte, una consideració cap a este patrimoni cultural seu, que quan s'haja de fer una intervenció que afecte a una d'estes estructures, la mateixa gent que l'haja de fer tinga un coneixement que ahí n'hi han estructures rellevants importants, coses que fan la nostra cultura.

Per tant, nosaltres, com pensem que ha d'existir un front de tutela, que ha d'existir un front ampli, que ha d'existir una consideració per part dels poders públics fins a arribar a l'últim dels ciutadans, és pel que pensem que esta moció pot ser interessant i important, pot servir com un toc d'atenció i com un dir-li a la Conselleria que pot iniciar actuacions en eixe sentit, en el sentit de donar consciència a la gent, de donar importància a un patrimoni que hui en dia està sent menys considerat del que correspondria.

Per tant, també per la conformació d'eixe front ampli de tutela és pel que pensem que estes Corts deurien mostrar el seu suport a aquesta moció, per ressaltar la importància d'aquest patrimoni. És per això pel que no a soles votarem a favor, sinó que sol·licitem a la resta de grups que aixina ho facen.

Nosaltres, quan veiem els bancals o les casetes de volta, les casetes de pastor, que hi ha en el nostre territori, pensem que ahí n'hi ha el treball dels nostres avantpassats, que hi ha un registre cultural i un registre vital important i que val la pena el mantindre no només l'obra física, sinó també part del treball que la mantenia.

Actualment, quan anem a buscar gent que pugua restaurar un bancal, un marge de pedra, ho tenim difícil, hem d'acudir ja a pobles específics, a Artana, a Eslida, ahí n'hi ha gent sap manejar este tipus de treballs. Nosaltres pensem que també valdria la pena incidir en una actuació de formació de la gent, perquè sabera realment fer estos treballs que mantenen estes infraestructures d'una manera natural i d'una manera que proporcionava riquesa i proporcionava treball al nostre poble.

Per tant, esperant que la valoració de l'arquitectura, del patrimoni no catalogat, seguixca avançant, recordem que segons la Llei de patrimoni la protecció no depén de la catalogació, l'existència d'un bé cultural ja exigix la presa de mesures per a protegir i per a conservar un bé, per tant, amb eixe esperit, nosaltres esperem que l'arquitectura de la pedra en sec i l'arquitectura de l'aigua siga cada vegada més considerada, més reconeguda, més coneguda fora, més posada en valor i més utilitzada, inclús, com a motiu d'activitat econòmica, com a motiu de visita turística i d'estudi cultural.

Gràcies.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Cardona.

Correspon la paraula, per a fixació de posició, a l'il·lustre diputat senyor Serra, del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Serra Cervera:

Amb la vènia de la Presidència.

Senyories.

Hui, la moció subsegüent que presenta el Grup Parlamentari Socialista, lògicament, està demostrant, una vegada més, la falta de projectes i la falta d'idees que té el socialisme valencià. I eixes paraules no les farem pròpies únicament i exclusivament des del Grup Parlamentari Popular, sinó que les farem i les voldrem estendre a molts membres de la societat civil i política del conjunt de l'Estat, que crec que dia a dia refrenen les carències que se tenen.

Vostés, hui vénen i mos proposen un pla, un nou pla per a dur endavant la Carta de Benassal. Senyor Colomer, jo crec que la intervenció que tingué el Govern en esta trona, i els esdeveniments polítics, estan demostrant que la seua proposta se queda curta i a tots els nivells demostra el que vostés durant molts anys no van ser capaços de fer, de dur cap acció clara i concreta en la defensa del patrimoni cultural no catalogat.

Mire, este Govern ha donat recolzament a les iniciatives més importants que s'han fet en este camp. Per dos motius: primera, perquè abans que governara el Partit Popular no s'havia fet cap acció en eixa direcció; i, en segon lloc, pel nivell institucional que li hem donat, i el reconeixement a totes estes accions.

Vosté parla de la Carta de Benassal, i jo crec que s'ha de parlar d'un món institucional molt més ampli i d'unes

accions que van molt més allà. La Carta de Benassal sobre el patrimoni no catalogat és fruit de l'acció civil i del recolzament del govern del Partit Popular. Però vosté no ha nomenat ni la Carta de Peñíscola sobre l'arquitectura i paisatge de pedra en sec, també fruit del recolzament d'este Govern, i d'una cosa molt més important que vam liderar des de la Comunitat Valenciana, com és la declaració institucional que se va fer en Albacete sobre l'arquitectura de pedra en sec.

I això mos situa en una dimensió institucional en la protecció i la defensa del patrimoni cultural no catalogat, com no se podia imaginar fa pocs anys. Perquè hi havien dos situacions, quan no se mirava eixe patrimoni, quan no se reconeixia que se tenia, i quan se li donava l'esquena de manera contínua en els exercicis pressupostaris i en l'acció de govern, i quan se camina en un àmbit institucional importantíssim com és el del Govern Valencià i se li dóna un reconeixement, com se li ha donat. I jo crec que això mos situa en dos plans totalment distints. En este cas, al Grup Socialista, i en este cas, al Grup Parlamentari Popular, de manera lògica.

Mire, jo estic totalment convençut, senyor Colomer, que la seua actuació hui ací ve produïda fruit de que és l'activitat política i, lògicament, les circumstàncies d'haver dut una iniciativa, haver fet comparéixer el Govern i haver de donar un pas més endavant. Perquè jo estic convençut que vosté, en el fons, no creu en la moció subsegüent i vosté sap que s'està caminant en una direcció adequada.

En estos moments, el pas més important que s'ha donat...

La senyora presidenta:

Un moment, senyor Serra.

Per favor, senyories, pregue silenci.

El senyor Serra Cervera:

... el pas més important que s'ha donat, que jo crec que va ser a instàncies de la Comunitat Valenciana, i de forma clara, com va ser impulsar la candidatura del conjunt de construccions tradicionals de pedra en sec en la llista indicativa del patrimoni mundial i això se va fer dins del marc del Congrés d'Albacete, això és un èxit que hem impulsat des de la Comunitat Valenciana. Això és un èxit que junt amb altres comunitats que se van sumar hem liderat des d'esta terra, perquè creem en el que estem fent i perquè estem liderant, en el conjunt de l'Estat, les activitats i les inversions en esta matèria.

Vosté sap que hem tingut una actuació seriosa i s'ha treballat. Vosté sap que s'han constituït fundacions, s'han constituït fundacions en l'àmbit de la província de València i en l'àmbit de la província d'Alacant. S'han constituït fundacions en l'àmbit de la recuperació del patrimoni industrial que són importants i significatives. I això demostra l'actitud que han tingut uns i l'actitud que tingueren uns altres, perquè hi han diferències en l'acció de govern. I, lògicament, jo no diré que siguen vostés, ni que siga en este cas vosté en concret, el responsable del que se féu en el seu moment, però sí que li he de dir que hi ha una diferència clara important. Vostés hui l'única cosa que demanen és un pla per a posar en marxa el que està fent-se, i jo li dic a

vosté que des de fa alguns anys estem treballant de manera clara en eixa direcció.

Mire, la Fundació Blasco de Alagón en la seua província –perquè jo crec que vosté provincialitza massa esta visió del patrimoni no catalogat, s’ha de tindre una visió un poquet més àmplia i no cenyir-nos al que mos rodeja–, la Fundació Blasco de Alagón jo crec que ha tingut actuacions importants en l’ermita de sant Onofre de Todolella; la rehabilitació de vivendes en les Coves de Vinromà; el retaule de l’ermita de Balma; l’ermita de sant Marc en Morella. Podem baixar a la Fundació Pere Comte, àmbit de la província de València. Crec que hi han hagut actuacions importants: en l’església de sant Bartolomé en Vallada; en l’església de la Santa Creu de la Torre de Canals; el túnel de la nevera de Xàtiva; la coberta de les torres de l’Ajuntament d’Alpont. Aixina, li podria dir accions que han anat fent-se en el camp i en l’àmbit del patrimoni cultural no catalogat.

Però jo crec que a vostés això no és el que els interessa. Tan sols hi ha hagut un portaveu que ha parlat de l’arquitectura de l’aigua, del Pla de l’arquitectura de l’aigua. Vosté ni l’ha anomenat. És a dir, des de l’any 1998 està això en marxa, s’està treballant en una bona direcció perquè això és important que isca endavant.

Per tant, jo crec que vostés hui, ací, no han donat una visió real i han dit una proposta molt més per a justificar les iniciatives que duen a estes Corts, que estan totalment allunyades de la realitat i de la problemàtica social que del que estem parlant.

Senyories, jo crec que hui el Grup Socialista demostra, una vegada més, com els interessos partidistes i de grup estan primant sobre els interessos de la societat. Perquè hui el debat deuria ser un altre. I jo no vaig escoltar en el debat pressupostari que vostés feren esmenes importants per a treballar i canviar els compromisos que hi havien en estes iniciatives. No n’hi havien. No n’hi havien. Perquè en eixe debat a vostés els interessaven altres coses. I quan baixem al gra, al dia a dia, a treballar amb les accions que afecten municipis, col·lectius de ciutadans i ciutadanes molt concrets, les zones d’interior, ahí és quan vostés hui vénen i se donen compte que no feren els deures pressupostaris. I no els feren perquè no hi hagueren canvis ni propostes de canvi. I això és el que diferencia un govern d’un altre.

Mire, senyor Colomer, jo li puc dir a vostés que, dins del Pla de l’arquitectura de l’aigua, una cosa importantíssima per a la Comunitat Valenciana, s’han fet accions importantíssimes. I s’han fet actuacions importantíssimes en l’àmbit de tota la Comunitat Valenciana: la restauració de la casa del Pantanero en Tibi, el pont de Santa Quitèria en Almassora, en l’aljub de Castellnovo, la font de santa Àgueda de Jérica, la nevera de Barx en primera i segona fase, la cava de sant Blai. Aixina li podria continuar dient obres que s’han fet, que estan ja realitzades, obres que estan en execució.

I vosté sap que eixa és la gran diferència que n’hi ha entre un govern i un altre. Vostés hui vénen a reclamar un pla i jo li dic: “Quan vosté reclama un pla, mosatros ja hem caminat molt. Mosatros ja fa anys que estem caminant de manera seriosa”. Vosté podrà dir-mos: “És que no se fa prou”. I jo li diré: “Això és opinable”. Els recursos són els que són i s’haurà de distribuir de manera objectiva en funció de les necessitats. Però sí que li dic que de manera comparable fem infinitament més que feen els socialistes valen-

cians quan governaven, infinitament més. I el compromís institucional que tenim amb el patrimoni no catalogat és infinitament més llarg, millor i més desenvolupat que el que feen vostés, perquè no hi havia ni una sola declaració. Ací hem hagut d’anar a la Declaració de Benassal, a la Carta de Benassal, a la Carta de Peñíscola, a la Declaració institucional d’Albacete, impulsades i liderades per este govern. I això marca diferències, senyor Colomer. Això marca diferències en el que és creure, en el que és confiar i en el que és apostar pel patrimoni cultural no catalogat.

I jo li dic que mosatros anem a continuar en esta direcció, perquè creem en este patrimoni, perquè sabem que és bo este patrimoni. Però vostés no podran dir, en este moment, que duen una sola idea nova, que duen una sola alternativa, i com dia fa poc temps algú que ha tingut molt a dir en la política d’esta país, vostés estan faltats de projectes i d’idees. I això li passa al socialisme valencià. No soles a l’estatal.

Moltes gràcies, senyories.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Serra.

Per a rèplica, demana la paraula el senyor Colomer.

El senyor Colomer i Sánchez:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

Senyor Serra, la veritat és que, com sempre, la resposta ja no a la defensiva sinó a l’ofensiva, mirant cap al passat i tal, no? És una actitud previsible. L’única incorporació, jo crec que evidenciant una certa cintura i reflexos, ha sigut incorporar la frase que es va dir ahir per part de... no? que és la que implícitament ha guiat el seu final, sobretot, i també el seu principi.

Jo crec que... què?

La senyora presidenta:

Continue, senyor Colomer.

El senyor Colomer i Sánchez:

Molt bé, gràcies.

Si no s’invertia prou en un passat, jo crec que mal, però bé, això no els exonera a vostés d’assumir el seu present. Espolsar-se les puces, que és el que solen fer sovint –per dir-ho en termes col·loquials–, el que sol passar-los també és que les puces tornen al seu cos. Perquè jo no sé si ho sap, però és que no hi ha un altre de cos. El cos que té majoria absoluta són vostés, i cada puça que vosté... o cada element negatiu o cosa que els puga fer nosa o molestar, els torna ràpidament, perquè ja tenen un passat, ja tenen set anys des de, precisament, que l’anterior govern cancel·lara o coronara una etapa en la Carta Benassal 1995. I esmentar el 1995 és un punt d’inflexió, és una barrera ahí, és un *big bang* que tenim, que vostés han intentat crear artificialment –a mi no m’agrada i no ho he fet mai–, però si parlem de la Carta de Benassal s’ha de dir que és, diguem, una carta fundacional de la defensa dels valors del patrimoni no catalogat que vos-

tés, tot just quan entren al govern, hereten, de manera que és responsabilitat exclusiva seua.

I no és que la denúncia de manca d'inversions siga una cosa nostra, eh, atenció! És que és el Consell Valencià de Cultura –si no és que això és sospitós d'alguna cosa–, és la pròpia Unesco, que ha jugat un paper rector i motor en tot este procés d'espenta i de defensa dels valors que ens ocupen. És que són els arqueòlegs, és la societat civil i els municipis i, fins i tot, alcaldes del Partit Popular –i en tinc ahí sis exemples d'alcaldis del Partit Popular– que reclamen més cura, més sensibilitat, més inversió i més interès.

I al final vostés creen una sensació sempre igual, d'eficàcia absoluta en la gestió. I clar, l'eficàcia no pot tindre cap companyia. I tot el que siga una observació, una crítica, un reparo i tal fa nosa, destorben, i automàticament aquí sobrem tots. Sobra la crítica i sobre la gent que porta eixa crítica.

La veritat és que hem parlat abans del parc de la Valltorta, el parc de la Valltorta que és el gran menyspreat. Recordarà que vàrem fer una esmena situant un euro, un euro, perquè els caiguera la cara de vergonya del que és l'oblit al que significa, sens dubte, un potencial enorme que la Unesco ha detectat i que vostés no fan cas. I parlant del parc de la Valltorta val la pena recordar, perquè crec que marca el tarannà i la manera de ser dels governs, el que va significar l'únic que han fet en este parc i en el museu de la Valltorta, que és fer una visita. Una visita a una realitat que ja existia, que la sensibilitat no naix amb vostés, ja existia un museu de la Valltorta, reconegut a tot el món. I el que fan és en la placa, en el marbre commemoratiu de la inauguració que va fer un altre president, va i el dia que puguen vostés posen un ficus, tapant la placa, negant la història, dissimulant el passat, emmascarant una realitat, senyor Serra. (*Remors*)

I no es tracta de tapar res quan parlem de patrimoni. Se tracta d'exhibir, se tracta de mostrar. És el que diu en la tomba d'un monarca de l'antiguitat, que jo crec que deuria presidir l'esperit de tots els governs i totes les conselleries i departaments preocupats pel patrimoni cultural: “No borres nada, no destruyas nada.” Que eixe és un poquet l'esperit que vostés no han tingut mai. I jo crec que a estes alçades ja no el tindran. Jo no crec en els miracles i en la capacitat de rectificació de vostés, tampoc.

I estem parlant d'unes comarques d'interior, i d'una gent, i d'una manera de viure i d'estar en el País Valencià, de ser valencians, i d'una manera d'haver intentat arrelar i resistir en una terra, en unes comarques, que són essencialment dures. És el reconeixement a eixa manera de ser. És el combat contra una mena d'etnocidi que es pot produir si no es reacciona adequadament.

Quan nosaltres podem presumir encara de ser Objectiu 1 i rebre milionades d'Europa és precisament gràcies que hi han estes comarques que avui nosaltres estem aquí defenent, que fan possible que comptem per a ser encara una zona relativament pobra. I sona a sarcasme que eixa pobresa no es retorne d'alguna manera, perquè seria un fet de justícia, en inversions com les que avui nosaltres estem proposant.

De forma que esta és la nostra proposta. Els seus arguments són poc més o menys els de sempre, i la veritat és que, sense més temps, el que he de dir-li és que si el buc insígnia de la seua gestió, com va dir el conseller ara fa dos anys –perquè fa dos anys vam tindre este debat i dos anys des-

prés, falta una setmana per a complir dos anys de la interpel·lació que va motivar la moció d'avui–, el conseller Taracón ja va esmentar la Fundació Blasco de Alagón, que és el gran fiasco d'aquelles comarques, com a paradigma de la preocupació per este patrimoni.

De la Fundació Blasco de Alagón, senyor Serra, jo no sé si vol que parlem, però en podríem parlar molt del que significa. Podríem parlar molt d'en què es gasta els diners i a qui busca per a gastar-se els diners, en lloc de recuperar el patrimoni que avui ens ocupa.

Res més i gràcies.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Colomer.

Per a rèplica, té la paraula el senyor Serra.

El senyor Serra Cervera:

Amb la vènia de la Presidència.

Senyor Colomer, el passat és el que és i cada u ha de carregar amb el que té, i, lògicament, mosatros no anem a renunciar cada vegada que puguem a contrastar el que feen vostés quan governaven i el que fem mosatros quan governem, perquè això és un dels indicadors que els ciutadans tenen per a saber i comparar les gestions de cada u.

Mire, vosté parla del *big bang* de l'any 1995. Doncs és veritat que va haver un canvi substancial en l'any 1995. I, lògicament en este debat no vaig a fer-li un repàs, però des de qüestions ètiques en la política fins a qüestió de gestió, en tot hi ha hagut un canvi substancial i això ho ha apreciat la Comunitat Valenciana de manera clara, i aixina ho expressa cada vegada que té oportunitat de fer-ho amb llibertat i en democràcia. Un fet que sé que a alguns del seu grup no els agrada o no se senten còmodes en eixos espais de tolerància.

Però, mire, vaig a dir-li una cosa: vosté podrà dir-mos que els recursos no són suficients. Jo en eixe debat puc estar d'acord amb vostés. Però, sí que li dic una cosa: hui estem parlant que no hi ha recursos suficients i fa uns anys parlàvem que no hi havien recursos per a res. I eixa és la gran diferència. Hui parlem que s'està rehabilitant, i vosté creu que poc, mosatros creem que suficient. I eixa és la gran diferència, perquè abans de l'any 1995 no se rehabilitava res del patrimoni cultural no catalogat. Eixes diferències són substancials.

Mire, en esta Cambra no sobra ningú. I no sobra ningú per allò que representem, que representem als ciutadans valencians. I quan parlem ací d'eixes coses, jo crec que cal ser rigorosos. Cal ser rigorosos perquè al cap i a la fi els 89 parlamentaris que estem ací representem a la sobirania del poble valencià, senyor Colomer.

Mire, vosté al final ha parlat dels fons europeus. I jo li dic: quan vulga, parlem de fons europeus. I no crec que el seu grup o el seu partit siguen els més autoritzats, ni èticament ni moralment, per a vindre ací a parlar de com s'han de repartir i on s'han de fer les inversions, perquè les proves són evidents i els fets a vostés els delaten.

Mire, mosatros hem actuat, en tota la Comunitat Valenciana, en el patrimoni cultural no catalogat de forma global. Abans li he parlat d'unes inversions que s'han fet i s'estan realitzant. Vosté no en té prou. Vaig a dir-li'n més: la nevera del castell de Xàtiva, les obres d'emergència del pont

del barranc del convent de Xelva, la restauració de la nevera de Barx –la segona fase–, l'aqüeducte romà de la Vall d'Uixó, el pou de neu d'Onil... I aixina, i aixina, se continua treballant. Però vostés continuen dient que no és prou, vostés continuen dient que no es fa suficient.

Podrem parlar del que vosté vulga, però li dic una cosa: mosatros hem constituït les bases del que serà durant molts anys esta política cultural, que estic convençut, i espere que més tard que prompte, que qui vinga continuarà en la mateixa direcció, perquè s'està treballant de manera seriosa, s'està treballant de manera coordinada i s'està treballant de manera efectiva. I vosté, que jo crec que és un parlamentari responsable i que sap separar les èpoques i les circumstàncies, reconeixerà, reconeixerà i sap, que li hem donat un impuls institucional importantíssim a esta matèria. S'ha arribat a acords importantíssims amb el sector que alguna cosa ha de dir dins del patrimoni cultural no catalogat. I eixes diferències es noten, senyor Colomer. Eixes diferències marquen un abans i un després.

Vosté parla del parc cultural de la Valltorta. Jo li dic: s'ha fet un inventari de les construccions de pedres en sec, s'han fet ja actuacions puntuals i s'estava treballant de manera seriosa. Quina diferència hi ha entre el que estem fent i el que vostés feien? Una molt clara: vostés no inverteixen ni una sola pesseta en eixes actuacions. Eixa diferència és important. Vostés no cregueren en la Valltorta, com no cregueren en tantes qüestions del patrimoni cultural dels valencians. I això vostés saben que és aixina. Vostés saben que eixes qüestions van eixa direcció.

El que passa és que quan des d'esta trona se'ls diuen les coses, vostés no estan còmodes, vostés no estan a gust en estos espais de tolerància. Que hem d'acostumar-nos els valencians i les valencianes a poder parlar ací amb la més absoluta llibertat, i dir les coses, i dir les coses, i contrastar les accions de govern, i que els ciutadans tinguen oportunitats en democràcia de saber el que diuen uns i el que diuen altres, perquè això al final és bo, al final és bo aprofundir en el sistema, per a evitar que mos passen coses que passen en altres països no molt llunyans. Que els ciutadans tinguen una percepció directa, clara, que hi ha opcions polítiques democràtiques que contrasten, que gestionen de forma diferent, que tenen programes i idees, encara que alguns jo crec que hui estan més mancats d'idees, d'il·lusions i propostes que mai, com molt bé està demostrant-se dia dia en el debat que tenim en esta Cambra, que al cap i a la fi...

La senyora presidenta:

Senyor Serra, acabe.

El senyor Serra Cervera:

–Acabe de seguideta.– ...vostés són responsables de manera directa també dels debats que tenim ací.

Moltes gràcies. (*Remors*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Serra.

Correspon a continuació la votació ordinària de la moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Cultura i

Educació sobre política general de la conselleria en matèria de defensa del patrimoni cultural no catalogat, del Grup Parlamentari Socialista–Progressistes.

Senyories, comença la votació. El resultat de la votació és de 35 vots a favor, 42 en contra i 1 nul. Queda rebutjada la moció.

Senyories, se suspén la sessió per quinze minuts.

(*Se suspén la sessió a les 11hores i 29 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 11hores i 56 minuts*)

Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Medi Ambient sobre política general de la Conselleria en matèria de declaració de zones d'especial protecció per a les aus, Zepa

La senyora presidenta:

Punt dos: moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Medi Ambient, sobre política general de la conselleria en matèria de declaració de zones d'especial protecció per a les aus, Zepa, al territori de la Comunitat Valenciana, presentada pel Grup Parlamentari Socialista–Progressistes.

Per a la presentació i defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat Senyor Pérez Baldó, del Grup Parlamentari Socialista–Progressistes.

El senyor Pérez Baldó:

Gracias, señora presidenta.

Buena lluvia, señorías, para la Comunidad Valenciana, que estaba necesitada de ella, y también para las aves acuáticas, para los humedales en general. Y lamentando, naturalmente, los problemas que ha originado el corte de carreteras en las marinas y esperando que pronto se solucionen estos problemas para los ciudadanos de esas comarcas, y esperando también, lógicamente, que los servicios correspondientes actúen con la eficacia que deben y traten de atenuar estos problemas que se han originado. En general, buenas noticias para la marjal de Pego-Oliva, que han caído en la zona ya más de 600 milímetros por metro cuadrado, en la tarde de ayer 540, 560 milímetros, prácticamente lo de todo el año en dos días. Y también para el saladar de Aguamarga, que ha vuelto a recuperar estos días y veremos de nuevo flamencos y gacetas, a pesar de las 200 hectáreas que le han recortado, que le ha recortado el catálogo.

Y de aquí recordar, porque viene al caso totalmente, es pertinente, la calificación que hace el artículo 15, de la Ley 11/1994, en relación al saladar de Aguamarga y con relación a esas 200 hectáreas que le han quitado, la Ley, me refiero, de espacios naturales protegidos. Y es cuando reconoce la potencialidad de los humedales que han sido y que pueden ser, cuando se supera un período de sequía y vuelven a ser humedales. Y esto es importante y no está de más recordarlo.

Hace dos años, los hará en breve, en julio de 2000, comparecía el conseller de Medio Ambiente ante esta Cámara para dar cuenta del no-cumplimiento de un requerimiento de la Unión Europea. No se había declarado el suficiente número

ro y extensión de territorio protegido para las aves silvestres, las conocidas Zepa o zonas de especial protección de aves, todo ello de acuerdo con el inventario de áreas IBA, áreas de importancia para las aves, de SEO, que se actualizaba en 1998. Y ese inventario había sido asumido por la Unión Europea como el científicamente mejor documentado. Y de fondo tenemos el mandato de la directiva 79/409 de la Comunidad Europea, conocida popularmente como directiva aves.

En aquella intervención el conseller destacó la importancia que tiene la Comunidad Valenciana en este catálogo, aunque la superficie protegida se reparte de forma homogénea por todo el territorio de la Unión Europea. Y en su argumentación nos recordó, cómo no, que desde 1996 habían declarado nueve nuevas Zepa, de acuerdo con las indicaciones del citado catálogo. Nos recordó, por tanto, el ajuste que se había hecho en islas, en humedales, y del olvido que se había producido y que la conselleria había resuelto sobre algunas especies de interior. Concluía que, tanto en humedales como en islas, las nuevas recalificaciones se aproximaban a las indicaciones después de su actuación de estos últimos años.

La declaración era reciente, era de mayo de 2000, y estábamos hablando de algo que se había producido en el entreacto de la petición y de la comparecencia. ¿Nos salvó la campana? Pues, posiblemente. Se traían entonces estos argumentos de nuevas Zepa para justificar el esfuerzo de la conselleria. Se nos ilustró también sobre el procedimiento a seguir, el ajuste de los datos que deberían hacer las comunidades autónomas, el estudio de detalle para perfeccionar, lógicamente, ese estudio. Y, aún reconociendo la incuestionabilidad científico-técnica de los datos que se contenían en esa propuesta, pues se terminaba diciendo que efectivamente la Comunidad Valenciana había hecho un ajuste, yo creo que un ajuste severo.

Estos estudios de mayor profundidad concretaron nueve Zepa no declaradas en espacios de interior, se proponían diez, con 6.935 kilómetros cuadrados, se recortaron en número y también en superficie. Esas nuevas declaraciones pasaban el territorio protegido en aquel momento del 2% al 12%, el 11,6% es la cifra más ajustada, y eran la Tinença de Benifassà, Penyagolosa, sierra de Espadán, sierra de Calderona, Hoces del Cabriel, sierra de Martés, muela de Cortes, sierra Mariola y Font Roja, isla de Tabarca. Desde entonces a la fecha nada más se ha declarado. Han pasado ya dos años y parece ser que en la Comunidad estamos totalmente satisfechos de esa declaración y no seguimos avanzando.

A veces sucede que estos límites imprecisos que adquiere algunas veces el Reglamento –esta moción, por ejemplo, se sustancia casi dos años después de su tramitación– nos dan tiempo para la reflexión y para que determinados argumentos cobren su verdadera dimensión, su verdadera naturaleza. Esperamos, por tanto, que de entonces a ahora, la conselleria haya reflexionado, porque ha tenido tiempo.

Pero una visita a la página de la conselleria, de la Conselleria de Medio Ambiente, encontramos que la situación, resumiendo, es la que sigue. Por localización, en costa, tres Zepa; extensión, 25 kilómetros cuadrados. En humedales, ocho, 309 kilómetros cuadrados. Montaña o interior, 7, 2.355 kilómetros cuadrados. Un total de 18 Zepa sobre

nueve anteriores existentes y 2.687 kilómetros cuadrados, es lo que teníamos entonces y es lo que tenemos ahora. Por lo tanto, las nueve que se habían declarado en mayo de 2000, esas 232.946 hectáreas, de las que el conseller vino a decir en su comparecencia de entonces, es lo que había y es lo que hay.

Pasamos, el inventario final, de nueve a 18 Zepa, del 2% del territorio al 11,6, y de 445 kilómetros cuadrados a 2.687 kilómetros cuadrados. Por lo tanto, la pregunta que nos hacíamos entonces sigue siendo hoy pertinente después de dos años. Y era que nos preguntábamos –y nos volvemos a preguntar. sobre la declaración de Zepa de els Ports de Morella, lagos y marjal de Almenara, garganta del Turia y Los Serranos, sierra de Enguera y canal de Navarrés, sierras de La Marina y el monte El Valle, sierra de Altaona y Escalona. ¿Se han olvidado estas zonas? En la página de la conselleria no están incluidas, al menos en la consulta de la mañana de ayer. Por lo tanto, entiendo que no están incluidas, ni hay ningún indicio de que se esté haciendo ningún trabajo en este sentido.

Por lo tanto, nos quedamos sin saber cuál es el proyecto de la Conselleria de Medio Ambiente sobre las nuevas inclusiones en el catálogo Zepa con relación a estas zonas que se proponían, de las que hablamos y de las que necesariamente tenemos que seguir hablando. También nos quedamos sin saber si la Unión Europea ha retirado aquella petición de inclusión de las zonas que citábamos en aquel momento.

Y yo creo que no es el caso que volvamos a polémicas ociosas de lo que se hizo, de lo que se ha hecho, porque lo hemos reconocido en nuestra intervención, lo reconocimos entonces y lo hemos reconocido ahora. La oposición, como es lógico, no está aquí para lanzar loas sobre la gestión del gobierno, estamos para recordarle lo que debe hacer, sus compromisos con la Unión Europea, lo que ha dejado de hacer.

Con independencia de la discrepancia de las cifras, se pedía en aquel catálogo que asume la Unión Europea el 31% de protección de los territorios como Zepa. La media de las comunidades autónomas era entonces del 21%, extendía su protección al 21%. Y la Comunidad Valenciana, que como insistentemente escuchamos es líder en todo, estaba y está en el 11,6%, ese 11,6 ó 12%, pequeña discrepancia que hay en las cifras.

En definitiva, esta moción de hoy es para que no sigamos lanzándonos un catálogo de agravios, que es algo totalmente innecesario, las cifras son las que son, y son desde mayo de 2000, y es para que de alguna forma hagamos alguna acción positiva en este sentido, nos acerquemos a las previsiones de la Unión Europea, a las previsiones científicas perfectamente documentadas, y veamos en qué medida avanzamos en esta cuestión.

Estos días está siendo buen día para las aves, sobre todo en la zona de los humedales, veremos recuperarse ampliamente zonas de nuestros humedales y veremos cómo las poblaciones de aves acuáticas se incrementan, pero nos quedamos sin saber cuáles son los avances que la conselleria ha hecho en este sentido: si se están impulsando estos expedientes que se solicitaron, si la conselleria tiene algún proyecto, la Conselleria de Medio Ambiente, para aproximarse a estas determinaciones de la Unión Europea, de la solicitud que le hace la Unión Europea en cuanto a la pro-

tecció de aves silvestres en nuestro territorio. Y, en definitiva, yo creo que se trata de avanzar sobre lo que se dijo en mayo de 2000.

Por lo tanto, el Grupo Parlamentario Socialista-Progresistas presenta la siguiente moción:

“Las Cortes Valencianas instan al Consell de la Generalitat a designar, de acuerdo con los requerimientos de la Comisión Europea y con la directiva 79/409/CE, como zonas de especial protección para las aves, Zepa, las siguientes zonas IBA del inventario actualizado al año 1998 de SEO/Birdlife, para que se incorporen a la red ecológica europea Natura 2000 los siguientes espacios del territorio valenciano: els Ports de Morella, los lagos y el marjal de Almenara, las gargantas del Turia y Los Serranos, la sierra de Enguera y la Canal de Navarrés, la sierra de la Marina y el monte El Valle y las sierras de Altaona y Escalona.

Designar la totalidad de la extensión del parque natural de las lagunas de la Mata y Torrevieja y de los islotes de Alicante, IBA 167 y 164 respectivamente, como zonas Zepa, atendiendo el requerimiento que la Comisión Europea ha hecho en este sentido.

Del grado de cumplimiento de esta moción, el gobierno valenciano dará cuenta a estas Cortes en el plazo máximo de seis meses”

Como verán, es algo perfectamente posible, es algo necesario, ampliar el catálogo de zonas de protección, de zonas Zepa, porque la Comunidad Valenciana, como el propio conseller reconoció en su intervención de entonces, tiene espacios lo suficientemente significativos para que las aves silvestres puedan encontrar en nuestro territorio un espacio importante de protección y, naturalmente, esto es algo que difícilmente nos podemos negar, porque los espacios están perfectamente definidos, están perfectamente recomendados por los informes que a nivel internacional se manejan, de toda credibilidad y fiabilidad científica, y vienen avalados por la Unión Europea. Creo que el cumplimiento de esta resolución es adecuado, es conveniente, y por eso la pertinencia de esta moción subsiguiente.

Nada más, señorías, muchas gracias.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Pérez Baldó.

A esta moción no hi ha esmenes presentades. Per tant, correspon la intervenció per a fixació de posició del Grup Mixt. Té la paraula el senyor Peris.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyora presidenta.

Jo crec que, com és obvi, anem a recolzar aquesta moció, perquè quan es va plantejar aquest problema, aquesta interpel·lació al Govern, una vegada més el conseller va haver de reconèixer que sempre anem darrere de les peticions que fa la Unió Europea. És a dir, després d'aquest debat apareix una nova proposta de llocs d'interés comunitari, que no és de Zepa, no s'ha de confondre allò que és la declaració de lloc d'interés comunitari, que és, diguérem, crear la xarxa, que després el permet dintre d'eixos grans espais generar els espais amb més proteccions concretes. Però tot això ve després de successius requeriments que la Unió Europea li fa al

Govern de l'Estat i que el Govern de l'Estat transmet a les competències. Perquè diu: “mire, no tenen vostés protegit tot allò que vostés haurien de protegir”, és a dir, no som avantguarda sinó som reraguarda, anem darrere, és a dir, la Unió Europea ens *apreta* i hem d'anar fent noves propostes.

I és veritat, a la llista primera de LIC després en juliol del 2001, és a dir, després d'haver-se plantejat aquesta interpel·lació, ve tota una sèrie de propostes de LIC, però no de Zepa encara. I la Unió Europea continua dient: “miren vostés, encara mentre no hi haja prova científica en contrari –i això són paraules textuales dels informes motivats que fa la Unió Europea a l'Estat espanyol–, mentre no hi hagen informes científics en contrari, vostés han de declarar Zepa, en base a la directiva del 79 de protecció d'aus, totes les IBA de 1998 –que són les àrees d'importància per als pardals, que això és el que vol dir IBA– perquè és el millor informe científic de què disposem la Unió Europea sobre les àrees que tenen les espècies que l'annex I de la directiva de protecció d'aus diu que han d'estar protegides, perquè ahí habiten, viuen o passen les aus de l'annex I que s'han de protegir”.

Eixe és el debat. O siga, el debat és: “miren vostés, encara hi han àrees naturals, grans espais –perquè estem parlant d'aus i no són espais menuts, és a dir, les Zepa són grans espais per la natura de les aus– que vostés haurien de demostrar que científicament no hi han d'eixes espècies, perquè l'informe que jo tinc, que li done validesa científica internacional, que és el de SEO/Birdlife dels IBA, diu que ahí hi han espècies de l'annex I que han d'estar protegides”. Eixe és el debat. I per això, quan la Conselleria, torne a dir, atenant reclamacions, o siga, atenant demandes de la Unió Europea d'insuficiències, torna a obrir i torna a fer nou noves Zepa, resulta que continua deixant sobretot, i s'ha de dir també, en l'interior.

És cert que al litoral, excepte la marjal d'Almenara, podríem dir que estan totes les àrees on hi han espècies que necessiten protecció, segons la Unió Europea, ja estan protegides, és cert. Faltaria l'illa de Tabarca, per exemple. L'illa de Tabarca hauria d'estar també dintre de la Zepa dels illots d'Alacant, per posar un exemple que encara no està. Però excepte la marjal d'Almenara ja són Zepa tot el litoral. Però clar, nos hem d'anar a l'interior, i l'interior: Canal de Navarrés, les serres de la Marina, les gorges del Túria, els Ports, la serra allà baix d'Altaona, són zones que està dient-nos la comunitat internacional: “ahí hi han espècies i ahí haurien d'estar vostés complint la directiva d'aus, i per tant, ser zona d'especial protecció”.

Però a més a més, no solament ho diu la Comissió, que podria ser que, clar, la Comissió de la Unió Europea, la delegada de medi ambient, podria ser, és normal, són mediambientalistes i és normal que siguen exigents. No, és que ja ho està dient el Tribunal de Luxemburg, en un cas no per a Espanya. És a dir, el Tribunal de Luxemburg ja ha advertit que ha d'estar molt justificada una actuació en contra d'una àrea on estiguen les espècies protegides, les aus d'espècies protegides, que incomplisca o vulnere eixe territori. I fins i tot diu més, fa més cas el Tribunal de Luxemburg a l'IBA que a la Zepa, és a dir, seria més restrictiu el Tribunal de Luxemburg, que podria, amb jurisprudència de la Unió Europea, sancionar-se un país per una acció contrària a la protecció de les aus encara que no fóra Zepa si és IBA. O

siga, el Tribunal de Luxemburg està anant en aquest moment més enllà: “mire, vosté ho ha declarat o no Zepa, però com és IBA, ahí no podrà fer determinades coses, o almenys no les podrà fer sense declaració d'impacte ambiental”, és a dir, no les podrà fer sense en tindre en compte que ahí hi ha tota una sèrie d'espècies d'aus que han d'estar protegides segons la directiva europea.

Eixe és el debat. I per tant, davant de la resposta: S'ha augmentat el territori protegit per a les aus? Sí. Però s'ha de fer la segona pregunta: És suficient la xarxa Zepa valenciana? Encara no. És a dir, sí que s'ha augmentat però encara no és suficient, perquè estan les aus i perquè aixina ho està exigint la Unió Europea. Torne a dir, la Unió Europea i el Tribunal de Luxemburg de la Unió Europea, és a dir, no solament la instància, diguérem, executiva sinó també la instància jurídica.

I ahí ho diu la moció. Per tant, jo pense que assenyala clarament la moció quines són les àrees que encara no tenen eixa necessària protecció. Per tant, a eixe esforç que s'ha fet de declaració de LIC nosaltres pensem que efectivament caldria augmentar les zones Zepa en base a les propostes de SEO/Birdlife d'IBA de 1998.

Gràcies.

(Ocupa la presidència el vicepresident primer, senyor José Cholbi Diego)

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Peris.

Pel Grup d'Esquerra Unida del País Valencià, el senyor Joan Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Sí, molt breument, per a anunciar el nostre vot favorable a aquesta proposició.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies a vosté, senyor Ribó.

Pel Grup Parlamentari Popular, tiene usted la palabra, señor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Señoras y señores diputados.

Señor presidente.

Efectivamente, hace dos años había una interpelación al señor conseller de Medio Ambiente sobre esta materia. Nos encontramos en un momento que, lógicamente, el interventor o el proponente ahora de la moción subsiguiente a aquella interpelación nos hace referencia al *Boletín* de las Cortes, lógicamente, porque extrañamente quien participaba era la persona que en su grupo tenía las ideas medioambientales, con lo cual a lo mejor es cierto lo que dice ese señor, Felipe González, eso de que las ideas hay que demostrarlas si se tienen. En este caso sería palpable.

Tan palpable como que de repente nos encontramos que el proponente de aquella intervención tiene presentada una

proposición no de ley en esta Cámara, una proposición no de ley como consecuencia de su interpelación, exactamente igual, en los mismos términos que la moción subsiguiente que, lógicamente, hizo antes de abandonar el grupo. Con lo cual, ninguna novedad. Pero claro, no sé a quién referirme, si al que inició el tema, que presenta una proposición no de ley aunque no la estemos viendo, o al grupo que, como consecuencia de estarlo, era grupo parlamentario. En definitiva, un pequeño follón, pero que, bueno, ustedes se apañarán, que creo que no es cuestión mía. Pero sí decir que en esta Cámara no se termina el debate aquí, para que lo sepan todos los señores diputados. Porque es que tenemos una proposición no de ley, insisto, exactamente igual que esta moción. Bueno, entonces voy a intentar contestar. Y hago este preámbulo no para molestar sino para que el proponente, la proposición no de ley, si tiene a bien, después de la contestación en conjunto, la retire y no volvamos otra vez a hablar de lo mismo, a no ser que haya algo porque se haya quedado un tanto desfasado en el tiempo.

Entonces, efectivamente, tiene varias partes de lo que estamos hablando. Una de ellas es lo que dice el señor Peris, lógicamente. Dice: “vamos a ver, aquí de lo que se trata es de proteger una cosa que no ha estado protegida, y además una cosa que no ha estado protegida y que detectan unas organizaciones no gubernamentales sino científicas, que dicen a los gobiernos europeos que a mí me llama la atención que eso no está protegido”. Cuando nosotros llegamos al Gobierno no estaba protegido, efectivamente. Entonces, cuando nos llega ese aviso, a través del Gobierno de España, decimos: hombre, ¿cómo se olvidaron los anteriores gobernantes de esto protegerlo? Y entonces nos ponemos a protegerlo. ¿En cuánta medida? En la que hemos considerado que podíamos avanzar, puesto que es muy fácil dictaminar algo desde la Unión Europea, pero a los que hay que expropiar luego están aquí. Es muy fácil pasar una normativa al Estado español, pero los propietarios siguen estando aquí. Es muy fácil desde la Comunidad... En definitiva, lo que vayamos necesitando y pudiendo.

Y sobre todo hay una cosa: que nuestra comunidad yo entiendo que científicamente toda la Cámara tenemos que empezar a pensar que somos autosuficientes en materia científica; que los mejores cerebros europeos, porque somos Europa también, están en nuestra comunidad, y si no es así, por lo menos defenderlo o creérselo como obligación parlamentaria. Y desde luego, un informe que esté en Europa para este diputado que les habla tiene la misma o menos validez que un informe hecho por mis científicos valencianos. Entonces, cuando menos, cuando menos, lo que habrá cuando llega un informe para decir qué es lo que hay en una zona, es constatarlo por parte de nuestros científicos. ¿Cuánto tiempo se tarda en hacer eso? Hombre, no mucho, no mucho, porque desde que nos llega el aviso, que usted esgrimía en su intervención el papel del anuncio, hasta que de forma urgente se hacen nuevas zonas Zepa, no se pasa mucho; hasta una realidad actual tampoco se pasa mucho.

Dice: “y hay cosas que todavía quedan por hacer”. Sí, pero quizá las más dificultosas, quizá donde todavía no tenemos dictamen, quizá donde haya dificultades porque haya más que estudiar ese tema. Nadie nos va a multar ni a decir nada cuando tenemos la voluntad de constatar que lo que

nos dicen es cierto, y si es cierto, cumplirlo, pero de momento constatarlo.

Y permítanme que insista en el concepto que yo creo que es de obligado cumplimiento para todos nosotros: que nuestros científicos, nuestros estudiosos de nuestra comunidad, cuando menos tienen la misma categoría que los que están emitiendo informes en Europa.

Con todo esto... bueno, se ha leído la intervención del conseller. Por lo tanto, casi que no haría falta repetirla en aquellos días. Es cierto, el conseller dice algo que también hemos de tener en consideración. El medio ambiente, en su conjunto, es una asignatura muy nueva, muy nueva pero además continuamente desfasada, porque la innovación tecnológica va tan rápida, y las medidas medioambientales, que no estaban previamente estudiadas, ni nos ha pillados por sorpresa, quizá más lentas –y es lógico, como va toda la vida, en todos los órdenes–, más lentas que las innovaciones tecnológicas, nos van pillando desfasados.

Pero aquí de lo que estamos hablando es de voluntad. Este Gobierno tiene voluntad política de cumplir todo lo necesario para proteger el medio ambiente. Yo creo que muestras está dando más que suficientes. Se ponía un ejemplo, que era las lagunas de la Mata-Torrevieja, en el segundo punto de la proposición no de ley. ¡Hombre!, yo creo que es innecesario profundizar más en el tema. Pero los planes generales no los ha hecho este Gobierno. La no protección no ha sido este Gobierno el que la ha hecho. Este Gobierno ha hecho la ampliación del perímetro, ampliar zonas verdes en esas lagunas y, encima, declararlo paraje natural, con lo cual es todavía más protegido en el IBA que en un Zepa. Y encima, se nos pone en una moción: “Oiga, que se incluya”. Usted no, en su proposición no de ley usted no lo incluye, lógicamente, pero como estaba hecha, no se ha retirado ese segundo punto. Pero a estas alturas estar hablando todavía de que no se están protegiendo las familias de flamencos que anidan allí o el pollinegro... vamos, es un poco no haber ido cuando fuimos las Cortes a ver cómo se estaba protegiendo y pasamos allí el día entero en ese espacio natural.

En definitiva, quiero decirles las dos cosas que decía: una, que al proponente de la proposición no de ley... Bueno, podemos volver a hablar del tema cuando toque, pero yo creo que es la misma proposición no de ley, que no podía, insisto, ser de otra manera, puesto que es el interviniente y el redactor de, pero al no estar en, no puede... En definitiva, yo creo que estamos siguiendo la moción subsiguiente que en su día se hizo con la interpelación, que fue una respuesta bastante sensata, que con el tiempo estoy convencido de que nos han dado parte de la razón.

Porque sobre todo hay una cosa que es innegable creo para todos: este Gobierno tiene la voluntad política de hacer las cosas en medio ambiente bien. Se ha sacado el catálogo de zonas húmedas, con lo cual el litoral está ya más protegido. Se metieron, y no nos lo decía el IBA, todas las zonas de rapaces de interior que no estaban ni contempladas, porque aquello no importaba; no se por qué. Y, sin embargo, creo que es más específico nuestro y de nuestra propia comunidad. ¿Por qué se olvidaron de aquello? Demos un valor como mínimo a nuestros científicos en medio ambiente. Cuando han detectado que nuestra característica específica no es que vengan aves migratorias, sino las que tenemos y

que está esa riqueza en el interior... Y que eso que se les había olvidado, nosotros hemos dicho: “Oiga, que está muy bien lo suyo; vamos a estudiarlo, pero estudien lo nuestro”. Y nos dan la razón y nos felicitan.

Sigamos teniendo confianza en que se ha hecho toda la protección necesaria, que se han detectado aves nuevas, pero específicas de nuestra comunidad. Y, desde luego, el científismo europeo, cuando menos, yo soy partidario de contrastarlo con el científismo valenciano. Y si esto nos permite un tiempo para adecuar todas las necesidades de nuestra comunidad para que sean viables los proyectos, mejor, porque al fin y al cabo no creo que haya nadie que no quiera proteger las aves. Y, desde luego, lo que sí digo...

(Ocupa la presidència la presidenta, senyora Marcela Miró Pérez)

La senyora presidenta:

Senyor Botella, acabe.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señora presidenta.

...este Gobierno lo que tiene claro es que está protegiendo, porque estas aves, hasta que hemos empezado nosotros, estaban sin proteger.

Muchas gracias.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Botella.

A continuació, votació ordinària...

Demana rèplica? La rèplica és un dret del diputat. Per tant, si demana rèplica, esta presidència li la concedeix.

El senyor Pérez Baldó:

Gracias, señora presidenta.

Le agradezco que no me deje sin la posibilidad de poder responder a la nutrida, sesuda y densa serie de argumentos del señor Botella.

Mire usted, señor Botella, aparte de algunas contradicciones e incorrecciones graves, creo que no se ha leído usted la Ley 11/94 y sus disposiciones transitorias, porque precisamente en esa ley ya las salinas de La Mata-Torrevieja están declaradas como espacio natural. Así es que no es de ahora sino de antes. La figura de protección se hace a través de la propia Ley 11/94, de espacios naturales protegidos de la Comunidad Valenciana, pero, en fin, puede ser un lapsus. Yo se lo recuerdo porque parece ser que usted no anduvo muy fino en esa apreciación.

Pero mire usted, de lo que se trata, señor Botella, no es de lo que se hizo. Usted trata de hacer entender que nada se había hecho, y no es cierto. El catálogo es de 1989, la recomendación es posterior. Y en ese arranque se protegen una serie de zonas, y se continúan protegiendo. No estamos diciendo en modo alguno que no se haya hecho trabajo, se ha hecho. Y, evidentemente, he empezado por poner por delante la intervención del conseller, de aquella comparecencia. Claro, naturalmente, como yo sabía perfectamente

que usted se iba a agarrar a ella para traer los datos, se lo he dicho yo antes y se ha quedado usted sin argumentos.

Mire usted, señor Botella, la cuestión que usted plantea, que es una cuestión totalmente de procedimiento, está totalmente fuera de lugar, fuera de lugar. El hecho de que haya otras iniciativas posteriores, a través de una proposición no de ley, que digan lo mismo o parecido, en cualquier caso, quedarían a voluntad del parlamentario proponente, o del grupo proponente, retirarlas o no, si ustedes en esta oportunidad pueden resolver la cuestión que se les plantea. Pero si no resuelven la cuestión que se les plantea, quedará con toda legitimidad en continuar con su propuesta.

Ahora, si ustedes en este momento están dispuestos a reconocer que queremos avanzar en la Comunidad Valenciana en la protección de las aves, que queremos dar un nuevo paso cualitativo y cuantitativo, posiblemente el señor Peris se lo piense, y si está perfectamente recogida la petición —es una persona totalmente responsable y juiciosa—, y no hará a esta Cámara que entremos en debates ya realizados. Pero si no, como me temo por su intervención, estará totalmente legitimado a seguir en su proposición.

Y esa es la cuestión, señor Botella. En qué medida están ustedes dispuestos a que avancemos en esta cuestión, que empieza a principios de los 90, que ustedes consideran terminada en mayo de 2000 y que nosotros le estamos diciendo que no está terminada, que quedan espacios, que quedan lugares de interés para poder declarar Zepa. Que tenemos la oportunidad de hacerlo antes de, como usted menciona, esa polémica sobre las 3.700 hectáreas de la laguna de La Mata-Torrevieja y lo que dicen de las 2.600 hectáreas, creo que es, unas 1.100 hectáreas de diferencia.

Y usted nos viene a decir que los planes generales... ¿Para qué están las normas de protección? Estas normas de protección son operativas sobre los planes generales, y los planes generales no podrán meterse. Si estamos a tiempo aún de poder proteger esas zonas, hagámoslo, para evitar que se nos pongan y se nos metan por delante estas cuestiones.

Mire usted, señor Botella, a mí me da la sensación de que toda su filosofía sobre las aves se resume en ese viejo dicho popular que dice “ave que vuela, a la cazuela”. (*Remors*) Y además, le advierto, para que tenga usted un poco de precaución, porque las gaviotas de pico largo, y usted lo sabe, anidan en las salidas de La Mata-Torrevieja, tenga cuidado que están protegidas.

Nada más y muchas gracias.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies.

Té la paraula, per a rèplica, el senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Fíjese, señor diputado, que no estaba refiriéndome a usted. Cuando ha pedido la réplica, lógicamente me ha extrañado, porque estaba haciendo... a la intervención real que da motivo a todo esto. Y por eso hablaba con el señor Peris.

Pero para que no se me olvide, y empezando por lo último, yo, de las aves, no creo eso. Y sobre todo en la tribuna lo de los refranes, lo de los versos, estas cosas de los cate-

dráticos nuevos, siempre me recuerda a un refrán de mi abuela. Que usted cuando me hace una poesía, yo le digo una poesía; cuando me dice un refrán, le voy a decir otro, pero este de mi abuela. No es lo de “ave que vuela, a la cazuela”, sino “hombre refranero, hombre majadero”. No sé. Eso me lo decía mi abuela a mí, no se lo tome usted a mal, para que no usara refranes, y mucho menos en la tribuna. Pero, bueno, yo me lo aprendí, pero simplemente eso.

Mire, si yo comprendo lo mal que ustedes se tienen que sentir. O sea, cuando el señor ideólogo de su partido a nivel mundial les dice que ustedes no tienen ideas, y viene el señor de su partido que estaba ahí y que las tenía, se les va al Grupo Mixto, tiene usted que usar una intervención que él hizo para rebatir los argumentos que hace el conseller, es que le están dando la razón. ¡Es que a ver si se aclaran un poquito! Bueno, o tener ideas propias, o decir cuáles son. No decir a los demás que no las tienen. Y sobre todo ex cátedra, pero usted ex cátedra en medio ambiente... El que hable así se equivoca, se lo digo de verdad. Llevo ya... fíjese, creo que es la tercera legislatura en este tema. Y quien hable ex cátedra se equivoca, y algo habrá que aprender.

Y mire, referente al tema de La Mata, yo es que, claro... (*remors*) efectivamente. Pero se ha metido usted sólo, eh?, yo no... También le digo lo mismo que con los refranes. Cuando se declaró el tema de la laguna de La Mata por ustedes, estaban gobernando la Generalitat, lógicamente —si no, no hubieran podido— y el Ayuntamiento de Guardamar. Los dos gobernaban ustedes. Y una vez declarado, no sé si acuerda usted, resulta que hubo una autorización por parte del ayuntamiento socialista, aprobado por la Generalitat lógicamente, y hubo, creo recordar, algún escándalo de un cheque de unos 500 millones de pesetas. Si eso era proteger, si eso era proteger, mire usted, no está en exceso bien traído sacar esos temas. O sea, sí me lo he leído, sí queremos proteger, sí le ha dicho y sí tenían ustedes protección Zepa; de interior, cero, cero, ni una. Las que hemos hecho, nosotros. De 1,2 a 12%, nosotros. Y todavía estamos haciéndolo, y todavía estamos haciendo los estudios.

Por favor, cuando se meta en los saraos... mire usted, que yo soy muy respetuoso, siempre voy a contestarle, siempre se lo he dicho, en el mismo tono: jocosos, jocosos; riéndonos, riéndonos; enfadados, enfadados. Pero no me provoque más, porque sí me sé esto. Y, desde luego, acuérdesse de lo que pasó cuando ustedes gobernaban en La Mata, cuando ustedes gobernaban en el Ayuntamiento de Guardamar, en la Generalitat, y cómo se protegía entonces el tema.

Muchas gracias.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Correspon la votació ordinària a la moció subsegüent a la interpel·lació al conseller de Medi Ambient sobre política general de la Conselleria en matèria de declaració de zones d'especial protecció per a les aus, Zepa, al territori de la Comunitat Valenciana, del Grup Parlamentari Socialista-Progressistes.

Senyories, comença la votació. El resultat de la votació és de 30 vots a favor, 42 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada la moció.

Punt 3 de l'ordre del dia. Moció subsegüent a la interpel·lació al conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació sobre política general de la Conselleria respecte a l'augment de la sinistralitat laboral que es patix al territori valencià, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida.

Per a la presentació i defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Llinares.

Moció subsegüent a la interpel·lació respecte a l'augment de la sinistralitat laboral que es patix al territori valencià

La senyora Llinares i Llorca:

Senyora presidenta.

Senyories.

Aquesta moció subsegüent a una interpel·lació sobre el mateix tema, la sinistralitat laboral, fou presentada el 5 d'octubre de l'any 2000, i aconseguim discutir-la a aquesta Cambra un any i set mesos després. ¡Una gran productivitat la d'aquestes Corts!

Vull recordar en estos moments que, d'acord amb el Reglament d'aquestes Corts, que jo no l'he fet, tota moció, després d'una interpel·lació, ha de vore's en el Ple següent a eixa interpel·lació. Pareix ser que el Reglament està fet per a no complir-se.

I hi ha alguna cosa a dir, i és que les seues senyories s'esperen a vore si escampa i a vore si la sinistralitat laboral disminúix, deixen passar el temps, donen temps al temps a vore si disminúix. Però l'única cosa que passa és que no hi ha manera que escampe, no escampa ni en la sinistralitat laboral ni escampa en la degeneració de la sanitat. Vaig a posar algun exemple, poquets.

El mateix dia, el 6 de març, que el senyor director general de Treball anuncia a bombo i platerets que la sinistralitat laboral de l'any passat ha disminuït, eixe mateix dia hi van haver a Alacant dos accidents laborals, dels quals un greu. La setmana anterior a eixa explicació del senyor director general, o siga, la primera setmana de març, només a la província d'Alacant hi van haver una dotzena d'accidents laborals, dels quals un va ser amb conseqüència de mort i huit greus. I, una de dos, o tenim una mala llei de prevenció laboral i cal modificar-la, o no es complix i, aleshores, cal obligar les empreses a complir-la.

La llei de prevenció de risc laboral, primer punt de la nostra moció, que s'incrementen els mitjans necessaris perquè es complisca, estableix diverses obligacions. Estableix la constitució d'un servei de prevenció, la identificació de riscos laborals, la vigilància de la salut dels treballadors, la periodicitat de les inspeccions de risc, i la formació i informació als treballadors. Anem a analitzar-les respecte a la seua aplicació.

Comencem pel primer punt: la constitució d'un servei de prevenció. L'ordenament jurídic contempla quatre fórmules per a complir aquesta obligació. Primera fórmula: l'empresari assumix personalment la seguretat. Segona fórmula: l'empresari designa treballadors de la mateixa empresa per a preocupar-se d'aquesta faena. Tercera: la societat empresarial disposa d'un servei de prevenció propi, o bé l'empresa recorre a un servei de prevenció de fora de l'empresa.

De les dades que mos ha facilitat el Ministeri de Treball es desprén que la majoria de les empreses valencianes no estan disposades a contractar empreses especialitzades perquè planifiquen la seguretat dels seus treballadors, i són sempre, segons el Ministeri, les empreses que menys gasten, les de la Comunitat Valenciana, les que menys gasten en previndre el risc laboral.

Sols el 31% dels treballadors valencians està assegurat mitjançant un servei de prevenció de fora de l'empresa. El 20% dels treballadors per compte d'altre, excloent, per descomptat, funcionaris i treballadors del camp, està assegurat per mesures adoptades pel mateix empresari. És la xifra més alta de tot l'Estat espanyol. Però cal encara afegir que el 31% dels treballadors està cobert mitjançant mesures que adopta i controla un altre empleat de la mateixa empresa designada a tal efecte per l'empresari. Hem d'aclarir que estes dues variants, la de l'empresari i la d'una persona de l'empresa, no costen diners, no cal que es faça, per part de l'empresa, ninguna despesa econòmica. Qualsevol de les altres dues modalitats, la prevenció pròpia o contractar un servei alié, és precís que existisca una despesa i que l'empresari, l'empresa, destine uns diners a la prevenció del risc laboral. Torne a repetir que, ací, en la Comunitat Valenciana, el que priva és el mateix empresari o bé una persona que designe l'empresari.

En les empreses visitades per Ateco i per UGT, el 71% de les obres no tenien coordinador de seguretat, o almenys ningú sabia qui era, que és igual que no tindre'n. I si no hi ha ningú que estiga encarregat de la seguretat en una obra, no hi ha baranes protectores, les xàrcies de protecció o bé no n'hi han o estan mal posades, les bastides o no n'hi han o estan mal posades, o bé l'obrer no tenia contracte, o no tenia l'edat per a les tasques assignades, que algun mort menor d'edat hem tingut ja, algun mort menor d'edat hem tingut ja. I eixe costum tan estés que l'obra és al mateix temps un gran magatzem a on estan tots els ferros, tots els sacs, totes les fustes, tot està allí.

Els accidents vénen, fonamentalment, per dos motius. Un, totes eixes coses que hi han al voltant de la construcció que fan que l'obrer entropesse, es clave algun clau, s'espatale o bé la caiguda pels buits –i estem parlant fonamentalment de la construcció, que és, després de tot, el que més accidents greus–, o bé la caiguda pels buits sense les xàrcies reglamentàries, sense les bastides reglamentàries, i, aleshores, el colp que produïx la mort.

Què és astò? Són els incompliments, són les mancances en la seguretat, responsables dels accidents. I per què tenim eixa mancança de protecció del risc laboral? Doncs, per falta d'inspecció. No tenim una inspecció gran, forta i, sobretot, eficaç.

Per una altra banda, mosatros proposem en la nostra moció la constitució de comitès de salut laboral en les empreses. La constitució de comitès de salut laboral que duga no sols a preocupar-se dels accidents laborals, sinó, i molt important, de la salut laboral, de les malalties laborals, malalties adquirides per ocupar un lloc de treball, que després té conseqüències directes en la pèrdua de la salut del treballador o de la treballadora: l'amiant, que tarda molt en declarar-se, l'Ardystil... Malalties adquirides per un ús nociu de certes substàncies, per aplicar eixes substàncies en unes condicions mediambientals danyoses per a

la salut. El risc per a l'embaràs, del que s'han donat almenys dos casos, dos, de la malaltia de la paràlisi del calçat a Villena. Les malalties laborals, que cal una reglamentació sobre elles i cal un nou catàleg de les malalties laborals.

I, a més de l'interés per les malalties laborals, el PP fa gala d'un gran despreu quan presentem propostes. Està clar que les seues senyories no troben que puguen existir malalties laborals, deuen pensar vostés que són "efectes col·laterals" del desenvolupament. La falta d'inspectors, inspectors que ja són ben poquets, però és que, damunt, no solament s'han de preocupar de la seguretat laboral, sinó que s'han de preocupar de les infraccions laborals, però, damunt, de tota la cosa turística, de tots els serveis turístics.

Esquerra Unida en la seua proposició proposa que es prenguen les mesures oportunes davant del Govern de l'Estat encaminades a incrementar el nombre d'inspectors de treball en un 50% més dels actuals. Els inspectors de treball solen acudir a l'empresa denunciada pels sindicats de quinze a vint dies més tard de quan s'ha fet la denúncia. Lògicament, quan va, ja, l'objecte de la denúncia ja no es pot observar. I si damunt d'astò, que si els inspectors apleguen tard, afegim que no es paralitza cap obra, per molt que siga el risc existent, està clara l'efectivitat que la manca de personal i mitjans per a inspeccionar empreses té: ben poqueta.

Amb totes estes consideracions, apleguem a la conclusió que no és la gran preocupació de l'actual Govern de la Generalitat la sinistralitat laboral. Serà, doncs, un tema del que continuarem parlant a aquestes Corts, perquè no es veu gran disposició del Govern Valencià per solucionar-ho. Deu trobar que és el tribut a pagar pel desenvolupament econòmic, i això no ho dic per maldat manifesta, sinó que és una explicació del director general de treball en eixe sentit: molta construcció, molts accidents, això diu ell; molta ocupació, gran quantitat d'accidents laborals, això diu ell. No se li ocorre pensar que els nostres veïns del nord tenen més desenvolupament econòmic, més ocupació que nosaltres i menys accidents laborals.

I el secretario de Estado de Relaciones con las Cortes insistix en el mateix: "No puede olvidarse la relación constatada en estudios realizados por el Instituto Nacional de Seguridad en el Trabajo –espanyol, clar, espanyol– entre el aumento de siniestralidad laboral y el crecimiento económico". Lògicament, són estudis sobre la sinistralitat laboral espanyola i sobre l'augment dels accidents en Espanya. I això és com si els accidents laborals foren una maledicció bíblica, un tribut a pagar pel desenvolupament econòmic, i no conseqüència del desinterés del govern del Partit Popular per la protecció dels treballadors.

Amb aquestes condicions, amb estes conviccions del director general i del secretari d'Estat de Relacions amb les Corts, doncs, està clar que el govern del Partit Popular no podrà mai reduir els accidents laborals.

Passem aleshores al capítol de formació i informació als treballadors. En el 86% de les empreses inspeccionades per Ateco i UGT, no s'ha donat formació sobre riscos específics. Ninguna. Cal recalcar que aquestes són les empreses que pareix que tenen voluntat de millorar, i malgrat tot no donen formació específica als treballadors. Com l'han de tenir si no la donen?

Per ací mos clavem en un altre punt: el tipus de contracte, la relació causa-efecte entre precarietat laboral i sinistralitat. El 65% dels accidents de treball els sofriren els treballadors amb contractes en precari. A més a més, el 50% dels sinistrats són menors de 24 anys. És evident la relació causa-efecte entre precarietat i sinistralitat laboral. Vull recalcar que el pas de contractes laborals a indefinits és ben escàs. I això són dades del parlament de Madrid a algun parlamentari de la Comunitat Valenciana que li fa preguntes a eixe respecte.

Cal una reforma del mercat laboral, que fomenti la qualitat i estabilitat dels contractes com fórmula per a combatre la sinistralitat. I les seues senyories, damunt, estan per reformar el mercat laboral disminuint les prestacions, que és la discussió que ara tenim en estos moments.

Els contractes i subcontractes, hui ací a aquesta obra i demà a aquella, i després-demà a l'altra, augmenten la sinistralitat laboral. Les ETT han disminuït, sí que és de veres, però, sap què passa? Que han augmentat les seues contractes. Contracten molt més. O siga, que han quedat poquetes empreses, però ben consolidades. Estes empreses hi ha que vore el munt de faena que tenen.

I ahí tenim tres de les nostres propostes. Que vostés han d'instar davant del Govern de l'Estat, realitzar les modificacions legals oportunes per a limitar el número de contractes per unitat d'obra; obligar que, en tota execució d'obra, hi haja un mínim del 50% de treballadors fixes de plantilla de l'empresa constructora, i altre 50% fixes del subcontracte; adoptar les mesures necessàries per a la prohibició de les subcontractacions en cadena i exclusió de les empreses temporals de tot el procés.

Una menció especial requerix el col·lectiu dels conductors. Si contem el nombre d'accidents en el col·lectiu de conductors, ja la xifra d'accidents mortals es dispara, supera en molt el 56%, supera en molt el de la construcció. I ahí calen no sols mesures de control, sinó també jornada laboral de 48 hores i un reequilibri de les responsabilitats entre el carregador i l'empresari. Una millora econòmica. Cal molta faena a fer per a reduir la sinistralitat laboral.

I tot no és sols el que actuen sobre un col·lectiu –que va a contar-m'ho de seguida la seua senyoria–, de 3.954 empreses que acumulen el 36,6%. No és sols això. Perquè tots sabem que ací a la comunitat les empreses desapareixen en una gran facilitat. Sobretot quan tenen algun problema. És molt difícil cobrar una sanció per sinistralitat, perquè abans que es puga fer efectiu el cobrament, l'empresa ja ha desaparegut. És per això que les mesures han de ser ràpides i efectives. És per això que, senyors diputats del Partit Popular, senyores diputades del Partit Popular, espere que voten a favor d'esta moció, perquè comence a vore's que, de veritat, vostés volen que s'abaixe la sinistralitat laboral al País Valencià.

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyora Llinares.

No hi ha esmenes presentades a esta moció. Grups que no han presentat esmenes? Té la paraula el senyor Peris, del Grup Mixt.

El senyor Peris i García:

Gràcies, senyora presidenta.

És una moció pense que molt important. Perquè és un dels problemes que té la nostra classe treballadora. Dels problemes importants i en els que no som avantguarda; és a dir, no podem dir que siguem avantguarda en prevenció i en salut laboral. Possiblement, perquè com ha dit molt bé la proponent, hi ha molta precarietat en la contractació valenciana. Una, possiblement estructural, però en una sèrie de sectors. Però també hi ha excessiva contractació temporal per, per exemple, en el cas de la construcció, com diu la moció, la subcontractació excessiva.

Ha hagut una gran mobilització dels representants, dels delegats, dels sindicats, dels treballadors, demanant que s'actuara i se legislara per a evitar eixa subcontractació successiva que es produïx, per posar exemple, i sobretot en la contractació de construcció pública, construcció per a l'administració; que porta que, en eixes subcontractes successives és on més precarietat n'hi ha en el treball. I, com es comprova, com els índexs que han estat manifestant, i ara fa molt poc hem celebrat el Primer de maig, i els sindicats en eixa mobilització han parlat molt de la sinistralitat, de la temporalitat, com es comprova, normalment, l'accident laboral tipus valencià és un jove subcontractat i molt de la construcció. Però no solament en la construcció.

És una moció que ve molt bé, perquè aquests dies els sindicats han estat dient que en l'administració pública valenciana n'hi ha molta sinistralitat. I de manera sorpresiva, podria ser sorpresiva, possiblement en àrees que pot parèixer no hauria de ser normal, és sorprenent, i per tant preocupant: en Sanitat, en administració pública sanitària n'hi ha molta sinistralitat.

I aquests dies, al voltant, torne a dir, de les mobilitzacions del Primer de maig, els sindicats dels treballadors valencians han manifestat que justament en eixe sector, la Sanitat pública, hi ha molta sinistralitat. Es passa els índexs de les mitjanes. I hi ha molta dificultat justament en l'àrea pública per a fer complir els compromisos amb les centrals sindicals que té l'administració, d'establir mesures de salut laboral i de prevenció de la sinistralitat. Ha sigut una denúncia clara i contundent dels sindicats aquests dies al voltant de les mobilitzacions del Primer de maig.

Per tant, és molt oportuna, és molt oportuna la moció que presenta Esquerra Unida, és molt oportuna, i hauria de plantejar-se una reflexió important el Partit Popular, que no solament en el sector privat, que és problemàtic, el sector privat d'eixa contractació temporal, d'eixa contractació precària, i de sobretot eixes subcontractes en les matèries de la construcció. Però també passa en l'administració pública, i passa en sectors de l'administració pública, que torne a dir, en principi no se podrien pensar que són dels més proclius a tindre elevats índexs de sinistralitat laboral com és la qüestió de la Sanitat.

Per tant, tampoc, jo pense que s'ha dit molt bé el que s'ha dit, tampoc anem a aportar ja més coses, sinó simplement pensem que és una moció molt oportuna, i que hauria de servir per a reflexionar al Partit Popular en allò de millorar molt més els índexs de sinistralitat; és a dir, de baixar els índexs de sinistralitat laboral al nostre país.

Gràcies.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Peris.

Per part del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Torres.

El senyor Torres Salvador:

Gracias, señora presidenta.

Para el Grupo Parlamentario Socialista la siniestralidad laboral es un tema especialmente sensible, uno de los que nosotros consideramos como temas de Estado. Y por lo tanto en el que no cabe ni la demagogia desde nuestra parte, ni tampoco la autocomplacencia de la parte del gobierno, ya que estamos tratando de problemas que afectan a la salud, y en muchas ocasiones a la propia vida de muchos trabajadores y trabajadoras de nuestra comunidad.

Nuestro grupo va a apoyar todos y cada uno de los puntos de la moción de Esquerra Unida, porque estimamos que todos los esfuerzos que se puedan realizar en esta área, son pocos comparado con el drama que para tantas y tantas familias valencianas supone el sufrir un accidente laboral en su seno.

Pero, dicho esto, eso no quiere decir que desde nuestro grupo nos resignemos con la alta siniestralidad que en estos momentos padece nuestra comunidad. Desde el año 1996, en el que ya estaba en vigor la Ley de prevención de riesgos laborales, hasta el año 2001, el incremento de los accidentes laborales ha sido un incremento vertiginoso. De 75.136 accidentes entre leves, graves y mortales, se ha pasado, en el año 2001, a 114.637; prácticamente un incremento del 52,5%. Según la Organización Internacional del Trabajo, España, en estos momentos, duplica las cifras de siniestralidad del resto de los países europeos. Y por desgracia, nuestra comunidad, dentro de España, continua siendo en estos momentos la tercera comunidad autónoma con mayores índices de siniestralidad, tan sólo por detrás de Baleares y de Murcia. Lamento decir que ésta es otra de las asignaturas en las que suspende el gobierno del señor Zaplana y también el gobierno del señor Aznar.

El gobierno central, para hacer frente a este grave problema, encargó al presidente del Consejo Económico y Social lo que posteriormente se denominó el "Informe Durán". Pero de ese informe, hasta la fecha, pocas iniciativas conocemos que se hayan emprendido desde el gobierno central para poder afrontar los problemas que se planteaban en el mismo y ofrecer las soluciones correspondientes.

El principal instrumento de lucha contra la siniestralidad es la Ley de prevención de riesgos laborales, y esta ley asigna una serie de funciones muy claras a la inspección de trabajo, a la administración y a los propios empresarios. Compete, según esta ley, a la inspección, entre otras funciones, las de vigilar el cumplimiento de la normativa, informar y asesorar a las empresas y a los trabajadores, y paralizar todos aquellos trabajos que supongan... o en los que se vea claramente que existe un grave riesgo para la salud de los trabajadores.

Pero en nuestra comunidad, señorías, el número de inspectores es un número absolutamente insuficiente para poder hacer frente a las obligaciones que tienen. La media europea es de un inspector por cada once mil habitantes.

La media española es de un inspector por cada 27.000 trabajadores. Y, en cambio, los países nórdicos tienen una media de uno por 5.000. Ni lo uno ni lo otro, pero sí que, efectivamente, hay una gran diferencia entre el número de inspectores que nos corresponderían y el que realmente tenemos. Y a nivel de España, pues nosotros también tenemos menos inspectores que la media del resto de comunidades autónomas.

Los sindicatos vienen denunciando reiteradamente que existe fraude especialmente en los contratos eventuales, y que en muchos casos estos contratos eventuales están vulnerando la normativa, y afectan fundamentalmente este tipo de contrataciones a los jóvenes y a los inmigrantes. Es preciso por lo tanto, y así aparece en la moción, urgir al gobierno central para que se incremente la plantilla del número de inspectores en nuestra comunidad, y de esta forma estamos convencidos de que se podrá realizar un mejor trabajo de prevención de la accidentalidad.

Los empresarios, por otra parte, deben garantizar la salud y la seguridad de los trabajadores. Y ello, fundamentalmente, mediante la formación práctica y teórica de prevención, y realizando –están obligados a realizar– la evaluación de los riesgos de la actividad empresarial, si es que lo tiene. En esta línea y según el Instituto Europeo de Salud y de Bienestar Social, el 70% de las empresas –que es una cifra lo suficientemente elevada–, no ha realizado la evaluación de riesgos de la actividad que viene desarrollando. Y el 87% de las empresas no informan, a su vez, a los trabajadores de los posibles riesgos que puede tener el puesto de trabajo que está ocupando.

La ley se refiere especialmente a las empresas de trabajo temporal y, específicamente, les obliga a dar una formación especial sobre los riesgos a que va a poder ser expuesto el trabajador según la empresa que le solicite, especialmente los jóvenes que, en la mayoría de las ocasiones, cuando salen de las empresas de trabajo temporal, acuden a los puestos de trabajo sin haber recibido la información correspondiente a los riesgos y sin tener ninguna experiencia sobre la actividad que va a desarrollar.

Todos los agentes que están implicados en la lucha contra la siniestralidad coinciden en el perfil del trabajador o de la trabajadora que más expuesto está a sufrir un accidente de trabajo. Se trata de un joven menor de treinta años y con un contrato precario. Por lo tanto, todos coinciden en lo mismo: la accidentalidad se está cebando especialmente con nuestros jóvenes.

Según el último estudio del Gabinete de Salud de Comisiones Obreras, los eventuales, los trabajadores eventuales, tienen cuatro veces más riesgo de accidente que el resto de los trabajadores. Y según UGT, según un estudio elaborado por UGT en la provincia de Alicante, recientemente, el 70% de los trabajadores que sufrieron un accidente tenía un contrato temporal y la mayor parte de ellos eran jóvenes. Este informe se refiere a las cifras finales del año 2000.

En lo que se refiere a la temporalidad, por desgracia también en España lideramos esa tasa de temporalidad con respecto a la media del resto de países de la Unión Europea. Tiene España una tasa de temporalidad del 32,7%. La media europea está en el 13,2, y nuestra Comunidad tenía una tasa del 36,2. Es decir, estamos al triple de tasa de lo que está la

Unión Europea. Y si nos centramos específicamente en la tasa de temporalidad de los jóvenes menores de 25 años, en lo que se refiere a las cifras del año 2000, en España se situaba en un 70% y, en cambio, en nuestra Comunidad se situaba en un 87%. Es decir, que siendo o estando mal las cifras en lo que se refiere a nuestro país, cuando descendemos a nuestra comunidad autónoma, prácticamente en todos los sectores estas cifras empeoran todavía mucho más; lo cual quiere decir que, efectivamente, hay que hacer muchos esfuerzos para lograr mejores resultados en esta parcela.

La construcción es el sector donde se está produciendo una mayor accidentalidad y, por lo tanto, el sector que debería ser objeto de un mayor seguimiento por parte de la administración valenciana.

Decía recientemente el presidente de la patronal Coepa de Alicante, Joaquín Rocamora, que el 75% de los trabajadores que acceden al sector de la construcción carecen de una formación específica. Esto es muy grave que lo diga el presidente de la patronal. No hay lugar a dudas de que la temporalidad, la subcontratación, las ofertas de empleo para jóvenes que coinciden casualmente con puestos de trabajo en los que existe un elevado riesgo, tienen muchísimo que ver con la elevada siniestralidad que se está produciendo en nuestra Comunidad en la construcción.

Según datos de la propia Dirección General de la Conselleria de Hacienda y Empleo, el 40% de las empresas que se han inspeccionado en el 2001, estaba cometiendo algún tipo de falta en prevención de riesgos laborales.

Pese al Plan de actuación especial contra las empresas de mayor siniestralidad del año 2001, sin embargo, en el año 2002, a fecha de enero, ha vuelto a subir la tasa de accidentalidad en nuestra Comunidad. Se ha producido un 3% de incremento en lo que se refiere a los accidentes en la construcción. Por lo tanto, no hace falta decir que es preciso incrementar los medios puestos a disposición de este plan de actuación para lograr disminuir esa tasa de accidentalidad que existe en nuestro país.

Nosotros creemos que las propuestas de la moción de Esquerra Unida pueden contribuir de una forma decisiva a mejorar estas cifras y a que salgamos de la grave situación en la que nos encontramos.

Gracias.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Torres.

Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre diputada senyora Montesinos.

La senyora Montesinos de Miguel:

Gracias, señora presidenta.

Señoras y señores diputados.

Señora Llinares.

Primero de todo, recordarle que el orden del día lo configuran en la Junta de Portavoces, y que yo sepa y tenga entendido, ustedes, de momento, siguen teniendo un portavoz. Portavoz que creo que asiste a esas juntas de portavoces en las que se diseña el orden del día y se le da preferencia previa a aquellos temas que se consideran. Y siempre, desde mi Grupo Parlamentario, cuando se ha asistido a la

Junta de Portavoces, siempre se ha apoyado la inclusión en el orden del día de cualquier moción subsiguiente a la interpelación de un conseller.

Por tanto, creo que en este caso, lo que debería usted hacer es hablar o intervenir o comentarlo más en las reuniones de grupo, hablar con su portavoz y pedirle, por favor, que esos temas que a usted tanto le preocupan y creo que también nos interesan y nos preocupan al resto de la Cámara y a los ciudadanos, pues que tengan esa prioridad que merecen o que, por lo menos, usted personalmente trata de darle y probablemente no el resto de su grupo.

Y dicho esto, yo la verdad, señora Llinares, es que cuando usted está dibujando el panorama en su intervención, dudaba yo de encontrarme en la comunidad autónoma en que me encuentro. O sea, yo estaba convencida de que estábamos hablando de otra comunidad autónoma a la que hacía referencia el señor Torres, comunidad autónoma que está gobernada por un popurrí de partidos con tal de que no gobierne el Partido Popular. Y en ese popurrí de partidos, en el diseño de gobierno, las responsabilidades de política laboral y política social las tienen ustedes. Y es el señor Torres el que nos ha dicho, precisamente... y yo además no es que lo suscriba, sino que como ya sé que a ustedes les gustan mucho los recortes de los periódicos, pues voy a mostrarle el recorte de un periódico en el que dice con respecto a qué comunidad autónoma ocupa el *ranking* en siniestralidad laboral: Baleares lideró el *ranking* de siniestralidad laboral en el año 2001. Baleares es la única, la única comunidad autónoma que la responsabilidad en materia laboral la tiene su grupo Izquierda Unida.

Por tanto, una de tres. O la lección que usted viene a darnos aquí es el fracaso de lo que ustedes están haciendo en la comunidad de Baleares o bien lo que usted nos viene a decir aquí con su mejor intención, es lo que debería usted, de alguna forma, darle traslado a la comunidad autónoma en la que ustedes tienen, de alguna manera, responsabilidad de gobierno, fundamentalmente en el tema laboral.

Pero además, usted nos plantea el tema de siniestralidad como si fuera algo ajeno al Gobierno, como si el Gobierno no tuviera ningún tipo de interés en atajar la siniestralidad laboral. Y eso es falso. Porque si algo, durante todos estos años, ha caracterizado a este Gobierno es el diálogo y la cohesión social. Y buena prueba de ello la tenemos en esos dos grandes documentos que se han firmado –sindicatos, Gobierno y patronal–, el Avef y, recientemente, el Pavace, en el que se hace referencia a cómo luchar y atajar el problema de la siniestralidad laboral.

Pero claro, yo entiendo que proviniendo de grupos donde les ha resultado... o que han apoyado sustentando a gobiernos que les ha resultado en muchas ocasiones incómodo el diálogo social, incómoda esa paz social donde se les ha generado en un momento dado, o se les ha ocasionado, o se ha provocado por parte de los trabajadores tres huelgas generales relacionadas fundamentalmente con la precariedad en el empleo, pues claro, yo entiendo que muchas veces nos cuesta ver realmente cuál es la realidad de ese panorama.

Y yo le recuerdo, efectivamente –usted en su primer punto hablaba del cumplimiento de la Ley de prevención de riesgos laborales, y si en algo se ha caracterizado el Gobierno ha sido, precisamente, en la aplicación de la Ley

de riesgos laborales–, y le recuerdo que desde el año 1998 el Plan de acción contra los riesgos laborales ha incrementado sustancialmente los medios para hacer cumplir precisamente la ley que usted pide que se esté cumpliendo.

Se ha intensificado la vigilancia y el control de la prevención a todos los niveles económicos en la Comunidad Valenciana. Y se ha observado muy claramente el incremento tanto del número de visitas como del de apertura de expedientes sancionadores y las cuantías impuestas; y usted puede, perfectamente, solicitar a la Dirección General de Seguridad Laboral que se le faciliten esos datos y esos datos seguro que los tendrá ahí. Y si no, su sindicato, Comisiones Obreras, imagino que le hará llegar también cuáles son las referencias a los mismos.

En el año 2000, le recuerdo, se pusieron en marcha los planes de actuación preferente en las empresas que registraban la mayor siniestralidad laboral en la Comunidad Valenciana. Dichos planes han supuesto que en el 2000 se redujera en dichas empresas la siniestralidad en un 19, y en el 2000, en un 24,9%.

En estos momentos se está ejecutando el plan 2002 con el consiguiente incremento de la actividad de la Inspección de Trabajo y con los técnicos de la Conselleria de Economía. Además, como le he dicho, lo recoge el Plan valenciano por el crecimiento y el empleo.

Y usted hacía referencia a un sector importante como era el de la formación, que nos despertaba un interés a todos, a la mayoría de todos nosotros. Usted sabe que la formación, la promoción de la formación, en los medios presupuestarios se ha incrementado ostensiblemente. Y estamos hablando...

La senyora presidenta:

A ver, señora Montesinos.

Senyories, per favor, pregue silenci.

La senyora Montesinos de Miguel:

Estamos hablando, señoría, de más de mil millones de pesetas destinados precisamente a ese objetivo. Más de mil millones de pesetas solo en ese año. Pero es que, además, podemos afirmar que el aumento de la siniestralidad, que se constataba, efectivamente desde el año 1994, se ha roto a partir del año 2001. Ello ha supuesto que la Comunidad Valenciana, en el año 2001, se situara entre las cuatro comunidades autónomas en las que se redujo la siniestralidad. Por supuesto, no se encontraba la que hacíamos referencia. En el primer trimestre del 2002, la Comunidad Valenciana es la segunda de las autonomías con mayor reducción de siniestralidad.

En cuanto a lo que usted decía –y ha hecho referencias algún que otro diputado– sobre el problema en la construcción, yo le recuerdo que hace muy poco, el conseller, que además todos los sindicatos lo aplaudían, en Alicante iniciaba la construcción del Centro de formación de oficios con simulador de riesgos y que va a permitir más formación en prevención de riesgos laborales y más práctica en lo referente a la construcción.

Pero es que además, usted, otra de las peticiones que hacía dentro de su moción subsiguiente era la constitución

de comités de seguridad y salud en todas las empresas. Yo le recuerdo que eso es una obligación, de acuerdo con el artículo 38 de la Ley de 1995, de la prevención de riesgos laborales, que deben constituirse en todas las empresas de más de 50 trabajadores, y que ello corresponde, precisamente, al ámbito de la negociación colectiva, que usted sabe que nosotros en eso somos escrupulosamente... en todo momento, en todo lo que se refiere a la negociación colectiva, somos muy, muy respetuosos. Por lo que ese impulso corresponde, fundamentalmente, a los representantes de los trabajadores y al propio empresario.

Se han incrementado, además –por lo que decía usted de las inspecciones de trabajo–, se han incrementado en las tres provincias. Y buena prueba de ello es el resultado de los expedientes que se han abierto, de las revisiones que se han hecho dentro del marco. Pero es que, además, todas las iniciativas que usted propone dentro de esa moción, están recogidas dentro del Plan valenciano. Y el Plan valenciano ha sido consensuado con todos los sindicatos. Por tanto, en ese sentido, poco más me queda decirle.

Pero sí recordarle varias cosas, señora Llinares. Una. Usted habla de las empresas de trabajo temporal en la construcción. Usted debería de saber –como lo sé yo, y si no yo se lo recuerdo, se lo remacho y se lo leo tal cual–, que según el artículo 8 de la Ley de empresas de trabajo temporal, en relación con el artículo 8 del Real Decreto 216/1999, sobre disposiciones mínimas de seguridad, en el ámbito de las empresas de trabajo temporal excluye, excluye, a éstas de la posibilidad de contratar en trabajos en obras de construcción. Por tanto, en ese sentido poco o nada tiene que ver.

Pero es que además, ustedes decían y hacían referencia, a que uno de los grandes males que nos aquejaban en esta Comunidad era la tasa de temporalidad en el empleo. Y a mí me gustaría recordarle muy brevemente: entre el año 1987 y el año 1995, la tasa de temporalidad en la Comunidad Valenciana aumenta en 23,4 puntos, cuatro más que en el resto de España. Por el contrario, desde el año 1995 hasta el año 2001, la tasa de temporalidad se reduce fuertemente, en cerca de ocho puntos, mientras que en España la reducción es muy inferior.

Por tanto, no solamente se ha atajado en la Comunidad Valenciana muy por encima del resto de España –comunidad gobernada por el Partido Popular, y cuyo conseller responsable es del Partido Popular–, sino que además hay un convenio con el Ministerio de Trabajo en el que se están cruzando Ministerio de Trabajo y Conselleria de Economía... se cruzan los datos y se sabe perfectamente cuándo se hace más de un contrato y en qué condiciones se está haciendo. Y eso se viene sistemáticamente investigando.

Y precisamente por eso, desde este Gobierno, y desde el propio partido que sustenta al Gobierno, si en algo se ha venido luchando estos años es en elevar el número de contratos indefinidos y en luchar contra la tasa de temporalidad. Y, en ese mismo sentido, le recuerdo que de junio del año 1995 a diciembre de 2001, el número de asalariados creció en 369.000 personas, de las que el 81%, repito, 81%, fueron contratos de carácter indefinido, y el resto temporal.

Por tanto, señora Llinares, si hay un Gobierno que tiene un compromiso serio y riguroso con los trabajadores y trabajadoras de esta comunidad es el Gobierno del Partido

Popular. Además, es un Gobierno que está luchando contra la siniestralidad laboral para atajarla y, además, contra la precariedad en el empleo. Y ustedes, sin embargo, señora Llinares, hoy, que ya tienen los resultados, esos resultados que les avalan en una comunidad como la de Baleares, lo que han demostrado es que el *ranking* más alto de todas las comunidades autónomas lo tiene la de su comunidad. Y que le llamen y que le digan lo que le tengan que decir, pero es una realidad palpable. La comunidad autónoma de Baleares, donde la conselleria de ocupación la ocupa Izquierda Unida, es la que tiene el *ranking* más alto en la tasa de siniestralidad laboral.

Señora Llinares, le recomiendo lo que le he dicho al comienzo de mi intervención. Una de dos: o que lo que usted supone que sería bueno para nuestra comunidad lo traslade allí, o que desde luego entiendo yo mejor que no nos trasladen su modelo, porque las cosas van mucho mejor en la comunidad con el Partido Popular y no con Esquerra Unida.

Nada más y muchas gracias. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyora Montesinos.

Per a rèplica, té la paraula la senyora Llinares.

La senyora Llinares i Llorca:

Senyora presidenta.

Senyories.

Senyora diputada.

Escolte, senyora diputada, què vol dir-me? Que ara resulta que el que hem de discutir ací és un problema d'Esquerra Unida? Que qui fa l'ordre del dia dels plens de les Corts és la persona que hi ha d'Esquerra Unida? No és el partit majoritari el qui fa l'ordre del dia de les sessions? (*Remors*) Vol dir-me que som mosatros, que mos desvivim, des del primer dia mos desvivim perquè les mocions es posen en el Ple següent de les interpel·lacions i que no mos fan ningun cas, absolutament ningun cas? Vol dir que som els responsables d'estos ordres del dia, com vam ser els responsables de la comissió d'investigació d'allò d'Alcoi? Sí, també, l'ordre del dia, que per això se'n van anar. Per això se'n van anar, perquè l'ordre del dia vostés l'imposaven i deien: "Eixe és l'ordre del dia, i a callar, i a callar". I ací en els plens exactament igual, (*remors*) exactament igual. (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*)

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

La senyora Llinares i Llorca:

Segona cosa, segona cosa. (*Remors*) Fixe's vosté...

La senyora presidenta:

Silenci, per favor.

La senyora Llinares i Llorca:

Fixe's vosté com ens van deixar Balears, fixe's vostés com ens van deixar les illes Balears, que en dos anys mosatros no hem aconseguit encara ni el medi ambient arreglar-lo una miqueta, ni la sinistralitat laboral. Vostés ho van deixar com quan va passar Àtila. Van passar vostés i no va quedar un solar en les illes Balears. (*Remors*) I ahí estem, i ahí estem, senyora diputada! (*Aplaudiments des d'un sector de la Cambra*) Ahí estem, intentant arreglar eixe medi ambient que van destruir tan destruït, que van xafigar tan xafigat, intentant arreglar allò del mercat laboral.

O siga, que no vinga vosté a culpar-nos i veem fora el que passa. Anem ací. La sinistralitat laboral, ací. Un mort, un, és el cent per cent. Un mort és el mil per mil, un mort, un mort. Un accident és el cent per cent. I vostés no es preocupen de la sinistralitat laboral. Només es preocupen de les més de 3.000 empreses eixes que són les que anem a vore la seua sinistralitat. Escolte, que les empreses, gràcies a la seua legislació, en este país sorgeixen a les nou del matí i a les cinc de la vesprada han desaparegut. Han tingut l'accident entre mig, han fet el *pelotazo* entre mig. I a les nou del matí es fa l'empresa en la notaria, o en el registre o on siga, i a les cinc de la vesprada ha desaparegut. Eixes són les de la sinistralitat laboral, eixes són, eixes són. (*Remors*) Eixes són les de la contracta, la subcontracta i la recontracta! Eixe és el treballador que ha de posar hui les rajoles a la paret, altre dia és encofrador, altre dia és electricista, altre... Escolte, escolte, ni Leonardo da Vinci! Això no és possible, això no és possible! Saber tant, això és impossible. I ahí estan els accidents: la contracta, la subcontracta i la recontracta. Eixes són les empreses que tenen una persona, l'empresari per tot empleat, i tota la resta són contractes, subcontractes i recontractes. I es fan edificis i edificis i edificis.

I mire, no em vinga amb contes, que jo sé molt bé en les comissions, quan mosatros parlem de salut laboral, com contesten vostés en les comissions quan fem les propostes d'Arystil, quam fem les propostes de l'amiant i quan fem totes estes propostes. Sé molt bé tot el que vostés diuen i com vostés desprecien tot allò de salut laboral.

I allò dels inspector, què han augmentat? Res. Han augmentat per anar vore si la cuina de tal hotel resulta que té tres plats o té mig plat, però per a de veritat fer allò dels riscos laborals, de què. Els mateixos sindicats diuen que si presentaren totes les denúncies un dia de totes les coses que ells han dit que estan malament, col·lapsarien la inspecció de treball.

Mire, senyora diputada, tirant balons fora i dient "i tu més" no s'arreglen les coses. I la sinistralitat laboral no és un problema de tirar balons fora, sinó és un problema de persones que es moren, però persones que es moren obligatòriament, perquè han de fer faena. I resulta que fer faena duu aparellat que hi haja accidents. Preocupen-se d'això i vinguen ací amb solucions concretes. Que diu: "Han disminuït" Sap què diu el fiscal d'Alacant? Un bilió de pessetes en tres anys, un bilió de pessetes. Però una disminució miserable, però miserable de la sinistralitat laboral. Un bilió de pessetes els ha costat.

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyora Llinares.

Té la paraula, per a rèplica, la senyora Montesinos.

La senyora Montesinos de Miguel:

Gracias, señora presidenta.

Señora Llinares, yo le recuerdo lo que le he dicho al comienzo de la intervención: el orden del día lo decide la Mesa junto con la Junta de Portavoces. Le insisto: usted tiene un portavoz, que se llama señor Ribó o, por lo menos, eso es lo que nos consta a nosotros. Lo que ya no sabemos es lo que el señor Ribó, porque desde luego yo no estoy en ese órgano, hace cada vez que se reúne la Junta de Portavoces.

Pero lo que sí que está claro es que el Grupo Parlamentario Popular jamás se ha opuesto a que en el orden del día entre una de las mociones que ustedes han propuesto. Es más, yo tengo conocimiento que los miembros del grupo parlamentario que sí que asisten a esa Junta de Portavoces, en todo momento han alentado al señor Ribó a que las presente, porque desde luego por nuestra parte no habría ningún inconveniente en que esas se incluyesen dentro del orden del día. Por tanto, no se escuden ustedes, cuando no son capaces de hacerlo, no se escuden ustedes en otros grupos parlamentarios cuando la responsabilidad es suya.

Porque usted aquí, en el derecho a réplica, lo único que ha hecho ¿qué es? Salir a tratar de lanzar balones fuera, porque realmente sabe que no tiene razón, no tiene razón, señora Llinares. Y ese es el grave problema que tienen ustedes, que no tienen razón, y en lugar de tratar de sumar, ustedes lo que pretenden siempre es restar. Y sigan ustedes restando que, dentro de poco, poco les va a quedar para restar.

Pero es que además usted nos plantea un panorama. Y el panorama que usted plantea poco más o menos aquí de inmovilismo, de que no se permite hacer nada, yo creo recordar que ese era otro que pudimos ver después cuando se cayó el muro de Berlín, y otro que todavía sigue funcionando en países que se denominan –se denominan ellos, ¿eh?, que yo desde luego, Dios me libre de tildarlos– países comunistas, como es el caso de la dictadura que se padece en Cuba y en otros más.

Pero, en ese sentido, a mí no me va a encontrar, señora Llinares, porque lo único que ha quedado claro en su intervención es que no ha sido capaz en ningún momento de hacer una crítica seria al gobierno, un gobierno que sí que se ha responsabilizado y un gobierno que sí que ha puesto en marcha medidas, como yo le he demostrado, para atajar la siniestralidad laboral; y al que le preocupa, igual que al resto del grupo parlamentario, aun cuando solamente hubiese un accidente, ese accidente le preocuparía y seguiría trabajando por poder conseguir que se atajara la siniestralidad laboral. Así es, señora Llinares, así es.

Y yo entiendo a lo mejor que a ustedes les molesta, porque lo que yo les he puesto es el modelo de Esquerra Unida. Y el modelo de Esquerra Unida es el del gobierno de Baleares. Por cierto, les recuerdo también que nosotros ganamos las elecciones en Baleares, y ustedes con ese populrri que hicieron de gobiernos.... Sí, señora Llinares, y ahí tiene los datos generales, autonómicos, municipales, etcéte-

ra, las ganó el Grupo Parlamentario Popular en Baleares. Y ustedes, contra la voluntad popular, lo que quisieron fue hacer un gobierno como fuera, con tal de no Partido Popular, como pretenden siempre sistemáticamente en esta comunidad. Todo, ¿menos qué? Menos el Partido Popular. Todo, menos Zaplana. Pues eso es lo que hicieron ustedes en Baleares. Y así les va.

Pero es que, claro, dentro de ese maremágnum de negocio, ¿qué es lo que sucedió? Sencillamente que la Conselleria de Trabajo se la asignaron a Izquierda Unida. Y allí están los datos. ¡Si es que los datos no me los invento yo! Yo le he facilitado datos. Le he dicho lo que el gobierno viene haciendo, le he dicho lo que su gobierno en Baleares... Porque no vamos a hablar del País Vasco, porque al fin y al cabo allí ustedes no tienen en este caso... Sí tienen parte de responsabilidad en otras materias, pero desde luego en esta no la tienen. Pero en el caso de Baleares, ustedes son los máximos responsables del desastre de Baleares. Y lo que yo le digo es: en lugar de hacer lo que usted pretende, y es trasladar el modelo balear a la Comunidad Valenciana, exporte usted nuestro modelo, traslade usted el modelo de la Comunidad Valenciana, el modelo del Partido Popular, trasládelo usted a Baleares y mejor les irá.

Porque desde luego usted de vez en cuando yo creo que se confunde en cuanto a comunidades. Allí no había un solar, señora Llinares, muy al contrario, porque, si no, la voluntad popular no hubiera dado el resultado que dio en las urnas. El solar nos lo encontramos nosotros, y las cifras de parao están ahí, de siniestralidad están ahí y de temporalidad están ahí. Y lo hemos padecido los que en ese momento éramos jóvenes y los que después no eran tanto. Eso sí que es un solar lo que nosotros padecemos. Y además un solar que en muchas ocasiones, y usted si no estaba en ese momento en política no tiene más que recordar, y en la hemeroteca... o algunos de sus compañeros se lo pueden contar, lo padecemos todos los ciudadanos y ciudadanas de la Comunidad Valenciana.

Y precisamente porque el solar estaba como estaba, en el año 1995 el vuelco fue mayoritario en las urnas. Y hoy Eduardo Zaplana y el Gobierno del Partido Popular tienen un respaldo precisamente porque, entre otras cosas, la tasa de paro ya está en nuestra comunidad por debajo de la media de España, en un 7,42%. Y eso se ha conseguido, igual que el incremento de los contratos indefinidos, por una política acertada, por una política eficaz y por una política seria y rigurosa del Gobierno de Eduardo Zaplana.

Nada más y muchas gracias. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

La senyora presidenta:

Senyor Ribó, per a què demana la paraula? Quin és el motiu de petició de paraula? *(Remors)*

El senyor Ribó i Canut:

Senyora presidenta, per al·lusions evidents de la portaveu del Partit Popular. *(Remors)*

La senyora presidenta:

Senyor Ribó, esta presidència entén que no hi ha hagut

al·lusions. *(Remors)* Per tant, no té dret a la paraula. Passem a continuació a votació... *(Remors)* Senyor Ribó, no té la paraula, no hi ha al·lusions. Ho sent molt. *(Remors)* Això no són al·lusions, senyor Ribó.

Votació ordinària. *(Remors)* Moció subsegüent a la interpellació al conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació sobre política general de la conselleria respecte a l'augment de sinistralitat laboral que es pateix al territori valencià, del Grup Parlamentari Esquerra Unida. Senyories, comença la votació. El resultat és de 31 vots a favor, 41 en contra, cap abstenció, 1 nul. Queda rebutjada la moció.

Senyories, a continuació en la sala de comissions A es va a procedir a la constitució de la Comissió de Drets Humans, Cooperació i Solidaritat amb el Tercer Món.

Se suspén la sessió. Es reprendrà a les quatre i mitja.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 38 minuts)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 32 minuts)

(Ocupa la presidència el vicepresident primer, senyor José Cholbi Diego)

Preguntes

El senyor vicepresident primer:

Reprenem la sessió.

Les preguntes al conseller de Sanitat, per la il·lustre diputada Maria José Mendoza García, la 4.405 a la 4.409. Té la paraula la il·lustre diputada. *(Pausa)* Señora diputada, si usted es tan amable, apriete el botón, emita su voz, yo la escucharé y le contestaré. Pero si es por gestos, dudo que pueda atenderla.

La senyora Mendoza García:

Es que no tengo en estos momentos las preguntas. Entonces, como tengo dos bloques, no sé si son las referidas a la vacunación antigripal o al Hospital Doctor Moliner. El primer bloque...

El senyor vicepresident primer:

Pues mire usted, las preguntas son exactamente sobre la desaparición de datos sobre pacientes del Hospital Doctor Moliner. Y son la 4.405...

La senyora Mendoza García:

Sí, sí. Está claro, está claro.

El senyor vicepresident primer:

...a la 4.409. ¿Tiene usted todos los datos que le permitan expresar sus opiniones? Pues tiene usted la palabra.

La senyora Mendoza García:

Gracias, señor presidente.

Efectivamente, las preguntas se refieren a la sustracción de una base de datos de carácter clínico y personal de pacientes del Hospital Doctor Moliner, que se produce entre el 2 de julio del 2001 y el 17 de septiembre de ese mismo año.

Gracias.

El señor vicepresidente primer:

Gracias, señora diputada.
Señor conseller.

El señor conseller de Sanitat:

Gracias, señor presidente.
Señora diputada.

Respecto a su primera pregunta de las planteadas, quisiera decirle que la dirección del Hospital Doctor Moliner tuvo constancia de los hechos a los que usted alude el día 21 de septiembre del año 2001, a través de nota de régimen interior de 20 de septiembre en la que se notificaba la desaparición del ordenador sito en el despacho médico de la sala de hospitalización cuarta primera de dicho centro. Dicho documento estaba suscrito por la supervisora de la sala y por los dos facultativos de la misma, y fue remitido a la dirección médica, a la dirección de enfermería y al jefe de sección de medicina interna.

En cuanto al equipo informático sustraído en el resto de las preguntas que usted formula, estaba compuesto por la CPU y dos altavoces, y contenía informes médicos y documentación de orden interno, como documentación de enfermería, trabajos científicos, etcétera. Por tanto, en la información sustraída no estaban historias clínicas, sino informes como los que le acabo de mencionar.

También pregunta su señoría si existe clave de seguridad para acceder a la información de dichos ordenadores. Sobre este aspecto quisiera decirle que el acceso de cualquier usuario de esta información, se realizaba a través de una contraseña de autenticación personal, contra un servidor Windows NT Server 4.0.

En cuanto a la existencia de una copia de seguridad, decirle también e informarle de que toda la información incluida en el equipo sustraído, existe copia tanto en soporte informático como también en soporte papel. Y por otro lado, se interesaba también su señoría en saber si la desaparición fue denunciada y si se había abierto expediente. Quisiera indicarle que desde el mismo momento en que la dirección del centro tuvo conocimiento de esta sustracción, se ordenaron el inicio de una serie de acciones encaminadas a la búsqueda de dicho equipo por parte de los responsables, tanto de la sala de hospitalización y del departamento de informática, y que también se realizó una denuncia ante la Guardia Civil de Bétera por parte de la dirección del centro.

Muchas gracias.

El señor vicepresidente primer:

Gràcies, senyor conseller.
Senyora diputada.

La senyora Mendoza García:

Señor presidente.
Señor conseller.

Efectivamente, no sé si habrían historias clínicas completas, pero en todo caso la base de datos eran datos de carácter clínico y personal de pacientes del hospital Doctor Moliner. La historia del secreto profesional es mucho más larga incluso que la de los Derechos Humanos, ya aparece una primera referencia en el Juramento Hipocrático, pero es precisamente a partir de la Constitución Española y de la Ley general de sanidad en nuestro medio cuando aparece la protección y el reconocimiento desde el punto de vista legal de ese tipo de derechos. Son derechos indiscutibles y todas las recomendaciones europeas, los distintos códigos deontológicos, la proposición de ley que ahora mismo se va a discutir en el Congreso de los Diputados sobre la documentación clínica, y la propia Ley de protección de datos califica la necesaria protección y además con el máximo nivel de protección de los datos clínicos.

Lo que sorprende es que, efectivamente, esa sala permanece cerrada entre el 2 de julio y el 12 de septiembre, y que no se tomara ninguna medida precautoria respecto a la custodia de los datos clínicos durante ese tiempo. Parece que el ordenador permaneció en las instalaciones sin ningún tipo de protección mientras se realizaban obras, se pintaban las salas, etcétera; o sea, que es imposible determinar en qué fecha se produce la sustracción.

Y lo que es más alarmante es que, efectivamente, el día 21 de septiembre los profesionales comunican cuando se dan cuenta al reincorporarse al trabajo, comunican a la dirección del hospital la desaparición. Y no es hasta muy avanzado el invierno, hasta finales del mes de noviembre, y después de que un sindicato pone una denuncia en el cuartel de la Guardia Civil de Bétera, que la dirección del centro, efectivamente, pone una denuncia también ante la Guardia Civil de Bétera.

A mí me gustaría que usted estuviera en condiciones de haber dado un paso adelante, haber puesto medidas de seguridad para garantizar la custodia de la información de alta sensibilidad. Y además mucha de esa información se refería a pacientes de sida. Usted sabe perfectamente que la presidenta de las ONG que atienden a pacientes con sida, hace una denuncia pública y pide una entrevista con el conseller de Sanidad para saber qué ha pasado exactamente.

Que transcurran varios meses, y no se ponga una denuncia ante la Guardia Civil de Bétera hasta el momento en que no trasciende a los medios de comunicación el problema –y han transcurrido al menos dos meses– evidentemente es inaceptable. Alguien ha hecho una dejación clara de sus responsabilidades, tanto en la fase previa de custodia como en una segunda fase que tenía que haber sido la denuncia de manera inmediata ante la situación que se produce.

Este caso, que puede parecer un incidente aislado, pone en evidencia que se hace necesario implantar de manera prioritaria, y no solo mediante procedimiento legislativo o normativo, sino en la organización efectiva de los centros, las medidas de seguridad. En este caso creo que está claro que los responsables del centro no han garantizado la seguridad, ni han custodiado de manera adecuada información tan sensible como la contenida en una base de datos con

información clínica y personal de los pacientes. Y yo esperaba oír qué medidas ha adoptado la Conselleria de Sanidad en relación a la dirección del hospital y en relación a la situación irregular que se ha producido.

Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Gracias, señora diputada.
Señor conseller.

El senyor conseller de Sanitat:

Gracias, señor presidente.

Decirle, señora diputada, que tenemos que coincidir en lo que es lógicamente el derecho a la intimidad, a la custodia de la documentación de todos los datos de los pacientes, bien sean de enfermedades en este caso como VHS-sida o de cualquier otro tipo de enfermedades, como así en nuestra normativa lo tenemos.

Ya le he dicho que en este caso no existía ningún tipo de historias clínicas en la documentación o en la información que contenía esta unidad sustraída, que en todo caso hay una contraseña también de autenticación personal para poder tener el acceso cualquier usuario al mismo. Y le he respondido yo creo que de una manera exhaustiva, de todas aquellas cuestiones que usted en las distintas preguntas formulaba, en cuanto a la fecha en que se comunica a la dirección del centro, concretamente, el 21 de septiembre, a través de una nota interna del 20 de septiembre.

Por tanto, no estamos hablando en ningún momento de historias clínicas, no estamos hablando en ningún momento tampoco de que la información estuviera sin ningún tipo de clave de seguridad, sino que tenía las claves de seguridad pertinentes. Y en ese sentido creo que no solamente lo que es la normativa general que hay a nivel del país, sino también nosotros en la comunidad, estamos realizando esfuerzos en ese sentido. Y concretamente sabe usted que está ahora en el Consejo Jurídico Consultivo la Ley de derechos e información al paciente, que entre otras cosas también lo que quiere potenciar, lógicamente, es la garantía de esa seguridad, de esa intimidad, y de esos derechos que tienen que tener los pacientes respecto al sistema sanitario.

Muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

La il·lustre diputada continua formulant les preguntes de la 4.410 a la 4.417, les dos incloses, sobre la campanya de vacunació antigripal de la temporada 2001 al 2002. Té la paraula la senyora Mendoza.

La senyora Mendoza García:

Gràcies, senyor president.
Senyor conseller de Sanitat.

En l'última campanya de vacunació antigripal s'introduïx la distribució d'una vacuna, d'un tipus nou de vacuna antigripal, que és el motiu de les meues preguntes.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Senyor conseller.

El senyor conseller de Sanitat:

Gràcies, senyor president.
Senyora diputada.

Com vosté sap, es troben autoritzades per a la seua comercialització dins de l'Estat espanyol tres tipus de vacunes distintes: les vacunes de virus sencers, que contenen virus de la grip inactivats per distints procediments; les vacunes fraccionades, obtingudes per fraccionament els virus de la grip inactivats, i vacunes de subunitats formades per les espícules d'hemaglotinina i neuraminidasa presents en la superfície de la membrana del virus.

Totes elles, contenen, a l'igual que la pràctica totalitat de les vacunes, adjuvants que milloren la resposta immunològica per diferents mecanismes. Una de les marques comercials registrades conté com adjuvant específic un lípid denominat MF-59C, que és al que vosté fa referència en les seues preguntes. Vosté sap que l'autorització de comercialització dels medicaments, vacunes incloses, aixina com les condicions en què s'autoritza eixa comercialització és competència del Ministeri de Sanitat i Consum, a través de l'Agència Valenciana del Medicament, que fa les corresponents autoritzacions de comercialització. I a més, també en les fitxes tècniques de la vacuna quant a les seues (*inintel·ligible*)

Per contestar a la seua primera pregunta, que fa referència en concret a la vacuna fraccionada en l'adjuvant MF-59C, dir-li que fou registrada per primera vegada a Itàlia en el nom comercial Fluat en l'any 1997. Responent a la seua següent pregunta, especificar que la comercialització d'esta vacuna fou autoritzada a Espanya pel procediment de reconeixement mutu establert en la normativa europea el 12 de gener de 2001, sent el titular de la mateixa els laboratoris Chirón, SPA. La fitxa tècnica d'esta vacuna fou revisada parcialment en juny de l'any 2001 en el que la seua tercera qüestió, senyoria, també queda aixina resposta.

I també dins de la competència del Ministeri de Sanitat i Consum al·ludit anteriorment, inclou tant les indicacions de caràcter tècnic que s'exercixen a través de l'Agència Espanyola de Medicament, com aquelles relacionades en les condicions de finançament per part del sistema nacional de salut.

En les seues següents preguntes vosté fa referència a quin ha sigut el total de pacients menors de 65 anys que han sigut vacunats en la campanya d'immunització antigripal del 2001/2002, i quants han sigut els vacunats en la vacuna antigripal Chiromás.

Com vosté sap, la Direcció General de la Salut Pública, anualment fa una campanya de prevenció de la grip, destinada als grups de població en els quals és més freqüent l'aparició de complicacions com a conseqüència de la malaltia; és a dir, a tots els grups de risc. Les activitats de prevenció de la grip en estos grups de risc s'inicien habitualment en la nostra comunitat a partir de l'última setmana de setembre i se desenrotllen fins a finals de gener. Volguera apuntar-li sobre això que, en relació a la campanya anterior, la d'este

any ha ampliat el grup considerat de risc moderat, en incloure a les dones embarassades que s'encontraven en el segon o en el tercer trimestre d'embaràs.

Per altra banda, els objectius que se plantegen en la campanya s'emmarquen en els objectius prevists en el Pla de salut de la Comunitat Valenciana, en el que se proposa la tendència a superar el 65% de cobertura vacunal en majors de 64 anys. De les dades corresponents a la campanya anterior, campanya 2000/2001, se desprén que se vacunaren un total de 382.867 persones majors de 65 anys. Aixina, la cobertura global assolida per este interval d'edat en esta campanya fou del 62,35%, 56,94% en dones i 69,75% en hòmens, fet que suposa un increment del 2,5% respecte a l'any anterior, tendència que, evidentment, la Conselleria ha seguit mantenint amb el fi d'assolir les xifres que abans li he apuntat del Pla de salut.

Respecte a la campanya d'este any, he d'apuntar-li que els resultats de la vacunació se recullen al llarg dels mesos de febrer i març, per la qual cosa les dades disponibles en estos moments són provisionals. En esta campanya han sigut vacunades un total de 398.534 persones majors de 64 anys, 271.815 dones i 180.719 hòmens, de les quals 197.106 reberen la vacuna a què fa vosté referència de Chiromás.

La cobertura global assolida per este sector de la població en esta campanya ha seguit, per tant, d'un 64,90%.

També me pregunta la seua senyoria sobre el motiu pel qual s'optà per l'ús de la vacuna antigripal Chiromás d'una part de la població major de 65 anys i no en la totalitat d'ella. Per a contestar-li passe a resumir-li el procediment d'adquisició de les vacunes front a la grip que s'ha dut a cap.

En este any el requisit exigít per la Conselleria de Sanitat als laboratoris per a la campanya de vacunació en relació amb la vacuna és que esta estiguera constituïda per virus fraccionats, a conseqüència que en anys anteriors se detectà un cert rebuig de la vacuna de virus sencers per part dels professionals sanitaris.

En el concurs públic 215/01, corresponent a l'adquisició de vacunes destinades als programes per a l'any 2001, s'establiren tres lots de vacuna antigripal, concretament els lots huit, nou i deu, que sumaven un total de 580.000 dosis, suficients per a cobrir la totalitat de les necessitats de vacunació. Al no existir justificació per a rebutjar les ofertes en ningun d'estos tres lots, ja que totes complien els requisits prevists en les condicions del concurs, i sent el Laboratori Doctor Esteve, SA, l'única empresa que se presentà a l'oferta del lot nou, s'adjudicà aquest a esta empresa. L'oferta presentada en el Laboratori Doctor Esteve, SA, incloïa la vacuna Chiromás, vacuna de virus fraccionada amb l'adjuvant MF59C.

L'únic lot, per tant, que contenia este tipus de vacuna fraccionada amb adjuvant estava constituït per 200.000 dosis, per la qual cosa, estant aconsellada la prescripció d'este tipus de vacuna a persones majors de 64 anys, i tenint en compte les xifres de vacunació de la campanya anterior, se decidí administrar estes vacunes a aquelles persones majors de 64 anys que, a més, tingueren algun factor de risc afegit.

Per a finalitzar i contestant la seua pregunta sobre la realització d'un estudi de salut comunitari per a verificar l'efectivitat de la vacuna, volguera dir-li al respecte, senyoria, que l'avaluació de la campanya de vacunació de la grip se fa

per la Conselleria de Sanitat en dos vessants diferents. Per un costat, se realitzen els resultats del procés de la vacunació i, per altre, els resultats quant a la prevenció de la malaltia. En el primer aspecte s'avaluen les següents variables: distribució de la dosi, utilització de les vacunes subministrades, cobertures o percentatges de dosis de vacunes distribuïdes per cada un dels grups de risc i anàlisi econòmica de la vacunació.

Totes estes dades són arreglades a partir dels informes elaborats pels centres de salut pública que a la mateixa vegada reunixen la informació procedent de diferents llocs de vacunació, bàsicament centres de salut i consultoris municipals.

I des del punt de vista dels casos de la malaltia detectats, a més la Xarxa Sentinella Sanitària de la Comunitat Valenciana recull informació específica sobre la incidència de la grip en la nostra Comunitat, l'estat vacunal i distribució per edat i gènere dels afectats per la grip, la realització d'aïllaments virals per a conèixer els virus circulants durant la temporada gripal, i crec que esta és, en definitiva, senyoria, el sistema d'informació que permet a la Conselleria de Sanitat conèixer quins són els resultats de la campanya de la grip a la nostra Comunitat.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.
Senyora diputada.

La senyora Mendoza García:

Senyor conseller de Sanitat.

És un tema farragosit, des del punt de vista que hi ha molts noms i dades científiques, però n'hi han unes qüestions molt clares. Teòricament la justificació de la introducció de la vacuna és que té millors resultats. Dic teòricament perquè només n'hi ha uns estudis que afecten 12.000 pacients, estudis clínics, i ja estem parlant que només en el País Valencià i en un any se vacunaren 380.000 persones. Esta vacuna, a més, està contraindicada en els menors de 65 anys –això també és important. S'ha de saber que la campanya de vacunació antigripal se duu a cap en els centres de salut; el volum de persones que se vacunen –com vosté molt bé ha dit–, en molts pocs dies, necessiten que les instruccions siguen clares i l'organització siga rigorosa, i el fet és que eixe suposat avantatge addicional ni va arribar a tots els majors de 65 anys ni va arribar a tots els majors de 65 anys amb patologia associada.

I ho dic perquè la seua circular, la circular de la seua Conselleria és molt clara. Diu textualment: "S'ha de destacar que existeix una altra vacuna adjudicada per a la campanya fabricada pel Laboratori Chiron, Chiromás, i que serà distribuïda en alguns centres sanitaris". Podia anar diguent-li àrea per àrea, però vaig a començar en una. En tota l'Àrea 5 de salut només se va distribuir en Benaguasil, Benimàmet, Burjassot, Paterna, la Pobla de Vallbona i Vilamarxant, una part; o siga, que a la resta de pobles no n'hi ha ni molts pacients majors de 65 anys pel que pareix, en Godella no n'hi han, etcètera, etcètera, en tota eixa àrea no n'hi han. I, a més, tampoc n'hi ha molts malalts, n'hi ha una mena de

biaix poblacional. O siga, que la vacuna no s'ha distribuït amb criteris d'equitat.

Quan vostè parla de la data de comercialització que és el 2001, perquè a nosaltres al que això ens sona és que el laboratori, com no té l'autorització, està autoritzada la seua comercialització però no el reemborsament a través del sistema de Seguretat Social, o siga, que el Ministeri de Sanitat no ha considerat que n'hi ha una relació cost/benefici adequada, o siga, no és adequada per a la utilització massiva, no va autoritzar la seua comercialització, i diu textualment el prospecte: "Sense reemborsament pel sistema de la Seguretat Social". Això el que posa de manifest és que en un tema tan delicat, -i és la tercera vegada que passa, va passar en la campanya de vacunació de l'hepatitis B, va passar en el tema de la vacunació meningocòccica i en una qüestió que estava tan sistematitzada ja en este país, perquè jo ja no me'n recorde en quin any van començar les campanyes massives de vacunació antigripal, ja fa molts anys que se fa-, és la primera volta que ha posat en tensió i de manera repetida l'atenció primària i el sistema sanitari per un tema bàsic que és les vacunes i, vostè sap que en prevenció...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant, senyora Mendoza.

La senyora Mendoza García:

-Acabe ja.- ...en prevenció, el fonamental perquè la població seguisca els programes és que hi haja una clara seguretat i una clara relació cost-benefici entre la mesura que s'aplica i la resposta dels professionals i de la població. Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies senyora Mendoza.
Senyor conseller.

El senyor conseller de Sanitat:

Gràcies, senyor president.
Senyora Mendoza.

Vostè sap que en tot cas dins dels tres lots, el huit, nou i deu, que hi han hagut de les vacunes antigripals, els tres complixen perfectament la seguretat total i més absoluta de les garanties, dels requisits i d'autorització de l'Agència Espanyola del Medicament.

En el lot número nou se presenta sols un laboratori que fa l'oferta de la vacuna Chiromás en 200.000 dosis i s'agarrà tota la població majors de 64 anys i, a més, que té grup de risc, que eixe és el criteri que jo anteriorment he explicat i el que se'ls ha aportat. Per tant, no n'hi ha ningun tipus de tensió en ningun lloc llevat del que vostè vulga vore en eixe sentit perquè en els tres totes les vacunes complixen perfectament els requisits d'autorització i els requisits absolutament legals i, a més, esta vacuna en 200.000 dosis se dona a les persones majors amb un major nivell de risc.

A més, dir-li que no sols la campanya de vacunació -este any se n'han fet 580.000, se féu inicialment la campanya de vacunació- sinó que la cobertura per a este sector de la

població ha sigut la més alta fins a la data en un 64,90%, en unes perfectes condicions i absolutes de seguretat i, en este cas, totalment justificades ja que, com dic, en el lot número nou, simplement soles se presenta este laboratori i és a qui se li adjudica.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.

Continuem amb les preguntes de la il·lustre diputada Àngela Llinares, la 4.428 i la 4.429. Té la paraula.

La senyora Llinares i Llorca:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor conseller, mire, la Pobla Llarga, en la data 18 de maig de 1998, rep una comunicació, l'alcaldia, perquè facen el projecte per a un centre de salut per a l'exercici 1999, que els construïran un centre de salut... una cosa boja. I bé, es posen a fer el projecte per al programa que vostés els han dit. Resulta que al tal programa no hi ha ni l'àrea d'urgències, ni es menciona l'àrea de salut. Quan ja tenen el projecte fet es modifica el programa i, aleshores, l'han de fer de nou perquè vostés diuen que l'àrea d'urgències ha d'estar. I a fer-lo de nou. Un projecte de nou.

Després, ja han incorporat l'àrea d'urgències. Això modifica, lògicament, tot el projecte. Quan el tenen fet, bé, vostés remetien un altre programa per a dir que s'ha de posar l'àrea de salut mental. Molt bé, s'ha de refer tot, fer un nou programa, més diners, supervisió del projecte. Tot les... això.

En el 2001, l'arquitecte vol els assajos geotècnics perquè, si no, no pot concloure el projecte. Això tampoc és una cosa que hi haja manera que aplegue a les seues mans. Per fi, després de fer la tira de projectes i gastar-se la tira de diners, el 12 de juliol del 2001 els envien a vostés el projecte ja fet, i vostés contesten: "Dado el tiempo transcurrido desde el inicio de los trabajos de redacción de proyecto y a la vista de las deficiencias observadas en el presente informe no creemos que el proyecto pueda quedar formalmente concluido para iniciar las obras dentro del presente ejercicio". Lògicament, els han toreat ben toreats, i el projecte no pot estar acabat.

I, per fi, en el Dogv de 30 d'abril de 2002, l'expedient número 195/2002, adjudicació de la construcció del centre de salut de la Pobla Llarga 2002/4305, entitat adjudicatària..., València, 19 d'abril de 2002. El subsecretari per als recursos de sanitat."

Senyor conseller, la pregunta és: de què van estes històries? O siga, vostés, què passa, que no pensaven fer el centre de salut i torben la gent dient: "no sí, ara anem a fer-lo", "no, que falta un paper, que falta una llapissera, que falta una goma, no, que això"? I, aleshores va passant el temps, el temps, el temps, i quan vostés tenen previst fer-ho, que és uns quants anys després que ve amb tots els papers, és quan l'adjudiquen. No li pareix, senyor conseller, que és diguem que una manera de prendre el pèl, en este cas al poble de la Pobla Llarga i, en general, als habitants del País Valencià? Perquè és aparentar que fan però vostés no fan.

Ara, ha eixit el centre de salut i duen cascant i fent-los gastar diners, perquè els tals projectes, un ara i l'altre dins de sis mesos, això costa diners, això es faena. ¿Té vosté alguna explicació per a tant tardar i tant cascar per a fer un centre de salut a la Pobla Llarga? I en l'interim els van dir que no els el farien. En l'interim i de paraula els van dir que no els el farien, el centre de salut. ¿És precís que mosatros fem la tira de preguntes i que el poble s'alce i s'escarote perquè vostés al final fagen un centre de salut? Esta és l'explicació. Què passa? O siga, què troba vostè, quina explicació, per haver cascat tant per a fer el centre de salut?

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyora Llinares.
Senyor conseller.

El senyor conseller de Sanitat:

Gràcies, senyor president.
Senyora Llinares.

Mire vosté, la realitat són els fets, i els fets són que vosté formula dos qüestions sobre la licitació de les obres del centre de salut de la Pobla Llarga, i vosté mateixa, com ja he dit, el 27 de desembre del 2001 fon publicat en el Dogv l'anunci de licitació del centre de salut. També s'ha adjudicat per resolució a l'empresa Construccions Evimaj SL, per un import d'adjudicació d'1.393.998,87 euros, el centre de salut. I per tant, les seues dos qüestions se contesten a si mateixes. Està adjudicat, per tant, se van a iniciar ja les obres, i també li dic que el 15 de maig està la col·locació de la primera pedra, que l'invite si vol vindre a eixe acte.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Castellano.

Finalitzat el torn de preguntes al conseller de Sanitat, continuem amb les d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, amb la de la mateixa il·lustre diputada, la 4.424 i 4.425.

Esta presidència manifesta que estes preguntes corresponen al bloc número quatre, i per una economia processal, el bloc número nou anirà a continuació del quatre i després el cinc, i el sis, set i huit a continuació. Moltes gràcies. La senyora diputada està d'acord amb este canvi que fa la presidència? Moltes gràcies, senyora diputada, per la seua afirmació.

Té vosté la paraula, senyora Llinares.

La senyora Llinares i Llorca:

Gràcies, senyor president.
Senyor conseller.

És una cosa també pareguda a l'anterior. Jo a la conclusió que he aplegat és que per a fer-los fer coses o per a impedir que facen unes coses que estan mal fetes, bé, és precís que el poble es pose per ahí, i que tot el món gaste una energia que no hi ha de què. Perquè en el cas del Castell de Guadalest és simplement complir la llei, però perquè es

complisca la llei, perquè el pla eixe del Castell de Guadalest es complisca, és precís que Soler Balaguer, Carles, i la seua associació presenten tota una sèrie de recursos, que Esquerra Unida faja tota una sèrie de preguntes, i al final vostés, a través de la Conselleria de Cultura i Educació, paren el tal pla. Però primer, senyor conseller, s'ha hagut de posar tot el món en acció, han hagut de consultar advocats, de fer estudis..., total, per a obligar-los a vostés a complir la llei, que complisquen la llei, la llei que els diu que hi han coses que han de ser protegides, i una de les coses que ha de ser protegida és el Castell de Guadalest, el poble i el seu entorn. I és una cosa que vostés no estaven per la labor de fer, perquè és que si hagueren estat per la labor no haguera sigut precís ni que jo haguera fet totes estes preguntes ni que la gent del Castell de Guadalest s'haguera posat a fer tots eixos recursos.

Ja ho sé, ja sé que vostés han enviat a l'ajuntament les conclusions de Patrimoni, ho tinc ací, de la Conselleria de Cultura i Educació, ja ho sé, però li ho dic igual que a l'anterior conseller: simplement complir la llei en este cas, i en el cas anterior simplement complir la seua paraula, s'ha de vore quant que costa al poble, escolte! I tantes energies, la veritat és que no hi ha de què gastar-se. A mi m'agradaria que vosté donara una explicació ara de per què han hagut de fer tot eixe esforç perquè vosté, bé, el Consell, perquè no és només vosté, el Consell, complira simplement les lleis que vostés han establert i que hi han ací a la Comunitat Valenciana.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyora diputada.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.
Senyors i senyores diputats.
Senyora Llinares.

Vosté s'interessa, en primer lloc, d'acord amb les preguntes escrites i amb allò que acaba de dir, sobre el coneixement que se pot tindre en la Conselleria d'Obres Públiques, podríem tindre mosatros, del pla general que estava redactant l'Ajuntament de Guadalest, i que, a més, la llei no sols l'autoritza sinó que diu que ha de ser aixina, que el pla general d'ordenació urbana de cada municipi l'ha de redactar el municipi mateix. Tenen una autonomia municipal, que és jo crec que importantíssima perquè els responsables elegits pel poble fagen un plantejament urbanístic del seu municipi, sense saltar-se ninguna llei i més bé complint allò que diu la llei de preparar una planificació. Té un procés, ha d'aprovar-se inicialment, ha d'exposar-se al públic, han de presentar-se unes al·legacions, ha d'aprovar-se provisionalment i, al final, ve a la Comissió Territorial d'Urbanisme de la Conselleria d'Obres Públiques per a l'aprovació definitiva o no definitiva. Per tant, fins que a mosatros no mos aplega formalment una documentació, vosté ha d'entendre que no hem d'intervindre en eixe tema, hem de ser respectuosos amb allò que la llei mos diu de l'autonomia municipal.

Però és que en este cas jo entenc perfectament la preocupació de vosté sobre les dos qüestions que feen referència en les seues preguntes. Una és la urbanització en la partida del Ferraguer i l'altra és una possible edificació sobre la falda del que és el Castell de Guadalest.

Jo crec que vosté també sap exactament igual que jo que d'una d'elles la informació que tenim és la mateixa que de quan dien que anava a fer-se: eixa urbanització o eixa construcció en la falda hi ha informació que després diu que no va a fer-se, que és una cosa que l'ajuntament ha desistit en el seu plantejament urbanístic.

I per un altre lloc, el tema de la urbanització de la partida Ferraguer, a mosatros no mos ha aplegat encara allò que és la documentació del pla general. Coneixem que hi ha un informe de la Conselleria de Cultura que en principi és desfavorable a una sèrie de plantejaments que planteja el pla general. I allò que puc dir-li és que serem tremendament respectuosos amb la llei, amb les lleis unes aprovades per mosatros, altres aprovades en altres governs i en altres Corts. Però és que a més no pot ser d'una altra manera.

Però l'ajuntament té no sols l'obligació sinó jo crec que el deure de fer uns plantejaments que consideren que són respectuosos amb la llei, i mosatros tenim l'obligació que, quan mos aplegue, tindre tots els informes sectorials, fer-los complir i complir també amb la llei. No tinga ningun dubte que no se farà res que no estiga ajustat a la llei i que considerem d'interés general en el terme municipal de Guadalest quant al que se referix al pla general d'ordenació urbana.

Res més i gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyora diputada.

La senyora Llinares i Llorca:

Sí, ja sé que ara l'únic que hi ha és l'informe d'Educació i Cultura rebutjant el pla. Però en fi, suposem que vostés també rebutjaran el pla una volta que l'informe d'Educació i Cultura el rebutja.

Però a mosatros allò que mos preocupa és que esta presentació d'este pla no és una cosa aïllada sinó és una cosa que està fent-se en tot terreny i tot espai construïble i que tinga un cert valor mediambiental i un cert valor paisatgístic. I llavors, això, en fi, mos fa que estiguem més alerta i que estiguem contínuament damunt de vostés, que són les autoritats que han d'autoritzar estes construccions. Perquè, bé, es rebutja el pla del Castell de Guadalest, però i en tota la vall, què va a passar, senyor conseller? Van a deixar vostés que fagen Manhattan en tot allò que no és específicament protegit? Això és el que preocupa, això és el que mos preocupa, i per això l'alertem a vosté i per això li preguntem ara ací.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyora Llinares.

Mos coneixem des de fa molt temps, i sap perfectament també la trajectòria no sols personal sinó dels ajuntaments de la zona en este cas a què fa referència durant un temps determinat. Jo no vull dir que siguen exemple de res ni ara ni abans, però que tampoc és res que estiga fora d'una ordenació urbanística més o menys encertada, en uns casos més, en altres menys, però a voltes molt criticada per molta gent en alguns casos i molt lloada per una altra gent.

Jo, si vosté va vore el diumenge passat en un periòdic d'àmbit nacional que crec que era *El País*, en la revista que trauen els diumenges, la fotografia que apareixia en la primera pàgina i pel que es veu van a aparèixer fotografies de distintes ciutats europees al llarg d'un temps determinat, era d'una de les poblacions amb un pla general de l'any 1953, 1963, modificat en 1990 i actuant-se ara, i per a mi la veritat és que allò no estava massa malament, i és d'aquella zona. I se pareix un poc a un Manhattan, però un Manhattan que jo crec que respon a una ordenació urbanística i que el tema no està massa malament.

Hi ha plans generals que s'han fet, i quasi jo crec que la gran quantitat de municipis de tota la costa, que és on està el desenvolupament més important de tota la Comunitat Valenciana, més del 80% de la població i de l'activitat no sols urbanística sinó comercial està entre la cota 100 i allò que és la costa, ahí diria, i no exageraria massa, que més del 80% de tota eixa documentació urbanística que hui està en vigor s'ha tramitat abans de l'any 1995. Per tant, bé, s'ha de tindre una seguretat jurídica i s'ha de vore que eixes coses se poden fer.

Després, des del Govern Valencià, tant en la Conselleria de Medi Ambient, que tenim al conseller aquí, com la Conselleria d'Obres Públiques, estem en normatives que estan sent jo crec que molt respectuoses amb allò que és un desenvolupament sostenible. Tant en la declaració de zones humides, tant en la Llei d'ordenació del territori, que espere que prompte estiga aquí, anem en eixa direcció, anem de veres en eixa direcció, com en el respecte també dels nuclis històrics de cada un dels poblets o de les capitals de la nostra comunitat.

Jo li agraiïc la seua preocupació, però li puc garantir que la de mosatros no és menys en eixa mateixa direcció.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.

Per a la pregunta 630 té la paraula la il·lustre diputada senyora Llinares.

La senyora Llinares i Llorca:

Gràcies, senyor president.

Les següents preguntes jo no sé com explicar-li-les, senyor conseller. Són els autobusos. I la mateixa cosa que li vaig dir l'altra volta li puc dir ara, o siga, l'assumpte no ha canviat en absolut, no ha canviat. Allí a la parada de l'auto-

bús, li vaig dur unes fotografies, i allí posa “parada: de 7 del matí a 22 hores”. I ja està. Es suposa que des de les 7 del matí fins les 22 hores en algun moment pot parar algun autobús. O pot no parar-ne ningun, perquè eixa és l'altra, no hi ha manera. I el que li dic no és que siga de la Vila, és exactament igual d'Altea, i això ho acabe de comprovar fa quinze dies o això, que al final vaig haver d'agarrar un taxi perquè, després de dos hores d'esperar a Altea l'autobús, no va vindre ningun autobús. I és que pareix ser que no n'hi havia, en fi, eren ja les huit o les set i mitja i es veu que ja no hi havia autobús.

Vosté sap això que passa, que el senyor de l'autobús diu: “sí que és de veres que ara hi havia un autobús, però jo ara estic cansat i vaig a descansar, dins d'una hora se n'anirem”. I llavors, l'autobús que ha d'eixir a les tres i quart ix a les quatre i quart, i la gent que s'espera, que s'espera, que per això està. A la millor resulta que per fi sí que passa un autobús, però resulta que l'autobús va ple i només cap una persona i hi ha set esperant-se allí. La persona munta i els demés que s'esperen, que ja vindrà en algun moment algun altre autobús.

I ara, –sap, senyor conseller?– hi ha un problema afegit: “En castellano, por favor, que yo no entiendo valenciano.” “Està vosté apanyat, perquè jo castellà no sé, a vore què fem?” “Pues, entonces ¿qué vamos a hacer?” Jo dic: “jo què sé?, jo l'entenc, però jo castellà no el parle.” I sempre ve alguna persona que diu: “jo traduiré.” “Bé, vinga, traduïx.” Això a Benidorm, senyor conseller, damunt “en castellano”, damunt “en castellano”.

I allò dels autobusos jo, en fi, no sé com explicar-li-ho, és que és el problema de la dona de la neteja de l'hotel que no té cotxe i no sap conduir i que va a Benidorm a fer quatre hores de faena o tres hores de faena i que s'ha de tornar a sa casa i el que no pot ser és esperar fins que els autobusos tinguen un autobús disponible, perquè a la millor resulta que es lloga un per anar d'excursió i el que toca anar de línia no va de línia sinó que va a dur d'excursió als estrangers o als qui siga. I diu: “eh, vosatros, ja vindré”. I sinó el problema de els de l'institut de la Vila que se'n van a Múrcia, l'autobús havia de passar a les set i mitja i resulta que com la carretera estava lliure, de Benidorm a la Vila estava lliure, aplega l'autobús a les set i quart i arranca i se'n va. I els va donar una alegria, sap?, a tots els professors i els alumnes que van anar per agarrar l'autobús a les set i mitja, però una alegria gran. Tot el món cridant els pares perquè els dugueren a Alacant en cotxe. Però, en fi, una cosa loca.

I això és el que passa, senyor conseller. Jo li ho he contactat moltes voltes i no ho entenc, no ho entenc, perquè jo sí que es de veres que pense que vosté és una persona seriosa i és una persona eficient, sí que és de veres que ho sé, entre altres coses perquè la gent de la meua comarca, que vosté coneix i que jo també conec, sabem la seua història professional allí. I aleshores no entenc com és possible que tinga el permís dels autobusos una empresa que no dona serveis, que es burla dels usuaris i que, bo, ens deixa a tot el món en la carretera sempre que vol deixar-nos i que li convé. I vosté sap igual que jo que no tenim moltes maneres d'eixir, no és allò que tens el tren allí, tenim el tramvia eixe, el tramvia que ja comença a funcionar, però llevat d'això nosaltres no tenim més; o siga, o te'n vas a peu o et llogues un taxi, perquè no hi ha més maneres de fer-ho.

A mi no m'agradaria tampoc posar-li-ho tan tràgic, però és que és així de tràgic. I m'agradaria que vosté explicara per què, senyor conseller, no posa ordre en allò dels autobusos? Per què un més, un altra mes, un any, més d'un any, resulta que nosaltres estem aguantant que no hi haja autobusos, al taxi. Això es veu que cal fomentar el desenrotllament dels taxi. Senyor conseller, done'm alguna explicació, però sobretot arregle-ho.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyora diputada.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyors diputats, senyores diputades.

Senyora Linares, no és la primera volta que hem parlat d'este tema, i sentir-la a vosté amb el dramatisme que li posa a esta qüestió pareixeria que allí a la Vila o a Benidorm o aquells pobles la gent no pot eixir de sa casa i ho té realment difícil. No obstant això, la realitat jo crec que no és eixa, perquè en un lloc on pareix que el desenrotllament econòmic, social, la mobilitat és important, pareix que allò no funcione tan mal. Però jo estic amb vosté que cal millorar de forma important el servici de transports de viatgers per carretera en aquella zona. I amb això estem i sé que no és un procés fàcil, sé que no és un procés fàcil.

El passat 24 d'abril de 2002 va eixir publicat en el Dogm l'aprovació de la substitució de la concessió del servici públic regular permanent i de l'ús general de transport de viatgers per carretera entre Alacant i València. O siga, que des del 24 d'abril de 2002, fa deu o dotze dies, disposem almenys d'un document que va a permetre'ns poder obligar al concessionari a complir en este servici que esta modificació d'eixa concessió que tenien antiga, caduca, de l'any seixanta aproximadament, havien algunes coses que nosaltres no podíem millorar o fer complir perquè si ho demanàvem estaríem fora... no fora de la llei, però no tenia ninguna obligació de fer-lo l'altra part.

Per això dic que, bo, a més d'eixe problema, vosté sap que també existeix en eixa línia el problema de canvi de titularitat. Un canvi en una empresa o en un grup d'empreses molt important de tot l'estat espanyol, però amb algun conflicte interior dins d'elles, que jo crec que finalment està totalment solucionat.

Vosté jo crec que també sap que des de fa algun temps estem fent en eixa concessió, que és una concessió importantíssima, perquè va des d'Alacant fins a València, és una concessió amb una part del corredor mediterrani que té una intensitat de trànsit tremenda i que estem en l'obligació que funcione el millor possible. Si vosté veu com funcionen eixe tipus de concessions al llarg de tot el territori espanyol, vora que eixe tipus de servicis no és com un servici d'una obra i un director d'obra que està permanent allí veient si es col·loquen les coses. Però en cap cas no ha sigut la forma de dur a cap este tipus de concessions sinó és l'empresa, i la demanda ha anat ajustant-se a unes condicions, normalment

estaven donant un servici per damunt del que la pròpia concessió els obligava, perquè econòmicament els interessava, però després de quaranta anys el temps ha canviat i els servicis han de ser distintis i les obligacions també distintes.

En eixa línia estem, i puc dir-li, perquè jo crec que vosté ho sap, que el 2 de maig va ser a més l'última inspecció que li vam fer a este servici. Que és cert que en les distintes parades no tenen l'horari i se sap que de tal hora a tal hora hi ha un servici, però no es coneixen les hores. Però encara que li parega irreal, no podem obligar-lo, ja hem alçat un acta. Hem alçat un acta perquè es donara una informació major. Però hui no té obligació legal a col·locar-lo en les parades; sí que té l'obligació de col·locar-lo en el lloc de venda i en el que és la seua seu, però no en les distintes parades. Però nosaltres entenem que és un servici que, encara que no tinga cap obligació de fer-lo, per donar eixe servici a l'usuari és fonamental col·locar-lo i així li ho hem demanat i li ho hem fet vore en algunes de les denúncies, que hi ha una part que la denúncia s'ajusta totalment al plec i, per tant, bo, eixa denúncia acabarà... acaba no, està en un expedient que tindrà una tramitació amb unes multes determinades; però en un altre cas, com és el tema de la informació, no pot acabar ahí, perquè no té cap obligació de fer-lo, però anem que ho faça sense obligació i si no ho fa haurien de modificar per una ordre en alguns casos, perquè és impossible dur-lo a cap en totes les parades, no d'eixa línia sinó de totes les línies que hi ha en la Comunitat, que tot això es puga fer. Estem en eixa direcció.

Jo volguera que no es dramatitzara tant el tema. Vosté sap, perquè jo crec que ho coneix perfectament, que estem treballant en eixa línia. Vosté sap que és un tema que no es pot solucionar en 24 hores ni en huit mesos, com duent treballant en eixa direcció. Però hem modificat la concessió, estem en eixa línia. I nosaltres, almenys, el coneixement que tenim és que en l'últim període les denúncies que estem tenim són molt menys que les denúncies que teníem fa un temps determinat.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.
Senyora diputada.

La senyora Llinares i Llorca:

Gràcies, senyor president.

Vosté sap però té menys denúncies? Mire, vinga amb mi a la finestreta i diga "em dona la fulla de reclamacions?" i, aleshores, li donen un bloc, un llibre, que és exactament igual que la fulla de reclamacions, però on posa fulla de suggerències. Clar, això no té cap validesa. I això ho he vist jo, ningú m'ho ha contat, ho he vist jo. Aleshores, clar que no tenen denúncies. Les denúncies han disminuït perquè no hi ha manera que els donen el llibre de denúncies.

Mire, això que vosté ha dit del poder econòmic de la zona, sí que és de veres. I eixe és el problema. Que qui gasta l'autobús són els qui menor poder econòmic tenen, són les dones que van a netejar hotels a Benidorm, i és la gent, és el treballador que o viu a la Vila i treballa a Benidorm, o viu a Benidorm i treballa a la Vila, o ve a la Vila o a Altea, que

necessita gastar eixos autobusos. Eixe és el problema. Perquè l'altre, el del poder econòmic, té un cotxe ben gran i polít, i a més li agrada gastar el cotxe i li agrada gastar la moto. Però la dona de la neteja no té cotxe i si el té no el sap gastar. És en funció d'esta gent.

I, mire, jo no puc entendre com és possible que un plec de condicions fet per la conselleria no obligue que en cada parada existisca un horari de quan han de passar els autobusos, jo això sí que no puc entendre'l. I que vostés no obliguen que es complisca allò del plec de condicions, jo, en fi, tampoc ho puc entendre.

I diu vosté "és que estem intentant-ho". Fa molt mesos que estan intentant-lo, fa ja jo crec que algun any que estem en esta *casquera* que... bé, a Alacant no es pot anar en autobús, no es pot anar en autobús. I agarrarem el tren o, bé, esperarem que algú ens duga, a vore com s'ajuntarem, com després de la guerra que...

El senyor vicepresident primer:

Acabe, senyora diputada.

La senyora Llinares i Llorca:

—Em calle de seguida.— ...com després de la guerra que s'ajuntaven uns quants i es llogaven un taxi, perquè això els resultava almenys —clar que sí— almenys igual de car que els autobusos. Escolte, és un retrocés. I no li parle de les pel·lícules centroamericanes, de les cubanes, en l'autobús i l'embolic que es forma en la parada de l'autobús...

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyora diputada, molt amable.

La senyora Llinares i Llorca:

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El senyor vicepresident primer:

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport:

Gràcies, president.

Senyora Llinares, jo li torne a repetir que estem treballant en eixe tema. Des del 24 d'abril s'ha substituït la concessió del servici públic regular permanent d'un que hi havia de fa més de 40 anys. Que hi ha alguns temes que no són competència ni tan sols del govern de la Generalitat, són temes de competència del govern central, com és la Llei d'ordenació del transport terrestre, en l'article 88, en el qual legalment esta obligació per al concessionari la circumscriu sols a la estació de viatgers i als locals de l'empresa oberts al públic, però no en cada un dels panells.

Però, a pesar d'això, li dic que estem mosatros, a càrrec de la Conselleria d'Obres Públiques, col·locant marquesines en moltes parades. Hem començat a la zona de Castelló, la Vall d'Albaida, el Baix SEgura, estem fent-ho a Sagunt, va

a començar-se a fer en la zona de la Marina Baixa i l'Alacantí. O siga, que estem treballant en col·locar marquesines i fer unes parades que siguen dignes, on no sols estaran les marquesines sinó l'horari de pas de cadascú del transport que passe per eixe punt, a pesar que no és competència de mosatros, i la Llei d'ordenació del transport terrestre, com li dic, no obliga al concessionari a fer eixe tipus d'actuacions.

Però per damunt de tot això creem en el transport públic, estem fent una inversió importantíssima en tot el que és el tema del ferrocarril i el tramvia en aquella zona. I volem que també l'autobús funcione correctament en tot eixe corredor mediterrani.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.

L'il·lustre diputat Joan Antoni Oltra formula les preguntes 6, 8 i 10. Té la paraula el senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Senyor conseller.

Vosté sap que en l'Ajuntament d'Altea hi ha un projecte d'ampliació d'un port esportiu, dins de la política aquesta que des que van vostés obrir la mà els han faltat novios per ampliar els ports esportius. La setmana passada lli preguntàvem al conseller de Medi Ambient per aquest tema, ens va que no tenia constància oficial de la qüestió. Mosatros també li demanàvem a la seua conselleria la documentació corresponent. Ens va dir per escrit que sí que havia arribat una petició per part de l'empresa municipal, encara que textualment ens diu que no ha sigut admés a tràmit per la conselleria "per ara". Eixa paraula figura en l'escrit.

Jo no sé si ara sí que ja està admesa a tràmit o no, no ho sé; no sé si han dut més informació o més documentació a la Conselleria, però, bé, jo crec que tots som conscients de la pretensió de l'Ajuntament d'Altea, que ha rebut una forta oposició tant a nivell de la resta de forces polítiques de l'Ajuntament com, fonamentalment, de la societat civil alteana. Jo crec que consentir això seria consentir un atemptat ecològic de primera magnitud, perquè si té afecció en Altea, doncs, molt més la va a tindre en l'Alfàs del Pi, en concret, en les seues platges.

Per tant, sí que ens agradaria, senyor conseller, que ens diguera, doncs, com està aquest tema, si...

El senyor vicepresident primer:

Senyor Oltra, un moment, per favor.

Señor Moreno. ¿Quieren callarse sus señorías? (*Rialles*)
Seguixca amb l'ús de la paraula.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

O siga, que demanàriem això, en quina situació es troba aquest expedient, si ha tingut ja entrada oficial, si ja hi ha un posicionament de la Conselleria o si anem a estar esperant,

doncs, que en qualsevol moment vore en els mitjans de comunicació o l'Ajuntament que diga que ja té el vistiplau de la Conselleria i aleshores passar a un altre tipus d'accions, com les que per exemple se van fer en la platja de la Grava en el tema de Xàbia, que ha de ser, doncs, actuacions a base de concentracions, de manifestacions, etcètera, etcètera, doncs, per acabar d'impossibilitar la proposta que alguna empresa tenia en eixe tema.

Jo crec que no valdria la pena arribar ahí, jo crec que davant del que suposa astò, jo crec com més prompte quede clar que no es deu permetre aquesta ampliació, millor per a tots, gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor Oltra.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies president.

Senyors diputats.

Senyor Oltra, açò que vosté diu d'obrir la mà i que aleshores tot el món està venint i tal, vosté sap que no és aixina, vosté sap que l'única cosa que s'ha fet és possibilitar que els ports que existixen actualment se puguin ampliar, i tot això com a conseqüència que en els últims anys hi ha hagut una demanda superextraordinària d'amarradors, de tal manera que ha creixcut, des de l'any 1992 al 2002, aproximadament, en un 110%, en un 120%, i d'eixos, el 50% o el 60% del que ha creixcut en els últims quatre o cinc anys, i que s'ha fet una política de dins dels mateixos ports, propietat de la Generalitat, competència de la Generalitat, anar redistribuint eixos amarradors, perquè cada volta n'hi hagueren més i en millors condicions. Però tot té un límit i hi ha unes demandes determinades.

A més, vosté sap que hi ha un pla de ports aprovat que permet, a més de tots els ports que estan actualment construïts, crec que és que aproximadament... no me faja cas del nombre, però entre trenta i sixty quilòmetres més de costa serien susceptibles de poder col·locar un port esportiu, d'acord amb eixe pla de ports, que està aprovat.

En canvi, mosatros, el que sí hem cregut sempre, que era molt menys agressiu al territori poder ampliar un port actual que no fer una instal·lació nova, encara que la permeta eixe pla de ports que no permetia l'ampliació d'una instal·lació. Però és que dir que se pot ampliar un port no vol dir que obligatòriament s'haja de fer, i no soles que obligatòriament, sinó a qualsevol demanda tu hages de dir que sí d'eixa ampliació, ni molt menys... Ha de seguir tota la tramitació com si se tractara d'un port nou. O siga, s'ha de fer el projecte, tots els informes sectorials, la declaració d'impacte ambiental, l'informe preceptiu del Ministeri de Medi Ambient, de la Direcció General de Costes... Ha de seguir tota la tramitació, i després de tota eixa tramitació i tots eixos informes, la Conselleria acaba aprovant o no aprovant eixa concessió.

Però jo crec que el joc deu ser aixina. O siga, no davant de qualsevol actuació que se presente, que pot ser legal i que pot ser bona per a l'interés general, perquè hi haja una res-

posta immediata dient no a això, aleshores no s'ha de deixar que es tramite, no. Estem obligats a fer eixa tramitació i a comprovar que si molesta, si la declaració d'impacte ambiental és negativa, si no és d'interés general, com a conseqüència de tots eixos informes, prendre una decisió, que és el que vam fer en la Grava, i que és el que estem fent en tots els llocs. Estem dient que si complix totes les condicions mosatros hem d'acceptar-la a tràmit, si complix les condicions administratives; i acceptar-la a tràmit vol dir que comencem a vore i a estudiar si és possible o no és possible. I això, jo crec que tot el món té el dret que es faja aixina, però açò no vol dir ni que se vaja a construir ni que no se vaja a construir, anem a vore si se pot o no se pot.

Però en este cas, el port d'Altea, eixe projecte de l'empresa pública de l'Ajuntament, encara no s'ha acceptat el que és admetre'l a tràmit. Per què? Perquè la documentació que se va presentar tenia unes deficiències, deficiències que, segons l'Ajuntament, ha corregit i ha presentat farà uns dies en la Conselleria, i està comprovant-se si eixes deficiències administratives s'han resolt o no s'han resolt. Si estan resoltes, doncs, no cabrà més que admetre a tràmit i començar a fer la declaració d'impacte ambiental, conèixer el projecte d'impacte ambiental que ells presenten en la Conselleria de Medi Ambient, com dia la declaració d'impacte, Costes, l'informe preceptiu, informació al públic, perquè tot el món i ajuntaments involucrats o no involucrats diguen el que han de dir; i a la vista de tot això se pren una decisió, que és quan deu ser i com anem a fer-ho, si és que, al final, s'admet a tràmit o no, que encara no està decidit.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, conseller.
Senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Bé, senyor conseller, és que a vostés és que no se'ls pot dir ni tan sols el que estan fent. O siga, quan jo he dit "obrir la mà", és que efectivament és això, ahir tenien l'oportunitat d'haver debatut el tema aquest en la comissió, se quedà pendent, se quedà al tall, ja el debatrem, però, efectivament, vostés han modificat el pla de ports que hi havia de l'època socialista, que jo no dic que siga perfecte, inclús tinc les meues reserves sobre molts dels punts que crec que inclús la mateixa experiència de l'afecció, que ja aquell pla advertia de les conseqüències que hi podien haver, jo crec que, d'alguna manera, tots som conscients i estem comprovant que eixes afeccions no eren merament teòriques, sinó que són reals. Per tant, a la millor caldria replantejar-se eixa qüestió.

Però, vostés, sí que han obert la mà. O siga, han modificat l'article que prohibia l'admissió, precisament, de nous projectes d'ampliació, per tant, la gent, o els interessats en este tema, estan fent el que vostés volien que feren, no s'estranyen, no ens diguen ara "és que estem obligats a admetre'ls". No, clar que estan obligats, si és que són vostés els que han provocat la situació! O siga, això està clar, i jo no estic dient res que no estiga en el *Diari Oficial de la Generalitat* i publicat, a més, molt recentment.

Ara, mantenim serioses diferències quant a que siga necessari o obligatori, davant d'aquestes sol·licituds i en temes tan sensibles i que tant impacte estan provocant, doncs, que la política de la Conselleria, en este cas, siga que, tenint en compte que hi ha demanda, mosatros estem obligats a atendre eixa demanda! Això és entrar en un circuit infernal, a on el medi ambient, en este cas la costa, perd, i continuarà la privatització de la costa, amb tota una sèrie de conseqüències que està tenint ahí. I a mosatros mos preocupa, perquè, en este cas, és un ajuntament, el d'Altea, un ajuntament del Partit Popular, inclús via empresa municipal, que, a la millor, no sé jo necessitats que puga tindre Altea, però no crec que aquesta en siga una de prioritària. Doncs, dedica recursos municipals a presentar un projecte, amb una inversió darrere, que quan estiga fet i estiga el llot preparat, doncs, vindrà algun capitalista, algun espavilat, i se gitarà, que és el que sol passar en este tipus de coses.

Sí que ens preocupa, i ens preocupa que veem que la Conselleria està adoptant una actitud excessivament passiva en este tema, i ens agradaria que este tipus de qüestions no s'haguera fet com vostés l'han fet, i ens agradaria que se feren eixos estudis i se determinara d'alguna manera quin tipus de pla, a nivell de tot el país deu existir, perquè d'esta manera estem fent un pla a la carta, depén de cada cas, doncs, ve l'ampliació, vénen les pressions, ve... etcètera, etcètera. I a mosatros mos preocupa perquè el mateix alcalde està donant per fet que astò va cap avant, inclús se permetia l'altre dia criticar l'altre partit que hi ha allí, perquè dia que si havia votat en un moment una cosa, que després havia canviat de vot... Ho tenia tot fet, per a ell estava la cosa ja admesa.

Per tant, sí que ens preocupa que un tema tan sensible com aquest continue amb eixa tramitació i que, d'alguna manera, les pressions, doncs, faciliten la seua aprovació.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor diputat.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyor Oltra, jo crec que no és acceptable que diga que no mos preocupa la protecció de la costa, que aquí s'ha obert la mà, que pareix que en tota la costa estan fent-se ports esportius... Mire, en els set anys, crec que ni un, ni un, ni un.

No a soles això, sinó que hi havien de l'ordre d'uns deu mil amarradors, vaja, en l'any 1991/1992, 7.961, i actualment n'hi han 14.103. Hi ha una diferència en eixos deu anys de sis mil amarradors més, i què és el que s'ha fet? Optimitzar les instal·lacions portuàries actuals, millorar-les per a ficar més gent ahí davant una demanda.

I no solen ser de grans barcos, de milionaris i tal, no, vosté sap que no, vosté sap que són de barcos normalment de la gent que viu allí, que els agrada fer el passeig en el mar o que els agrada..., però que no sol ser la gran instal·lació supermilionària, és una instal·lació molt normal i és una instal·lació per a una gent mitja, que també té

dret a usar, jo crec, eixe deport o eixe ús que poden fer de passejar en el mar.

I mosatros crec que estem en l'obligació també d'intentar donar una solució intentant protegir la costa, que és el que estem fent, i creem que protegim molt més la costa podent ampliar un port, si se pot ampliar, si complix totes les condicions, que fent-ne un de nou. O siga, d'acord amb el pla de ports aprovat, i aprovat fa molts anys, cabien la possibilitat, vaja, sent no tindre-ho aquí, perquè ahir sí que ho tenia preparat, però eren, com a mínim, trenta quilòmetres de costa, com a mínim trenta quilòmetres de costa, més en els que se puga instal·lar una instal·lació esportiva, un port nou.

Tanmateix, creem que millor que això serà, si existix un port, i se pot ampliar –i “se pot”, si no se pot, no–, doncs, estudiar-ho. I ahí, a la millor caben més amarradors i té més possibilitats que fer una instal·lació nova que, a la millor, quasi amb tota seguretat, té més afecció i fa més mal. Per això jo crec que el que estem fent és un desenrotllament econòmic amb criteris de sostenibilitat, amb criteris de fer el menys mal possible, i en el cas este, en concret, bé, quan s'admeta a tràmit, si és que s'admet, li puc donar tota classe de garanties que igual que s'ha fet en la Grava i en tots els llocs, tindrem tots els informes, i d'acord amb tots els informes objectius que tinguem de declaració d'impacte ambiental, de Costes, de tot el món, de la informació de la gent, que també dirà el que ha de dir, prendrem la decisió que hem de prendre, com ho hem fet en la Grava, exactament igual.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Continuem amb les preguntes del senyor Oltra, de la 393 a la 396. Té la paraula.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, president.

Este és un tema, jo no sé les voltes que hem xarrat d'ell i les voltes que mos queda xarrar, perquè segurament és no vaig a dir perpetu, però quasi. El tema de la línia fèrria Alcoi-Xàtiva, que, bé, de promeses sí que, un sostre, o siga, d'això... Però, clar, com de promeses no se viu, doncs, la línia, cada volta està en les condicions que està, i jo crec que no són satisfactòries, per a ningú.

Aleshores, ahí tenim diversos problemes. Sabem que és una línia, bé, que té la titularitat l'Estat, va estar a punt de tancar-se, que la Generalitat té signat un conveni, d'alguna manera, per a mantindre eixa línia oberta, cosa que està molt bé, però és una línia que està en una fase –digam– d'agonia, de respiració assistida, com se podria dir, i que no està complint el paper ni tan sols les potencialitats que els mateixos informes oficials plantegen que podria tindre, per no parlar ja del que suposaria com a un mitjà per a reforçar la vertebració inclús del mateix País Valencià, fonamentalment atenent les comarques de l'interior, que des d'eixe punt de vista, inclús, ja tindria validesa.

Perquè, clar, mosatros coneixem, perquè en el seu moment li demanarem la documentació corresponent, hi ha un estudi de la mateixa Conselleria, de desembre de l'any

2000, que, d'alguna manera, ve a copiar part d'un altre de l'any 1997 –i a la millor continuem cap arriere i mos n'anem al segle XIX– en el qual se plantegen tota una sèrie d'alternatives i de projectes que no estan gens mal. Jo, l'estudi, el tinc ací, que és un tema voluminós i interessant... El problema d'això és que, clar, una cosa és escriure els problemes coneguts, les solucions a plantejar, que inclús poden ser acceptables, però una altra és concretar això pressupostàriament i en el tema de terminis.

En eixe aspecte, la veritat és que mosatros som conscients que en estos moments hi ha una sèrie de partides pressupostàries, però, clar, si tenim en compte les previsions oficials del que fa falta per a actualitzar i posar eixa línia en condicions acceptables quant a competitivitat... perquè, clar, els temps que se tarden a recórrer d'Alcoi a València, això, això simplement és que si no ho veu un per escrit, és que arriba a ser simplement increïble, dos hores i escaig, o siga, una cosa d'eixes que caminant quasi s'arriba ans. Clar, quan s'està parlant alegrement de l'AVE, estes coses pareixen un poc aixina vergonyoses. També cal mirar un poquet a l'interior del país i cal preocupar-se no solament de l'AVE sinó d'este tipus de coses també.

Per tant, mosatros sí que li preguntariem eixe tipus de qüestions. En primer lloc, en quina situació es troben les converses, sempre promeses, que la titularitat de la línia passe definitivament a la Generalitat Valenciana, sense que això signifiqui, evidentment, assumir, diguem, el cost de l'actualització. És un problema que pertany a l'administració central i, per tant, deuríem rebre això resolt. Però és que al pas que anem, ni una cosa ni altra.

I després el tema de la inversió necessària, que, en tot cas, vosté sap millor que jo que amb 80 milions de pessetes de la Generalitat i 500 de l'Estat... Aixina sumant *a bote pronto*, podem estar parlant de 10.000 milions de pessetes el que fa falta per a eixa línia. Quant de veritat va a invertir-se seriosament no solament posant *tirites* o pedaços en eixa línia i el tema de la titularitat.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Gràcies, diputats.

Senyor Oltra.

Jo crec que vosté també coneix perfectament la preocupació que des del govern de la Generalitat, des de la Conselleria d'Obres Públiques tenim en el que és la vertebració de la comunitat i la comunicació de la part de l'interior amb la costa, amb mitjans de transport que siguen competitiu, que siguen eficients i que responguen a una qualitat pròpia del temps en què estem.

Vosté sap la inversió que està fent-se –ara parlarem del ferrocarril este–, la inversió que està fent-se en el tema de l'autovia central per part de la Conselleria d'Obres Públiques i per part també del Ministeri de Foment per a

complementar-la definitivament entre Alacant-Alcoi, Alcoi-Xàtiva, i la comunicació amb tota la ret d'infraestructures, diguem, d'autovies que es comuniquen amb les dos àrees metropolitanes i amb els eixos més importants de carreteres.

Jo crec que això no es pot negar de cap manera. Igual que no es pot negar que vosté coneix perfectament que en l'any 1995 hi havia una amenaça de tancar eixa línia, que no funcionara. I que vam eixir al front perquè eixa línia no es tancara i per a firmar un conveni, amb unes inversions determinades, perquè es millorara la línia i perquè funcionara la línia, que té un cost per a la Generalitat, un cost per al Ministeri de Foment, perquè és un línia molt deficitària. Per moltes raons. També pel temps de recorregut i per les condicions en què està.

Però per damunt de tots hem volgut mantindre la línia i hem volgut millorar les condicions cada volta més. I estem en faena entre el Ministeri de Foment i mosatros, que, com bé deia vosté, enguany hi ha un pressupost determinat i que per a l'any que ve, 2003, hi ha un pressupost aproximat d'uns 3.000 milions de pessetes per a intentar millorar prou la infraestructura d'eixa línia i també el material mòbil que va al llarg de la mateixa.

Mos importa també molt la titularitat, però important-nos molt la titularitat, som conscients que a nivell de tot el model de les línies ferroviàries en tot l'Estat espanyol, i a nivell d'Europa, hi ha algunes experiències interessants, com en Alemanya, en els landers, on es gestiona el transport ferroviari regional. I que a partir de 2003, va haver un procés de liberalització ferroviària, impulsat per la Unió Europea, i en el 2003 mos afecta en el que són les mercaderies.

Que d'alguna manera anem a entrar en nou procés que mos fa reflexionar a tots, fonamentalment a l'Estat, a Renfe, al Ministeri de Foment, que va a haver uns canvis importants en l'estructura del funcionament de la ret ferroviària a nivell estatal, com l'ha hagut en la forma de la construcció dels ferrocarrils amb la creació del GIF. I que tot això fa que eixe procés del que són transferències... s'està treballant en ell, però que està pendent d'eixa reforma, d'eixa estructuració nova que va a haver al llarg de tot l'Estat, tenint en compte, com dic, fins el procés de liberalització impulsat per la Unió Europea.

Per tant, sent important allò de la transferència, jo crec que és importantíssim millorar la qualitat de la línia, millorar les infraestructures i millorar les condicions, diguem, del material mòbil que ha d'anar per la mateixa. En això estem treballant. I, com li dic, les meues informacions me diuen que a més dels pressuposts d'enguany, per a l'any que ve hi ha un pressupost, aproximadament d'uns 3.000 milions de pessetes, del Ministeri de Foment per a millorar notablement eixes línies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor diputat.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

El problema, senyor conseller, és que en el seu discurs vosté sempre parla del que caldria fer ahí. I fins ahí, fins eixe moment estem d'acord. Les diferències estan a l'hora de la pràctica. O siga, la seua pràctica va en sentit completament contrari al seu discurs. Ni tan sols coincideix en... jo crec que en res.

O siga, a mi em pareix molt bé que es milloren les comunicacions via carretera en les comarques de l'interior, perquè això també de pas el que suposa és confirmar l'aposta que fa el Consell pel tràfic per carretera, i la mort –perquè és una cosa que la tenen vostés lligada a l'altra–, la mort del transport, tant de persones com de mercaderies, pel ferrocarril. A vostés, tot el que no siga AVE –i ja vorem com acaba eixa pel·lícula–, a vostés no els preocupa absolutament res. En tot cas, com tampoc poden dir-ho, perquè això políticament seria incorrecte, és: hui no se fia, però demà sí. És qüestió de seguir esperant. I això és un poc el que està passant.

Clar, si no és que mor per si sols, que és un poc també l'objectiu. Un recorregut, com abans deia, de dos hores onze minuts de València a Alcoi... Home, si no és una cura contra l'estrés, la veritat és que poqueta gent que tinga una necessitat diària va a agafar-lo. És lògic que el nombre d'usuaris no augmente espectacularment, perquè és que per això fa falta una moral terrible.

Llavors, amb els diners que vénen en els pressupostos, en els pressupostos de 2002... perquè jo tinc ací els pressupostos de l'Estat, i el que vosté ha dit per a l'any que ve també ho tinc ací, però ja vorem si s'executen els d'enguany. Si a mi m'agradaria saber en quina situació està el projecte d'inversió del pressupost de 2002. No me parle de 2003, perquè eixe ja fa falta una fe que moga montanyes. De 2002. Vosté sap si el ministeri ha tret ja a concurs les obres, que diu ací que vol executar amb 500 milions de pessetes? Allò de la Generalitat, com és tan poquet, m'imagino que això... són 80 milions de pessetes, que a eixe pas anem a tindre per a uns quants anys.

I, clar, ara me diu: "No. És que, a més, com en Europa hi ha un procés..." Vosté diu: liberalització. Mosatros quan sentim això per part de vostés, de seguida pensem en privatització, perquè, efectivament, els tirs van per ahí, perquè en el tema dels ferrocarrils hi ha un sentiment de privatització. Si això arriba –i arribarà, perquè m'imagino que a més Espanya en eixe sentit, mentre estiga el senyor Aznar, és punta de llança–, a aquesta línia li queden quatre dies, perquè si anem a rendibilitat econòmica, li queden quatre dies. Allò de la rendibilitat social, la vertebració en les comarques de l'interior, etcètera, etcètera, això no li preocupa a ningú que vaja amb el tema del negoci per davant.

Per tant, mosatros sí que estem preocupats, i d'alguna manera no m'acaba vosté de contestar a eixa preocupació. Si de veritat eixos diners van a invertir-se, si eixa titularitat va a passar a la Generalitat... O va a al·legar el dia de demà que com ara tot s'ha liberalitzat tant, ja no fa falta la titularitat i que se la quede l'empresa o no sé què i que la tanque o que la destine a qualsevol ús. Sí que ens agradaria que ens contestara a això. I que d'alguna manera el que més mos agradaria és que es prengueren una part de l'interés que es prenen amb l'AVE, que se'l prengueren en esta línia.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor Oltra.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyor Oltra, jo crec que vosté convindrà amb mi que sent esta línia importantíssima, la de Xàtiva-Alcoi... jo crec que són dos poblacions importantíssimes, però vosté vol comparar també la línia amb l'AVE Madrid-Comunitat Valenciana o amb tot el corredor mediterrani.

Vosté, que el tren Xàtiva-Alcoi tarde un poquet menys, li dóna una importància extraordinària. No obstant això, fer l'alta velocitat entre Madrid i la Comunitat Valenciana, o entre Alacant i València o València i Madrid, pareix que no té cap importància. No ho entenc, no ho entenc quan un minut per a vosté és importantíssim entre Xàtiva i Alcoi, i mitja hora entre Madrid i València o València i Barcelona no té cap importància. Alguna cosa en eixe plantejament crec que falla, alguna cosa crec que falla.

I per a mosatros el Xàtiva-Alcoi, jo crec que li hem demostrat en les ocasions que té la importància que té. O siga, mosatros hem aconseguit, en contra del que vostés amb els seus socis -crec que estaven llavors de govern en l'any 1995- van aconseguir: que el Ministeri de Foment amenaçara amb tancar totalment eixa línia; i mosatros quan vam aplegar aquí vam haver de firmar un conveni perquè es mantinga, perquè es mantinga, millorant el temps de recorregut i millorant les condicions. Hui eixe temps entre Xàtiva i Alcoi -el tenia per aquí, crec que són una hora i uns quants minuts, poquets-, una hora i un minut, una hora i deu minuts. I es pot reduir, es pot reduir, modificant el material mòbil que circula per ell, que s'està treballant això en Renfe, a 58 minuts. I es pot modificar alguna cosa més, encara reduint-lo, ja no massa, modificant el que és... A vore, un hora deu minuts, "tiempo de recorrido actual, reducible a 58 minutos con nuevo material móvil y 53-55 con nuevo recorrido".

Per tant, estem, des de la conselleria, a més, acabant el projecte de la variant de Benigànim, que és a la millor un dels punts negres més importants que té eixa línia. Que mosatros tenim previst acabar eixe projecte en el que queda d'enguany -jo crec que en octubre-novembre el tindrem totalment acabat-, i que volem que el Ministeri de Foment millore el que és la infraestructura i que en eixe projecte també millore el traçat en eixa zona, aixina com en el material.

Estem treballant en això, i per a mosatros té la importància que té, però no compare tot exactament igual. No és el mateix una línia que pot transportar un nombre determinat de viatgers, que una línia que pot transportar el que pot transportar.

Però li posaré un altre exemple. Vostés, que jo crec que són partidaris del transport metropolità i urbà de qualitat pública, en el cas del tramvia en Alacant i en el cas del tramvia en el Campello, fins ara han demostrat prou seriositat, perquè no han anat al que és... quan hi ha una cosa de *folló*, jo m'apunte també a vore que és el que passa, perquè d'ahí

puc traure alguna cosa... Bé, vosté sap que ahí va a fer-se, i està fent-se -està fent-se estan les obres ahí-, una inversió pública importantíssima en una zona que té una població en moments determinats de més d'un milió de persones, i que no hi ha un transport públic de certa qualitat. Hi ha un trenet, que funcionava com funciona, i hem fet una aposta per a fer una actuació coherent, seriosa, moderna, en un transport eficaç, a més, modern, en uns temps prou reduïts.

No obstant això, quan s'ha de llevar... per això cal fer una reestructuració, i a la millor alguns d'eixos abaixadors que ha han de desaparèixer, alguns, que aplegarem als acords que hagem d'aplegar. Per a què? Per a tindre un temps correcte de funcionament. Llavors, mos apuntem al que mos apuntem... En qualsevol moment: "No, cal deixar-los tots i cal posar-ne més". I en eixe moment s'acaba qualsevol possibilitat de fer un transport públic que siga racional.

Jo li demane seriositat en tots els plantejaments i que siguem coherents tant en el tema de l'AVE com en el transport públic urbà de qualitat, com volem desenrotllar en tota la comunitat.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Oltra, té la paraula per a les preguntes 456 a 458.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies, senyor president.

Bé, senyor conseller, seriositat, sí, però tots no.

Perquè, clar, jo estic preguntant-li per l'Alcoi-Xàtiva, i vosté ja m'ha eixit pel tren del Campello. De les preguntes que jo li he fet, de com està la inversió promesa per l'Estat, no m'ha contestat. Se n'ha anat al trenet del Campello, que m'ha dit que mosatros som seriosos perquè no estem en no sé què, però de pas després acaba dient-nos: "Però és que vostés també s'apunten a no sé què". O siga, no. O siga, se li ha preguntat per un tema concret, no se'n vaja per les rames o no se'n vaja pel trenet en este cas, que a més el trenet de què vosté ha parlat encara no està en funcionament.

I, en tot cas, sí que li he d'advertir que me pareix que la manera que té la conselleria d'haver enfocat el problema, no ha sigut precisament un prodigi de ma esquerra o de saber fer les coses en un tema que és fàcil preveure que podia ser polèmic, perquè vosté sap que qualsevol parada, en este cas, o abaixador que se suprimsca, sempre té una polèmica. I jo crec que ahí la conselleria ha pecat un poquet de despreocupació, quan no a la millor de prepotència.

Però continuem parlant ara en la següent pregunta de tren convencional, perquè vosté sap que a mosatros mos preocupa el tema del tren convencional. Jo sé que de paraula a vostés també, però es queda ahí, en la paraula. Ara ja no estem parlant d'Alcoi-Xàtiva, que pareix que siguen dos ciutats xicotetes i que com no tenen massa importància poden continuar uns quants decennis més aixina. Ara estem parlant ja d'una línia de rodalies, que és la d'Alacant-Múrcia, Alacant-Elx-Múrcia, que ja toca les dos ciutats més importants, dos de les tres més importants del País Valencià,

i dos comarques, el Baix Segura i el Baix Vinalopó i l'Alacantí, molt importants.

És una línia que vosté també sap en les condicions, home, no vaig a dir tercermundistes, però, l'estudi del Patemae mateix reconeix que fa 36 anys que no s'ha millorat eixa línia. I quan se va millorar, d'aquella manera. Era una línia en unes prestacions molt deficientes, està sense electrificar, una única línia, les connexions a nivell d'estacions molt deficientes, el tema del pont del túnel d'Elx, no està comunicada en el tema de l'aeroport, l'estació de Sant Gabriel a Alacant. Bo, una cosa d'aquell tipus que també fa que no funcione com hauria de funcionar.

Ací, projectes i promeses, des que estan vostés, la tira; dels que hi havia abans, la tira també; i abans d'abans no sé ja, però, en fi, segurament també n'hi hauria. A l'hora de la veritat és que no se veu eixes millores. A pesar d'això, precisament per la importància de la zona, el creixement de passatgers és espectacular. Estem parlant de dades oficials.

Però clar, tot té un límit com abans també se deia. O siga, fins a quan hem d'esperar que això arribe? Abans parlàvem que en Alcoi-Xàtiva hi ha uns pressupostos, i hem de creure en la paraula que eixos pressupostos diuen. Bo, en el cas d'Alacant-Múrcia, en els pressupostos, si anem al mateix document, precisament en la línia de baix, la línia de dalt parla del Xàtiva-Alcoi, però la línia de baix diu: rodalies Alacant-Múrcia, en l'any 2001, 150.000 euros, l'any 2001, i en l'any 2000, 0; 2003, 0; 2004, 0. Bo, i podem continuar, no?

Com està l'últim de moment projecte de millora d'aquesta línia tan important i tan necessària, i no me torne a parlar ara de l'AVE que ja sé que van a posar-nos, bo, sempre mos havien dit dos estacions allí, ara l'altre dia el president Zaplana mos va prometre una altra, tres. Això va a parèixer el tramvia, tanta estació d'AVE. Però bo, del tren convencional, que és el que jo m'imagino que haja o no haja AVE, és el que la majoria de població va a seguir utilitzant. Com està el projecte de millora que tots sabem en què consistix, el que passa que ja vorem si el veem.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Oltra.

En buena medida yo comparto con su señoría la crítica que hace de la línea Alicante-Murcia. No es aceptable que la línea que une el área Alicante-Elche con La Vega Baja y con Murcia, no cuente con electrificación, y sea de vía única con las limitaciones que ello impone a la hora de ofrecer un buen servicio ferroviario.

Este tema lo hemos tratado en numerosas ocasiones con el Ministerio de Fomento, y hemos llegado a una solución que consideramos óptima. ¿En qué consiste esa solución? Básicamente va a llevar dos líneas. De una parte, una línea

de alta velocidad –yo siento tener que volver a repetir lo del AVE– y de otra, el trazado actual para servicios de cercanías y de mercancías.

Respecto de la línea de alta velocidad entre Alicante y Murcia, su efecto no se limita a la mejora de las comunicaciones entre las dos ciudades, sino que va a tener un impacto mucho más amplio, reforzando la integración de todo el sur de la Comunidad Valenciana en el arco mediterráneo, y potenciando el ferrocarril como el principal medio de transporte vertebrador de la Comunidad Valenciana y de todo el arco mediterráneo.

¿Cuál será el trazado de esa línea de AVE? En primer lugar querría destacar, que en la reunión de Murcia, en enero del año pasado, se consiguió que hubiera una conexión de alta velocidad entre Alicante y Elche, y con ello no solo evitamos una interrupción en la alta velocidad en el corredor mediterráneo, sino que se incorpora a Elche y al aeropuerto de El Altet en la red de alta velocidad. En cuanto al resto del trazado hacia Murcia, desde la Generalitat hemos consensuado con los ayuntamientos de La Vega Baja una alternativa súper sur, frente a la propuesta del ministerio, porque entendemos que nuestra propuesta tiene menor impacto para La Vega Baja y es más beneficiosa para los municipios.

En cuanto a la línea convencional, nuestro acuerdo con Fomento es proceder a la duplicación de vías, a su conversión a ancho internacional, ancho europeo, y a su electrificación. El Ministerio de Fomento tiene prevista para esta línea una inversión de 42 millones de euros para el año 2003. Contar con una infraestructura mucho más potente va a permitir mejorar los servicios prestados, por lo que es una de las líneas sobre las que va a incidir el convenio sobre cercanías que estamos negociando con el Ministerio de Fomento.

También querría señalar, que hay un tramo común a ambas líneas, AVE y convencional, y es la variante de Calabarda. Esta variante no sólo permitirá liberar la costa sur del municipio de Alicante de su actual servidumbre ferroviaria, sino que va a permitir la supresión de la parada en San Gabriel. Esta actuación está contemplada en el acuerdo firmado con el Ministerio de Fomento, Renfe y el Ayuntamiento de Alicante, el protocolo del 18 de enero de 2000. Y en este protocolo también se contempla el soterramiento de las vías en la ciudad de Alicante, y la construcción de una nueva estación intermodal.

Ya sabe usted que estamos redactando el proyecto básico de esta actuación, actualmente en fase de información pública, y que tenemos previsto, bueno, terminar el proyecto de construcción a finales del 2002, y, si es posible, y esperamos que sí también, licitar las obras.

Gracias.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.

Senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

Bo, com era previsible el tema de l'AVE no pot deixar de dir-lo, perquè això és una cosa, és una constant, jo crec que

és la coartada per a justificar el no fer el que haurien de fer. Sí que ens preocupa una qüestió que no és la primera volta que se l'he sentida, i és que el dia que vinga eixe famós AVE, la línia aquesta, que és una línia important va a quedar exclusivament en rodalies i en mercaderies. Això vol dir, és condemnar que el tràfic regional, que avui en moltes dificultats encara passa, per exemple per Elx, a pesar que ahí ni tan sols Euromed. A vorem, igual tenim una sobredosi d'AVE, però ni tan sols l'Euromed tenim ahí. Coses de la vida.

Aleshores això confirmaria que, efectivament, se'ns queda a eixe tipus de trànsit. El que vulga vindre a València, ja ni tan sols tindrà el tren que venim uns quants tots els dies, que tarda tres hores per cert, d'Elx a València, tres hores. O siga, ni tan sols eixe el tindríem, hauríem d'anar a algun lloc a buscar l'AVE, aixina també se busquen passatgers si és l'única eixida que hi ha. Per tant, mosatros, això, la veritat és que és una solució que no ens agrada, i jo crec que no va a agradar a la població d'aquella zona, si al final es confirma que quedem per a mercaderies o tràfic de rodalies, i si no l'AVE, i si no el cotxe particular.

Vosté ha anomenat la reunió de Múrcia, la reunió de Múrcia també deia una cosa, que amb prioritat al tema AVE –i això està per escrit i signat pel president Zaplana i la resta de presidents– es resoliria el problema de la xarxa convencional del tren. Què hi ha d'això? No hi ha absolutament res. Si l'AVE està com està, en l'aire, el tema de la millora de la xarxa convencional, està en els papers.

Vosté mai m'ha dit una sèrie de protocols; eixe protocol que m'ha llegit vosté sap que textualment diu que es basa en un altre protocol de l'any 99, però que si vol li'n trac un ací de Borrell, de l'any 1995, que ve a dir quasi el mateix, i també era una cosa que anava a fer-se. O siga, per tant... jo què sé, vull que comprega que u és escèptic també a voltes a base de comprovar com passen els anys i van passant les promeses, i no solament no se millora, sinó que les prestacions actuals, que són pobres, van perdent-se i van reduint-se.

Per tant, mosatros no podem estar satisfets d'això, no podem confiar-mos en eixos pressuposts, que no apareixen tan sols en la pròpia documentació dels pressupostos de l'Estat. I ens dona la impressió que vostés tenen prou en continuar venent-mos el fum d'eixe hipotètic AVE, però que no els preocupa en absolut, a pesar del seu discurs, que hi ha una part compatible, l'altra no, que estan preocupats pel tren convencional. Perquè als fets em remet, sempre és el mateix discurs, però en canvi, a l'hora de la veritat, eixes inversions mai arriben i la problemàtica del tren està ahí. Molt decadent, molt...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant, senyor Oltra.

El senyor Oltra i Soler:

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies.
Té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Jo sé que quan parlàvem de l'AVE o quan parlàvem de qualsevol altre projecte que, bo, que vostés... o no creien en ell o no veien alguna possibilitat de fer-ho, sempre parlaven: l'AVE és una realitat virtual; el Pla hidrològic nacional no s'aprovarà mai; la carretera de l'A-3 no seran capaços de tancar-la; o el tercer del carril del *by-pass* això no serà de veres; el desplaçament del peatge de Sagunt això no se farà mai, això és un conte xinés que ens conten; o que el Camí de Castella tampoc, això no serà una realitat.

No obstant això, poquet a poquet, vostés... i no poquet a poquet, a voltes més que a poquet a poquet, d'una forma ràpida, el tercer carril del *by-pass* s'obri l'altre dia; allò de Sagunt està pràcticament acabat; els projectes de construcció de l'AVE estan fets; este estiu se posaran les primeres travesses de nou traçats del tren d'alta velocitat corredor mediterrani, que afecta a tota la ret d'infraestructures d'alta velocitat del corredor mediterrani o del València, Comunitat Valenciana; que de La Encina-Alacant que pareixia... "no, és que Alacant i Elx i al sud, ahí no arribarà, això és mentida". La setmana passada van eixir a licitació els projectes de construcció d'una part important d'eixe traçat.

Clar, el que no pot ser és que s'aprove en un moment determinat i s'aplegue a un acord en un traçat determinat, i que al dia següent estiga ja la màquina ahí. Perquè tampoc ho consentirien. Sap vosté que hi ha que fer els projectes, la declaració d'impacte ambiental, la informació al públic. Hi ha que ser respectuosos en la tramitació administrativa necessària per a dur a cap una actuació d'este tipus i d'un temps. Però fins ara no han fallat pràcticament en ningun; fins el Camí de Castella va a tindre'l vosté possiblement en obres en el que queda d'any encara. I una actuació difícil i complicada que no han sigut capaços de dur-la a cap en moltes ocasions.

I estem treballant també en el que és el tema del tren entre Alacant i Múrcia, en eixe conveni de rodalies, que mosatros mos creem, perquè a més està totalment involucrat en el que és el desenrotllament del transport metropolità ferroviari, tant en la zona d'Alacant-Múrcia i tant en la zona de l'àrea metropolitana de València. Per això estem desenrotllant el metro, estem desenrotllant el tramvia, estem integrant totes les tarifes d'eixos transports públics en les àrees metropolitanes per a fer-lo més assequible a l'usuari.

Estem aplicant la intermodalitat en totes les coses noves que estan fent i en moltes antigues que es feien, i estem apostant per eixe tipus de solucions. I són obres que estan fent-se: metro, tramvia, carreteres; està fent-se, està fent-se. I els altres, clar, vosté aquí no va a dir-me el que estem fent, vosté està en l'oposició i ha de traure què és el que falta per fer. Però el que falta per fer, igual que el que estem fent, se farà molt prompte també. No tinga ningun dubte.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.

L'il·lustre diputat Avel·lí Roca formula les preguntes 612 a la 615. Té la paraula.

El senyor Roca i Albert:

Gràcies, senyor president.

Senyor conseller.

Com supose que no me podrà dir que l'AVE passarà per la comarca dels Ports, (*rialles*) ni el transvasament de l'Ebre tampoc, supose que eixe serà el motiu pel qual vostés han començat la carretera Morella-Zorita, iniciant les obres en tots els seus trams, tots a la vegada. Davant d'este fet, jo li pregunte que com ha previst la conselleria que es continue amb el trànsit habitual per la carretera esmentada, quin o quins itineraris alternatius s'han previst, quin pressupost és l'assignat per a les obres esmentades, i quins són els terminis d'execució, acabament i entrada en funcionament.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Roca.

Vosté jo crec que coneix perfectament la situació d'eixes obres, i en el que no conega jo estic a la seua disposició per a explicar-li tot el que puga. Sap que és un projecte, són uns obres entre Morella i Zorita, en un pressupost de més de nou milions d'euros; o siga, 1.400 o 1.500 milions de pessetes, 1.498 milions de pessetes. Obres i projecte que van tindre una tramitació, diguem, administrativa complicada. Perquè estan en un paratge, bo, un paratge, diguem, delicat mediambientalment, i que hi havia que ajustar-les molt al territori, i hi havia que fer-les en un disseny perquè no afectaren al medi ambient, i no tindre problemes com a la millor ha hagut en altres obres en altres ocasions.

Tot això no sols ha retardat de forma important el que és l'inici d'eixa actuació, sinó que a més obliga a fer les obres d'una manera determinada. Tant és aixina, que durant uns mesos a l'any –no sé quins són exactament, però crec de febrer– “en los periodos de nidificación de las aves rapaces de febrero a junio”, s'ha de parar l'obra perquè no se pot treballar per a evitar uns problemes determinats. I, a més, és una obra que està en una zona complicada de comunicacions, diguem, estreta, i que treballar i donar el trànsit al mateix temps és complicat, però d'alguna manera està aconseguint-se, encara que s'han preparat trànsits alternatius, des de Morella a Cincorres, en la zona del Forcall o, per a un trànsit, diguem, que vaja des de Morella a la zona d'Alcorisa pegant una volta per Alcanyís, Calanda, a la zona d'Alcorisa.

Però s'està intentant simultaniejar l'obra i el trànsit i donar tota classe de facilitats perquè entenem que no pot ser d'una altra manera. Jo crec que s'està aconseguint. L'obra, en un principi, d'acord amb el plec, estava previst que s'acabara en el 2004. L'obra va avançada i mosatros esperem que en l'estiu del 2003 o abans de l'estiu del 2003, eixa obra

estiga totalment finalitzada. Estem fent-la amb tot el respecte que podem al medi ambient i esperem no tindre ningun problema de ninguna classe.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyor conseller.

Senyor diputat.

El senyor Roca i Albert:

Senyor president.

Senyor conseller.

Esta carretera es començà tard i es fa de la pitjor manera possible. Es comença tard perquè han hagut de passar sis anys, els sis darrers anys, després que fóra inclosa en els pressupostos de la Coput en el 1995. Després hagué de passar un ple de les Corts Valencianes celebrat a Morella en 1996 on s'aprovà una proposició no de llei que defensà este mateix diputat que li parla, perquè la Coput començara les obres en 1997. El Partit Popular i el seu govern incomplix estos acords i quatre anys després comencen les obres.

El gran problema a on està? Ja li ho he anunciat abans. És que ha segut començada en tots els seus trams, els seus quinze quilòmetres han segut començats tots a la vegada i això fa que no es puga passar. Jo crec que les preguntes que li faig és perquè és que crec que tinc moltíssima raó i, sobretot, perquè estan patint molt els habitants d'allí, de la zona.

Se paralitzen els pobles de l'interior que han de passar per ella. La gent que ha d'anar allí tampoc no hi pot anar. I els desviaments que vosté diu, el desviament Forcall-Cincorres, n'hi ha un camí que es diu la Canà, per ahí estan passant molts camions i molt de trànsit pesant i ho han fet tot pols. Després, el Forcall-Cincorres-Morella, això és un desviament com si d'ací a les Corts per a passar a l'altra part del riu haguérem de passar per Pinedo. És que és una cosa increïble. Perquè sobre el mapa estan molt junts els punts però sobre el terreny és difícil.

Els alcaldes estan demanant solucions, estan dient a vore, eixos camions, eixe trànsit pesant que passa per dins del poble, com se pot evitar. Jo crec que des de la Conselleria se'ls hauria de fer cas, s'hauria d'intentar que eixe trànsit pesant, eixos camions passaren per un altre lloc, no per dins dels pobles.

I bé, vosté també ho ha dit ací, eixes obres moltes vegades se paralitzen, sobretot el tram Morella-Forcall se talla perquè allí estan les aus, no han de despondre's. En definitiva, tot açò ha fet que se convertisca esta obra en un infern per als habitants de la zona.

Jo no sé com se pot corregir esta desfeta. Supose que pel que vosté m'ha dit no pensa fer massa cosa. S'hauria d'haver actuat al principi. Jo crec que haguera segut molt més fàcil començar un tram, atacar-lo, acabar-lo i començar un altre tram. Ara, clar, han començat des de Morella a la Fàbrica Giner; després han començat de la Fàbrica Giner a Forcall; ara estan de Forcall a Zorita. Els camions i els cotxes de Forcall a Zorita s'estan eixint de la carretera. I el tema greu és que no se pot passar. Jo supose que en moltes carreteres, en la majoria de carreteres quan se fan obres,

per la vora s'habilita un tram, s'habilita un carril per a poder passar. Però és que ahí físicament no se pot passar. O siga, és que això és un infern. Perquè els pobles que es queden a l'interior se queden totalment aïllats. Vosté imagine's, quan una persona es fica malalta, la volta que ha de donar per a arribar a Morella que és on està el centre mèdic més prop.

Ès que, jo no sé, alguna cosa s'hauria d'intentar fer en esta zona perquè és una cosa increïble. Jo supose que els habitants de la zona esta carretera la recordaran molts anys. Primer, pel retard que ha tingut per a començar-la i després pel que estan patint ara en les obres.

Supose que com en tantes altres coses –bé, en algunes sí que em fa cas, a això li he de dir que sí–, però a mi m'agradaria que en esta me fera cas també, i que intentara alguna solució viable, que totes les coses en la vida tenen solució. I jo li demane que busque alguna solució per als habitants d'esta zona, perquè, la veritat, no se mereixen sofrir el que sofrint en estos moments, perquè jo crec que tècnicament l'execució d'esta carretera s'ha plantejat fatal, i vosté és el responsable de buscar-li alguna solució i és el que li demana este diputat.

Gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Gràcies, president.

Senyor Roca.

Jo crec que vosté sap la preocupació que tenim per la zona, per les comunicacions, pel tema de l'aigua i per altres qüestions també. Però, diu: "anem a fer alguna cosa?". Anem a fer molt, anem a acurtar l'obra eixa en un any. La previsió en el plec de condicions és que s'acabava en el 2004 i va a acabar-se en l'estiu del 2003 com a molt tard. Per la qual cosa, anem a evitar durant un any molèsties.

A mi me consta, per la informació que tinc dels servicis que estan fent eixa obra, que pràcticament està passant tot el món. Pot haver en un moment determinat un problema, perquè està fent-se una obra en un espai molt reduït, que no poden fer eixos desviaments perquè aleshores farien la destrossa que és la que no vol fer-se, pel tema mediambiental –i que a mi me pareix molt bé–. Aleshores, mos obliga a treballar en una zona determinada i no eixir-nos-en d'ahí, i això ocasiona unes molèsties determinades. Però molèsties que estan salvant-se per la col·laboració de tècnics, empresa i habitants de la zona, perquè jo crec que tot el món reconeix que una volta acabada eixa obra, i esperem que siga en menys d'un any –duem en obres des d'agost de l'any passat, no duem tant en obres–, en menys d'un any van a guanyar molt el que són els veïns de tota esta zona de l'interior. Per tant, jo vaig a continuar impulsant el que se moleste el menys possible però no queda més remei que continuar treballant en eixa direcció, acurtar les obres i molestar el menys possible. *(S'interromp la gravació)*

Interpel·lació al conseller de Sanitat sobre política del Consell en matèria de recursos assistencials dels hospitals públics de mitjana i llarga estada

El senyor vicepresident primer:

Senyor Maluenda, per a què demana la paraula? Perquè apareix aquí en la... *(El senyor Maluenda Verdú parla sense micròfon)* Vosté parla quan deu parlar, i en este moment no té per què parlar. Per tant, s'asseu vosté. De nada.

Senyories, finalitzat el torn de preguntes, passem a la interpel·lació al conseller de Sanitat, senyor Serafín Castellano, en matèria de recursos assistencials dels hospitals públics de mitjana i llarga estada de la Comunitat Valenciana. La diputada María José Mendoza García, per un temps de deu minuts, té la paraula. *(Remors)* Tiene la palabra la señora diputada.

La senyora Mendoza García:

Gracias, señor presidente.

Señor conseller de Sanidad. Señoras y señores diputados.

El tema que hoy nos ocupa es un tema que no suscita ni escándalo ni polémica, no es lo mismo que cuando fallece un paciente en lista de espera por enfermedad del corazón. Es un tema que siempre está acompañado del silencio y de la resignación de pacientes y de cuidadores que tienen pocas posibilidades de defensa. Por eso nosotros insistimos. Y el motivo de la interpelación es la política general de la Conselleria de Sanidad en materia de hospitales de media y larga estancia dentro de la política de atención sociosanitaria.

En el último debate de política general, el presidente Zaplana anunciaba, entre otras propuestas de política social y sanitaria, la presentación de un plan estratégico sociosanitario como una propuesta supuestamente innovadora en la línea de las recientemente anunciadas por la Conselleria de Sanidad y de Bienestar Social.

Hoy sabemos que precisamente se refería, entre otros, a estos recursos y a los procedimientos que son necesarios para cubrir las necesidades de pacientes crónicos, ancianos dependientes con múltiples dolencias, enfermos oncológicos o con sida, en situación terminal, y otro tipo de enfermos que hoy no son objeto de esta interpelación, como los enfermos drogodependientes.

Estas necesidades, al parecer el Gobierno Valenciano pretendía atenderlas a través de una denominada agencia de compra de servicios sociosanitarios que se serviría a partir tanto de proveedores públicos como privados y que estaría adscrita a la Conselleria de Bienestar Social. Esta iniciativa presentada como novedosa, que ya suscitó en aquel momento rechazo social con su solo enunciado de los profesionales de la sanidad pública, de asociaciones de familiares de enfermos, incluso de asociaciones de enfermos, hoy permanece congelada y en los cajones y esperamos que el conseller de Sanidad explique cuáles son las verdaderas intenciones y propuestas del Gobierno en esta materia.

Sin embargo, la iniciativa anunciada como novedosa venía precedida por otras del Gobierno del Partido Popular, en este caso del Gobierno central, en esta y en la anterior

legislatura. El Gobierno, con el único apoyo de los grupos parlamentarios conservadores, aprobó, en la legislatura anterior, una serie de propuestas de reforma del sistema sanitario público sin el acuerdo de los grupos parlamentarios de izquierdas que abandonaron la subcomisión parlamentaria para el estudio de las medidas necesarias de consolidación y modernización del sistema nacional de salud. Comisión que, a pesar de que se constituye con la retórica de mejorar y consolidar el sistema sanitario público, ya plantea, entre otros, pero también en este tema que nos ocupa, en el tema de las prestaciones sociosanitarias, separar la asistencia y rehabilitación de los enfermos crónicos y discapacitados del sistema nacional de salud, hoy universal y gratuito en el momento de uso; transferirla a una nueva red de servicios sociales que queda todavía sin definir, pero que serían hospitales de media-larga estancia, y hospitales de día, etcétera, integrando en esta red tanto a los centros privados, suprimiendo de la asistencia sanitaria pública toda aquella asistencia que pudieran llevar a cabo las familias o los propios afectados.

La hospitalización de larga estancia también estaría afectada, los cuidados paliativos... En definitiva, de alguna manera obligar a los pacientes y usuarios, que ya lo hacen, a que paguen parte de esta asistencia de su bolsillo. Trasladar a las organizaciones de autoayuda y a las familias una parte, todavía mayor, de esta asistencia. Promover la participación de la iniciativa privada en la creación de infraestructuras y en la provisión de servicios. Estas políticas que vuelven a aparecer en el último borrador de política sociosanitaria del Ministerio de Sanidad no pretenden, en realidad, para nuestro grupo, más que reducir el peso del sector público, disminuir el gasto social y sanitario y convertir los centros en empresas.

Los argumentos que la sostienen son claramente de raíz ideológica y se basan en que el mercado y la competencia son esenciales para conseguir una asignación eficiente de los recursos. La experiencia acumulada de las nuevas fórmulas de gestión, entre comillas, las concesiones administrativas que ya pueden ser evaluadas en nuestra comunidad autónoma, en realidad están dirigidas a disminuir las plantillas, disminuir las camas, aumentar la cuenta de resultados de las empresas y, como era previsible, acaban seleccionando a los pacientes de forma adversa, derivando aquellos pacientes más costosos y problemáticos a otros recursos siempre sostenidos con el esfuerzo público.

Con el eufemismo de "el mejor lugar de tratamiento es el entorno familiar" los responsables de las políticas públicas nunca se olvidan de reducir el gasto público, limitar la oferta de servicios, cuando precisamente la tendencia social es un incremento de las necesidades por un incremento de la población, por ejemplo, mayor de 65 años, que dispone en estos momentos de escasos recursos sociales y sanitarios para media y larga estancia, además de otros déficits de política social.

La realidad es que descargar más sobre las familias este tipo de cuidados hoy ya parece inaceptable, porque los datos son escandalosos: más del 86% de los cuidados que reciben este tipo de pacientes los suministran las familias, y evidentemente, dentro de las familias son las mujeres, el 83% de las cuidadoras son mujeres. La incorporación de la mujer a la vida laboral y las características sociales actuales de las familias hacen que esta situación sea insostenible si no es a

un coste alto desde el punto de vista personal y social para enfermos familiares, y especialmente las mujeres.

En el caso que nos ocupa, las camas actualmente existentes de media y larga estancia en la Comunidad Valenciana, según el director general para la Prestación Asistencial, Marciano Gómez, con ese desparpajo que le caracteriza, dice que están las camas perfectamente capacitadas tanto para atender a pacientes crónicos y terminales. Es cierto que no hay 700 camas, hay 436, en algunos momentos 490, o sea, que ya hay un primer déficit. Y además dice, de manera casi arbitraria..., porque a lo que nosotros nos interesa es conocer qué necesidades ha detectado el actual Gobierno respecto a este tipo de pacientes, qué necesidades de recursos y qué necesidades de recursos específicos de media y larga estancia. Porque, evidentemente, ¿no será un escándalo que un paciente que necesita una estancia media por un cuidado paliativo muera sin haber recibido la adecuada atención en cuidados paliativos? Y sólo alguna vez, como esta misma semana, salta en los medios de comunicación, a pesar de que la Comunidad Valenciana, según el conseller de Sanidad, es pionera en unidades del dolor, que más de un año después de haber fallecido una paciente recibe la citación para ser atendida en una unidad de dolor, que no en una unidad de cuidados paliativos.

Nosotros lo que planteamos es qué modelo de gestión, no pública o privada, sino qué modelo integral de gestión tiene prevista para los recursos de media y larga estancia, qué planificación y qué inversión y qué distribución territorial tiene prevista la Conselleria de Sanidad para los próximos años. No nos sirve el que haya una previsión indefinida de entre 2 y 2,5 camas por 1.000 habitantes para el periodo 2003/2005, porque la realidad hasta ahora... y porque ahora recientemente ha empezado una obra que todavía tardará dos años en ser terminada. O sea, que el recurso adicional que aporta este Gobierno para una mayor política social y sanitaria para el sector más frágil de la sociedad se puede ver sustanciada después de nueve años de gobierno del Partido Popular, porque acaba de iniciarse la obra y la Conselleria de Sanidad tiene previsto que va a durar 24 meses, y que yo sepa, 24 meses son dos años y nos situaríamos en su noveno año de gobierno.

Desde luego, en este aspecto su política ha sido absolutamente deficitaria. Las grandes inversiones sociales, de política sanitaria y de educación están todavía pendientes, y ustedes lo saben. Quiero decir, que todavía no hay presupuesto real para la nueva Fe; todavía no hay, y si se van a construir residencias va a ser porque el conseller de Bienestar Social ha hecho un mapa pero todavía no está garantizado que a la iniciativa social, eufemísticamente llamada "iniciativa social", que a la empresa, le interese invertir en todo el territorio y de la manera que planifica la...

El señor vicepresidente primer:

Vaya terminando, señora diputada.

La senyora Mendoza García:

Nosotros esperamos hoy alguna definición de realmente en qué va a consistir ese plan estratégico, y especialmente en lo referente...

El señor vicepresidente primer:

Termine, señora diputada.

La señora Mendoza García:

...a las camas de larga y media estancia.
Muchas gracias.

El señor vicepresidente primer:

Muchas gracias.
Señor conseller, tiene la palabra.

El señor conseller de Sanitat:

Gracias, señor presidente.
Señorías.
Señora Mendoza.

Yo voy a entrar a lo que era la interpelación que usted me hace, que es hablar sobre la política general del Consell y de los recursos asistenciales de los hospitales públicos de mediana y larga estancia de la Comunidad Valenciana. Usted, como siempre, ha aprovechado para lanzar un popurrí de cosas que no vienen al caso, pero luego tampoco tengo ningún inconveniente en hablar de ellas.

Yo creo que, sin duda, este es uno de los grandes retos que tiene cualquier sistema sanitario en los países industrializados y en los países avanzados. Uno de los retos más importantes es el envejecimiento que tiene la población. Yo creo que las tasas de envejecimiento de Europa, de España y, por tanto, también de la Comunidad Valenciana van a hacer que los recursos de planificación sociosanitaria se tengan no solamente que potenciar sino que tengamos también que variar lo que es la reordenación de los mismos.

Mire usted, yo creo que aquí no se trata de hablar más alto de la solidaridad sino de hacer solidaridad. Yo creo que la solidaridad no solamente se hace con palabras sino se hace con hechos, se hace invirtiendo y se hace con realidades.

Mire, según los estudios demográficos, la proporción de personas de más de 65 años en España ha aumentado, entre los años 1991 y 1996, del 13% al 15%. De mantenerse esta tendencia, se prevé que en el año 2010 el porcentaje alcance el 19% de la población total.

Por otro lado, tengo que decirle que de la Unidad de Investigación de Políticas de Bienestar Social de la Universidad de Valencia, que está llevando con este Consell unos estudios piloto de encuestas de necesidades sociosanitarias de la Comunidad Valenciana, se desprenden datos que vienen a confirmar las afirmaciones que yo he hecho anteriormente, como por ejemplo, que el 10,4% de los valencianos mayores de 65 años son personas con riesgo de dependencia grave.

Evidentemente, y usted también así lo ha dicho en su intervención, lo que es la mayor incorporación de la mujer a la vida laboral, los cambios sociales, lógicamente, hacen que esa reordenación de recursos y esa potenciación de sensibilidad política sociosanitaria cada vez sea mayor.

También dice este estudio que le he señalado anteriormente que entre los años 2000 y 2005 la población con riesgo de dependencia grave en la Comunidad Valenciana puede

umentar en unas 3.000 personas. Asimismo se calcula que en el siglo XXI un millón y medio de españoles de edad avanzada y con niveles de dependencia graves necesitarán de todo el esfuerzo de la Administración y la sociedad en general para poder hacer frente a sus necesidades.

Ante esta nueva realidad, el Gobierno Valenciano ha ido ampliando el modelo asistencial preventivo y curativo hacia un modelo asistencial también de carácter rehabilitador, que permita la mejora de la funcionalidad y calidad de vida de nuestros pacientes. De esta forma, la asistencia especializada en nuestra comunidad se ha ido adecuando a las necesidades de la demanda. Así, el Decreto 186/1996, de 18 de octubre, del Gobierno Valenciano, por el que se aprueba el Reglamento sobre estructura, organización y funcionamiento de la atención especializada de la Conselleria de Sanidad, establece la clasificación de hospitales de acuerdo con la función que desarrollan: hospitales con servicios o unidades de referencia de la Comunidad Valenciana, hospitales con servicios o unidades de referencia de área, hospitales con servicios o unidades de referencia de área, hospitales con servicios o unidades de asistencia a crónicos y de larga estancia y hospitales monográficos. Estas son las cinco clasificaciones que tenemos.

La función de los hospitales catalogados como de atención a crónicos y larga estancia consiste en proporcionar a los hospitales de agudos, así como a los centros de salud, la disponibilidad de camas, con el objeto de dar los cuidados específicos a estos usuarios y ubicarlos en el mejor lugar terapéutico.

Además de la clasificación funcional de los hospitales, la Conselleria de Sanidad, desarrolla el programa Palet, paciente anciano con pluripatología, enfermedad de larga evolución y terminal, que tiene como misión proporcionar unos cuidados de salud integrales a su colectivo de referencia, cubriendo la asistencia sociosanitaria a los pacientes que en el ambiente sanitario se han venido denominando enfermos crónicos y enfermos terminales, y cuyo número total estimamos en 100.000 en el ámbito de la Comunidad Valenciana.

El programa Palet se conforma como un modelo asistencial e integral, interdisciplinar, rehabilitador e integrado, puesto que coordina recursos sanitarios entre sí y recursos sociales. Y que además introduce el concepto de mejor lugar terapéutico elaborado, implementado y constantemente adaptado por profesionales en este campo.

Para la ejecución de dicho programa la Conselleria de Sanidad dispone de los siguientes recursos asistenciales.

En atención especializada, los hospitales de media y larga estancia: el Hospital Doctor Moliner, con una unidad de referencia en la Comunidad Valenciana; los hospitales de La Magdalena, San Vicente del Raspeig y Malvarrosa, que cuentan con un total de 490 camas y personal cualificado en este tipo de asistencia.

Las unidades de hospitalización a domicilio, que son 16 hospitales de nuestra red sanitaria pública que cuentan con ella: los hospitales de Sagunto, Clínico de Valencia, La Fe, La Fe infantil, Doctor Peset, Arnau de Vilanova, General de Valencia, La Ribera, Xàtiva, Gandía, Denia, Alcoy, Elda, Elche, Hospital General de Alicante y el de Orihuela, que realizan más de 11.000 altas al año y atienden al 80% de este tipo de pacientes.

También tenemos 11 unidades médicas de corta estancia en los hospitales de agudos Arnau de Vilanova, La Fe, General Universitario de Valencia, Elche, General de Castellón, Doctor Peset, Clínico, Gandía, Elda, Denia y Hospital General de Alicante, en cuanto a unidades de corta estancia.

Por otra parte, se dispone de unidades de dolor en 11 de nuestros hospitales, que dependen orgánica y funcionalmente de los servicios de anestesiología y reanimación de los centros hospitalarios y que están capacitadas para la prevención, diagnóstico y tratamiento del dolor agudo, agudo recurrente, crónico y rebelde a la terapia convencional.

Quisiera señalar al respecto que las unidades de dolor están estrechamente ligadas a la potenciación de los hospitales de día y las unidades de hospitalización a domicilio, y lógicamente, a la colaboración de otros servicios hospitalarios como medicina interna y oncología para tratamientos paliativos.

En atención primaria, los recursos al programa Palet se completan con la atención domiciliaria, las unidades de rehabilitación y las unidades de salud mental.

La Conselleria de Sanidad, por tanto, señoría, está realizando una apuesta importante para mejorar la asistencia de los pacientes que son susceptibles de una atención sociosanitaria. De esta forma ya en los presupuestos de la Generalitat Valenciana para el ejercicio 2001 se incluyó por primera vez un programa específico de atención sociosanitaria y salud mental, dotado con 28.746 millones de euros. Para el ejercicio 2002 la dotación de este programa ha aumentado, siendo de 32,56 millones de euros.

La inclusión de este nuevo programa en los presupuestos de la Generalitat responde a la necesidad de dotar de un apoyo financiero a la estrategia que estamos definiendo para hacer frente a este escenario que se nos plantea. Así, el programa aludido contempla la mejora de la red asistencial dirigida a enfermos crónicos y terminales, la mejora de la red de hospitalización a domicilio, además de acciones específicas englobadas dentro del campo de la salud mental.

Por otra parte, contemplamos también específicamente varios objetivos en el Plan de salud de la Comunidad Valenciana 2001/2004, y entre ellos se encuentran el proporcionar plazas de residencias asistidas para larga estancia de uso prioritario por la Conselleria de Sanidad, aumentar las camas por pacientes por problemas sociosanitarios hasta alcanzar la ratio de 2,5 camas por 1.000 habitantes mayores de 65 años, elaborar un plan de formación para cuidadores y profesionales sociosanitarios, incluyendo los conceptos relacionados con las diferencias de género y su repercusión en la salud, implantar y analizar los sistemas de información sociosanitaria necesarios para obtener unos indicadores que permitan una gestión adecuada o desarrollar los dispositivos ambulatorios de atención sociosanitaria como son los hospitales de día y centros de día, y va a aumentar también la oferta de atención en el domicilio tanto social como sanitaria.

Además de todo ello, en la Conselleria de Sanidad, conjuntamente y coordinadamente con la Conselleria de Bienestar Social, se está elaborando un plan estratégico de atención sociosanitaria.

Para finalizar, señoría, quisiera resaltar las actuaciones que la Conselleria de Sanidad está llevando a cabo con el fin

de aumentar los recursos asistenciales de los hospitales de media y larga estancia.

En estos momentos se están llevando a cabo las obras de rehabilitación del antiguo hospital Doctor Peset, con el fin de albergar en este edificio un hospital de media estancia de salud mental, hospital de día y hospital de atención a crónicos y de larga estancia, que tendrá una capacidad de 248 camas, y cuyas obras están valoradas en 13.406.599 euros.

Además de ello, se está procediendo a la reforma y adecuación de la sala de cuidados paliativos del Hospital Doctor Moliner, también actualmente en obras, que responden a los planteamientos del Plan de humanización, que contempla como uno de sus objetivos la prestación de una atención integral e individualizada a los pacientes paliativos y a sus familiares. Para llevar a cabo este objetivo está prevista la mejora de las condiciones hosteleras de todas las unidades de cuidados paliativos de la Comunidad Valenciana antes de finalizar el año 2003, de tal forma que estas dispongan de habitaciones individuales en las que se habilitará cama y manutención para el acompañante. Con esta obra, por tanto, la inversión realizada en el Hospital Doctor Moliner en los últimos años asciende a más de 2 millones 634.000 euros.

En este sentido, quisiera apuntar la importante inversión que la conselleria ha venido realizando en los cuatro hospitales de media y larga estancia en nuestra Comunidad desde el año 1996 hasta el día de la fecha, una inversión que ha ascendido a un total de 11.587.906 euros.

Y no quisiera finalizar tampoco mi intervención sin mencionar, por último, la reforma que está prevista en el actual edificio del hospital materno-infantil de La Fe que albergará, según presentamos ya en el plan funcional de la nueva Fe y reforma de la actual, que albergará un centro sociosanitario dotado con aproximadamente 209 camas.

Con todo ello, señorías, se seguirán ampliando los recursos sociosanitarios de nuestra Comunidad hasta alcanzar, tal y como se ha mencionado anteriormente, el ratio del 2,5 camas por cada mil habitantes mayores de 65 años. Obras que están en estos momentos en ejecución, como la del Doctor Moliner, o también como la unidad de cuidados paliativos, o la del Doctor Peset, que también está en estos momentos en obras, y la programación del Hospital La Fe, que en solamente en estas dos actuaciones, una que está en ejecución y otra que ya está programada y el expediente iniciado, en el que solamente con esas dos obras estamos alrededor de 500 nuevas camas, aparte de las otras cuestiones que le he referido a su señoría.

El senyor vicepresident primer:

Vaya terminando.

El senyor conseller de Sanitat:

Señor presidente, he terminado ya.

El senyor vicepresident primer:

Muchas gracias por su respuesta a la presidencia.
Para réplica.

La senyora Mendoza García:

Gracias, señor presidente.

Señor conseller, yo esperaba alguna concreción mayor, porque la verdad es que para volver a oír lo que responde por escrito el 9 de mayo de 2001 y lo que el otro día me contesta en relación a no sé qué otro tema, lo mismo, la misma retahíla de recursos, bueno, pues, la verdad es que masoquista no soy, y mi grupo tampoco.

Nos sometemos a la Cámara a los cuatro hospitales para crónicos, que por cierto en el año 1987 se toma la decisión, como es la tendencia en el resto de países europeos, de los antiguos hospitales antituberculosos reacondicionarlos para atender a pacientes crónicos, o sea, que esta política no es una política reciente y usted lo sabe. Todo el debate sobre el envejecimiento y las necesidades de atención, etcétera, etcétera, no es de hace dos días. Las unidades de cuidados paliativos que hay funcionando son las mismas que en 1995, porque al final, las mismas, las dos, la que había en el Doctor Moliner desde 1991 y la que hay en el Hospital de la Malvarrosa desde 1994.

Yo estaba refiriéndome a los recursos de hospitalización de media y larga estancia, entre los que incluye los paliativos, pero también otras necesidades. Y hay necesidades que hoy no tienen respuesta. Los hospitales de agudos, que funcionan cada vez con mayor eficacia aquí y en el resto de los países de nuestro entorno, dan altas precoces, o sea, que después de una trombosis cerebral, después de una fractura de cadera, queda un tiempo de rehabilitación que el hospital de agudos no proporciona y que es necesario el hospital de media estancia.

Y recordarle que no es una necesidad inventada, sino que los accidentes de tráfico con las paraplejas, etcétera, etcétera, están generando una serie de necesidades que hoy no tienen respuesta. Y por eso al principio le decía que este no es un tema que suscite escándalo porque no está colapsado el recurso, porque no existe el recurso. Y no se está rehabilitando de manera adecuada a la gente. Y lo dice el informe del Defensor del Pueblo del año 2000 y advierte sobre la discriminación que están sufriendo este tipo de pacientes, incluidas las personas mayores con problemas crónicos. Y esa es la realidad. No tienen acceso a los cuidados que necesitan.

Mire, se reconoce, en el informe de la Sociedad española de geriatría, que faltan en la Comunidad Valenciana entre 900 y 1.500 camas hospitalarias de media estancia, esa es la sociedad a la que el Defensor del Pueblo le encarga el informe sobre la situación de atención sociosanitaria, y tres mil camas de larga estancia. Una parte de ellas sería un recurso social, pero otras, claramente, es un recurso de salud. No se puede distinguir el pago por parte de los pacientes cuando la situación de enfermedad crónica y la rehabilitación después de una operación de cadera en un anciano o después de una trombosis o tras una insuficiencia respiratoria agravada, que precisa rehabilitación, no se proporcione en el sistema de salud. Y esa es la realidad.

Tienen los mismos recursos, las unidades de atención domiciliaria sólo se han incrementado en tres desde 1995. Lo cierto es que los recursos son los que son y los números no cuadran. Usted volverá a decir el listado y puede incluir las camas que en el año 1987... las 490 camas que ya en el

año 1987 estaban funcionando en esta Comunidad para atender a pacientes crónicos. Pero es que no han aumentado una sola cama más, no han aumentado una sola cama más. Y de los mil millones que promete el presidente Zaplana en el año 1996 para unidades de cuidados paliativos, aquí ens ha marejat, pero al final han invertido 130 millones de pesetas en el Hospital Moliner en la rehabilitación. Y ahí está el concurso de este año, la adjudicación, y el coste son 130 millones de los mil millones prometidos, etcétera, etcétera, etcétera.

Yo esperaba que explicitara un mayor compromiso de plazos, de tiempos de ejecución, de recursos económicos y de compromisos presupuestarios a medio y a largo plazo. Se ve que no ha sido posible. Hemos vuelto a leer una retahíla de buenas intenciones. Pero en su caso, en su política, realmente la solidaridad, realmente la atención sociosanitaria sigue siendo una quimera.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Senyor conseller.

El senyor conseller de Sanitat:

Gracias, señor presidente.

Señoría, mire usted, senyora Mendoza, si usted pregunta e interpela siempre de lo mismo, yo tengo que contestarle de lo que usted pregunta e interpela. Mire usted, no pregunte veinte veces lo mismo y no interpele veinte veces por lo mismo. Es usted la que marca el ritmo parlamentario, no lo marca en este caso este conseller.

Además, yo creo que no hay más sordo que quien no quiere oír. Usted dice que compromisos y plazos y recursos. Yo... y así queda en el *Diario de Sesiones*, se han hecho muchos compromisos, muchos plazos y muchos más recursos, porque, evidentemente, si en este campo hubieran estado dotados y se hubieran hecho los recursos que tocaban cuando se debían, evidentemente ahora no tendríamos que estar hablando de estas cuestiones.

Usted dice que no se han dado ni compromisos, ni se han dado plazos. Pues le voy a decir, mire usted, Hospital Doctor Peset en estos momentos en ejecución, camas que van nuevas al Hospital Doctor Peset, 248 camas para crónicos, para media, para larga estancia y para salud mental; unidad de paliativos de Doctor Moliner, en ejecución en estos momentos también; donde está ubicado actualmente el hospital materno-infantil de La Fe, va ir un espacio sociosanitario con 209 camas más destinadas a este tipo de potenciación sociosanitaria.

Usted dice: hemos potenciado las unidades de corta estancia y las unidades de hospitalización a domicilio. Evidentemente que sí. Si hay once unidades de corta estancia, siete las ha hecho este gobierno, siete, porque solamente existían cuatro. Y dice: "y se han hecho unidades de hospitalización a domicilio tres". No es cierto. En 1995 se hicieron tres y de 1995 hasta la fecha se han hecho cuatro, con lo cual son siete. Esos son los datos y esos son los recursos.

Y usted habla de presupuestos, pues hablamos de presupuestos también, sin ningún problema. Si es que el saldo por

goleada, mire usted, es como el Valencia que ha ganado la liga antes de que se acabe la temporada, por goleada. Mire usted, el año pasado, el año pasado por primera vez, línea presupuestaria en materia sociosanitaria para atención sociosanitaria y en salud mental, que no ha existido nunca esa línea presupuestaria en la Conselleria de Sanidad, nunca ha existido, 32 millones de euros en estos momentos para la atención sociosanitaria. Y, por tanto, inversión en los hospitales de media y larga estancia que usted dice, la Magdalena, San Vicente del Raspeig, Doctor Moliner, la Malvarrosa, los que usted está diciendo, más de 11 millones y medio de inversión que se ha hecho en esos hospitales por este Gobierno.

Y el objetivo con lo que actualmente existe, con lo que está en ejecución ya y en programación, se consigue, porque así nosotros lo tenemos plasmado también en el Plan de salud 2001/2004, que por primera vez tiene esta Comunidad también un plan, y en el Plan de humanización el conseguir 2,5 camas por cada mil habitantes de personas mayores de 65 años. Y, además, además, en el Plan de humanización, que usted también habla de propuestas, la propuesta novedosa es que también hacemos nosotros el Plan de humanización, porque ya le he dicho que la sensibilidad en estas cuestiones tiene que ser la máxima para este tipo de pacientes, para este tipo de personas en crear habitaciones individuales en las que se habilitará cama y manutención para el acompañante.

Por tanto, en la planificación sanitaria, tanto en el Plan de salud 2001/2004, tanto en el Plan de humanización como en los recursos y en las inversiones actualmente que se están realizando, se está haciendo un impulso absolutamente importante, con concreción, por parte de este Gobierno para este tipo de personas que, además, ya le digo, constituye uno de los retos más importantes para cualquier sistema sanitario de cara al futuro, sobre todo debido a la mayor longevidad y debido al envejecimiento de la población.

Y no se preocupe usted, que la credibilidad de este Gobierno la tiene, sencillamente porque cumple lo que dice. Y, por tanto, no se preocupe que estos objetivos, que están en el Plan de salud, que están en el Plan de humanización y que están también plasmados en la programación de infraestructuras y en el aumento de recursos, se van a poder cumplir.

Y usted de pasada, como siempre, ha aludido a otras cuestiones, que yo tampoco quiero no aludir a ellas. Habla de las nuevas fórmulas de gestión. Pues yo creo que las nuevas fórmulas de gestión es algo que este gobierno ha estado haciendo desde que ha llegado a la responsabilidad en la Comunidad Valenciana y va a seguir haciendo, porque cree que eso son las verdaderas políticas de futuro para garantizar la pervivencia de un sistema sanitario de calidad universal, equitativo y gratuito. Y, por tanto, vamos a potenciar con realidades consolidadas, como el Hospital de Alzira, que son un éxito y que tienen una alta valoración por parte de los ciudadanos. Por tanto, ese es nuestro modelo y estamos siguiéndolo y lo vamos a seguir haciendo.

Y, luego, señora Mendoza, usted ha hablado en su primera intervención de que en las comisiones del consejo interterritorial su grupo, su partido, abandonó las comisiones de trabajo. Bueno, yo creo que abandonar una comisión de trabajo no es la manera más democrática ni más lógica de

solucionar los servicios a los ciudadanos, ni desde luego, tampoco, tampoco, de contribuir al diálogo en un tema tan importante como este. Por tanto, yo lo que creo es que lejos de abandonar comisiones, cuando se va a trabajar por el bien de los ciudadanos y por el bien de las ciudadanas, en vez de abandonar comisiones, como hicieron ustedes en Madrid, lo que se tiene que hacer es contribuir más con altura de mira al diálogo, contribuir más con altura de mira a aportar ideas y sugerencias y no simplemente la crítica por la crítica.

Yo a lo que le invito, muy sinceramente, señorita, es a eso, que desde la serenidad y desde la tranquilidad contribuyamos a un debate serio sanitario y contribuyamos al diálogo. Desde luego, en ese camino a mí siempre me encontrará.

Muchas gracias.

El señor vicepresidente primer:

Muchas gracias, señor conseller.

Continuem amb la interpel·lació al conseller de Benestar social que li formula l'il·lustre diputada Dolors Pérez i Martí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida del País Valencià. Té la paraula l'il·lustre diputada.

Interpel·lació al conseller de Benestar Social sobre política general de la conselleria en referència al Pla d'igualtat d'oportunitats entre hòmens i dones

La senyora Pérez i Martí:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor conseller.

“La societat no pot aspirar a una autèntica modernització si permet que una part important del seu cabdal social no tinga accés a participar en el seu desenvolupament”. Quan es presenta el llibre del III Pla d'igualtat entre hòmens i dones, corresponent al 2001/2004, així comença el president de la Comunitat Valenciana, el senyor Eduardo Zaplana, el seu escrit de reconeixement a aquest pla.

I aquest principi, senyor conseller, haguera sigut molt positiu si la Constitució de l'any 1978 haguera tingut en compte que les dones representants en aquell moment equivalien al 52% del total de la societat espanyola. I probablement els problemes de les dones s'hagueren afrontat millor i els pedaços que contínuament s'apliquen com a suport d'un sector considerat com a social i no com a sers humans, s'haurien reduït.

I és que com deia Celia Amorós, “los pactos –i se referia al pacte de la Constitució Espanyola– se suscriben entre iguales, y los únicos iguales al respecto eran los hombres varones”. Però es veritat, senyor conseller, no correspon eixe debat en estos moments, però m'apetia enormement parlant del tema, perquè estic farta dels pedaços que fem a allò que diguem “dona” com una altra part del sector humà de la societat.

En este III Pla d'igualtat hi ha diversos punts: la participació de les dones en la presa de decisions, la cultura, imatge i mitjans de comunicació, la coeducació, la ocupa-

ció i economia social, la conciliació de la vida familiar i laboral, la salut integral de les dones, la violència de gènere, l'exclusió social i la feminització de la pobresa i la cooperació.

Referent a la participació de les dones en la presa de decisions i per a l'aplicació econòmica des del Govern, hi ha previstos 60.000 euros. Estime que aquest import és insuficient per a finançar activitats de sensibilització social que contribuïsquen a desenvolupar estructures més igualitàries, no condicionades per estereotips sexistes, on existisca una divisió més equilibrada de responsabilitat familiar i social.

Si a més s'anuncia, a toc de trompeta, en tots els mitjans de comunicació, que el senyor conseller primarà els partits que concorreguen a les eleccions, i no el senyor consellers a soles, sinó el mateix Govern de la Generalitat Valenciana... això, si concorren a les eleccions amb el 50% de dones en les seues candidatures, les quals van a tindre una prima del 10% més que els xicotets per cadascuna, vostés, senyor conseller, estan contribuint que els partits –i ho dic tot amb referència a la participació de les dones–, vostés estan contribuint que els partits busquen dones per a configurar les llistes electorals exclusivament per diners, encara que eixe 10% no signifie res. Segona, que la discriminació positiva, a no molt tardar, se l'haurien d'aplicar a tots vostés, els hòmens. O tercera, que amb esta pràctica, aquest actual Govern –i vosté si li dóna suport a aquest plantejament– estan humiliant la condició d'aquelles que som dones, que volem continuar sent dones i que, en el meu cas, si torne a nàixer, m'agradaria tornar a nàixer dona, sense cap compromís. És una humiliació.

Nosaltres, envers de tot açò que vostés han dit hui, estímem que és important que s'aplique la llei de paritat, eixa llei que tenen ahí damunt la taula pendent de discutir-se, d'aplegar a acords entre molts sectors. És importantíssim que en comptes de tanta *tontería*, açò s'aplicara. Demane vosté que s'aplique el més prompte possible la llei de paritat o, com a mínim, estudiem-la, discutim-la i a vore si no diguem tanta bogeria com a discriminació i humiliació del sector dona, eixa part social al marge de tot.

Cultura, imatge i mitjans de comunicació. D'entre altres assumptes, vostés exposen el següent punt: "promoure la creació de la figura de la defensora de la igualtat en els mitjans de comunicació". O siga, no hi ha ningú que defense la igualtat de les dones als mitjans de comunicació. Els debats que s'han tingut en els mitjans de comunicació públics valencians sobre ràdio i televisió, resulta ser que encara que mos diguen que estava tot controlat, era mentida. A mi no me pareix mal que se promoga una figura, i a més que siga dona, per a defensar eixa cultura, per a defensar eixos estereotips concrets que ofenen a molts sectors de dones, que destaque a les dones en els temes d'igualtat amb els hòmens. A mi no me sembla mal.

Però, mire, la senyora Alcía de Miguel sap vosté que està acabant el llibre blanc sobre la creació del consell de l'audiovisual valencià. Eixe llibre blanc no tardarà molt en fer-se. Jo li demane –i aixina m'agradaria que vosté m'ho arplegara, perquè açò és una interpel·lació i espere que m'arplegue alguna cosa– que esta figura, dintre dels òrgans que es creen arran del Consell Valencià de Cultura, la tinguen en compte i que siga una més per a vigilar eixa situació. I no creen una altra figura que s'ha de pagar, sen-

yor conseller, que el pressupost, encara que elevat, a l'hora de dividir, queda molt minvat de guanys.

La coeducació. El problema en la desigualtat dels drets entre hòmens i dones és fonamentalment un problema educatiu. Ho hem dit al llarg dels anys. En aquest sentit, la coeducació és fonamental, però quin és el pressupost destinat a la coeducació? Si jo m'agafe el pressupost dedicat exclusivament a dones –no per conselleries, que és un altre tema–, veig que del codi línia T4958000 hi ha destinats 523.000 euros, corresponents al fons social europeu, i de la mateixa conselleria 174.000 euros. És una concessió d'ajuda econòmica per fomentar i gestionar activitats formatives dirigides a dones aturades per proporcionar qualificació professional per a desenvolupar una ocupació concreta, diguem-li ics. També el codi línia T4959000, i destinat concretament a les cambres de comerç del País Valencià, apareix una dotació de 150.000 euros per a la formació continuada de les dones. Jo voldria saber, senyor conseller, i en este punt, en quines bases s'està distribuint o concedint aquestes ajudes i quina garantia tenen les dones que després d'esta preparació –que segurament estos diners van destinats totalment al professorat–, quina garantia tenen les dones de pertànyer, si més no, a una borsa de treball, en totes les promeses que hi ha, per a ocupar un lloc de treball digne en la societat valenciana.

En la conciliació de la vida familiar i laboral, hi ha un avantprojecte que també ha anunciat al senyora Alcía de Miguel que en breu anem a portar-lo ací a la Cambra, anem a discutir-lo, anem a participar i el tindrem. Jo me pregunte: en breu quan és? Quan? Vull saber quan. Què és el que vosté ha plantejat quant a temps, reunions, acords, donar eixe avantprojecte a la Cambra, estudiar els diputats i diputades el mateix, etcètera. Perquè, clar, aquest és un dels acords de la cimera de Pequín de 1995, i que set anys després ja tocaria aplicar-la. Per tant, jo voldria saber si vosté té prevista la presentació d'aquest avantprojecte en esta Cambra abans que finalitze l'any, és més, abans que es presenten els pressupostos de l'any 2003, perquè una llei d'estes característiques també ha de tindre una partida pressupostària concreta per a la seua aplicació.

Salut integral de les dones. És molt completa, senyor conseller. És veritat el que li dic. Són molt complets tots els punts que vostés anuncien en el III Pla d'igualtat. Però, clar, jo supose que s'hauran pres uns compromisos adequats amb el conseller de Sanitat per a desenvolupar bé eixe pla de salut per a les dones, tant físic com psíquic. I jo voldria saber també si el senyor conseller em pot exposar els acords amb segons i tercers per poder desenvolupar aquest apartat tan important sobre la salut de la dona i quins són els acords que s'han pres. I no voldria jo que me llegira un testament, diga-m'ho en pla telegràfic que tinc suficient.

Sobre la violència de gènere, un tema que ens ha portat bastants anys, en diferents debats, poder comentar, no sols amb mi sinó amb altres diputats o diputades. La carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, proclamada en el consell europeu de Niça el 7 de desembre de 2000, assenyalava en el seu article 3 el dret que té tota persona a la seua integritat física i psíquica. Una part d'este apartat correspondria, per tant, a la salut de les dones. Negre sobre blanc, és perfecte. Negre sobre blanc, és una cosa assumible. Però per valorar la seua eficàcia, vull saber les dotacions econòmiques que tenim al respecte, el personal destinat a aquest afer,

els mitjans... bé, la mitja –si fa no fa, que segur que això vosté s'ho sap de memòria–, el percentatge de casos al País Valencià per províncies de totes les agressions i el grau d'integració de les dones agredides després de l'atenció sanitària necessària per a incorporar-se al món laboral.

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant.

La senyora Pérez i Martí:

La exclusió social –i acabe–, exclusió social i feminització de la pobresa. Açò significa manca de recursos personals, socials o econòmics. En definitiva, manca de treball digne remunerat. I en cas de càrregues familiars menors de cinc anys, guarderies gratuïtes per a la preparació al món laboral de les dones. Dues partides als pressupostos, dues, una de 171.000 euros, una altra de la mateixa quantitat, corresponent al codi línia 4985000 i 4986000, una destinada al municipi de Callosa d'en Sarrià i l'altra destinada al municipi de Guardamar. Imagine's vosté. I jo no dic que no es facen les guarderies, però tinguem més sensibilitat. Els dos llocs són de color Partit Popular en la seua governabilitat.

El senyor vicepresident primer:

Acabe, senyora diputada.

La senyora Pérez i Martí:

I això no està bé.

En definitiva, un III Pla per a la igualtat d'hòmens i dones que vull saber de quina forma van a aplicar, un pla quadriennal que contempla futures lleis i accions que van darrere la societat –sempre mos avança la societat–, i amb uns pressupostos que, com el d'enguany, una part d'ells, el 50%, va destinat a la compra de béns i gastos de funcionament, i que d'eixe 50% que queda, el 12% va destinat a gastos de personal.

I no em conteste, senyor conseller, i aixina acabe, que estic equivocada en un 92% del que li acabe d'exposar, ja que si és aixina consideraré...

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyora diputada. Gràcies.

La senyora Pérez i Martí:

...que vosté, encara que parega que em sent, no m'ha escoltat en absolut.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies, senyora diputada.

La senyora Pérez i Martí:

Gràcies, senyor president.

El senyor vicepresident primer:

Senyor conseller.

El senyor conseller de Benestar Social:

Moltes gràcies, president.

Senyores i senyors diputats.

Bona vesprada, senyora diputada.

Senyora Pérez.

Les polítiques de dona del Govern Valencià es vertebren entorn a quatre eixos, que són els següents: primer, atendre les necessitats emergents del col·lectiu de dones i arbitrar els recursos adequats per a això; segon, fer efectiu el principi d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones; tercer, incorporar el principi de gènere dins del substrat institucional de la Comunitat Valenciana; i, quart, crear una consciència i una sensibilitat de gènere dins de la societat valenciana.

Parlar de política general de dona, en estos moments, a la Comunitat Valenciana, és referir-nos, principalment, però no exclusivament, com vosté ha fet, al vigent Pla d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones que el Govern Valencià va aprovar en juliol de l'any passat. El pla partix que en els últims anys s'han consolidat en un grau acceptable les polítiques públiques d'igualtat i es fixa dos objectius bàsics: primer, aprofundir en el mencionat procés de consolidació, i, en este sentit, un dels pilars bàsics és culminar el procés d'incorporar la perspectiva de gènere en el substrat institucional de la Comunitat Valenciana; i com a segon objectiu, cal ampliar els àmbits naturals del principi d'igualtat d'oportunitats, especialment quant a les activitats econòmiques, al sistema educatiu en la seua integritat i en l'àmbit de la cultura.

El pla constituïx, en definitiva, un instrument de singular importància que aposta per una línia d'equitat entre hòmens i dones. El Govern Valencià entén que està igualtat constituïx el fonament indispensable de la convivència. De la igualtat formal hem passat a reivindicar la igualtat real i efectiva, i, amb ella, la seua materialització concreta, la igualtat d'oportunitats, que serveix de marc definitori al pla d'igualtat d'oportunitats.

El Govern Valencià aborda el pla des de la perspectiva que ha millorat la situació de la dona, però encara queda molt per fer, i, com vosté sap, segons una enquesta del CIS, encara un 58% dels espanyols pensa que hi ha desigualtat entre els hòmens i les dones. Per això, la primera característica pròpia i diferenciada del pla d'igualtat d'oportunitats és que representa una política activa respecte al principi d'igualtat real. L'objectiu constant és incidir en una política activa de bel·ligerància davant de tota mostra de discriminació i, al mateix temps, generar una xarxa social i institucional que contribuïxca a l'eliminació de tota forma de discriminació.

El PIO, junt amb el Projecte de llei d'igualtat d'oportunitats entre hòmens i dones que el Govern de la Generalitat està ultimant, i junt amb el Pla del Govern Valencià de mesures per a combatre la violència que patixen les dones, aprovat el passat mes de gener, respon a la necessitat d'articular un eix vertebrador de les polítiques d'igualtat, constituint un marc jurídic adequat dins de les competències estatutàries, i, en este sentit, una de les seues característi-

ques és que, per primera vegada, s'aborden tots els àmbits competencials de la Generalitat que de manera directa o indirecta incidixen o repercutixen en l'esfera de la igualtat de gèneres.

Pot ser que una de les primeres notes destacables en l'elaboració del pla, a la qual vosté no ha fet referència, però que jo vull destacar-li, sobretot perquè vosté també sàpiga que independentment de la responsabilitat de les seues afirmacions, que jo valore en el que valen, dir-li també que n'hi han altres posicions que s'han manifestat i que han pogut contribuir que l'actual pla d'igualtat d'oportunitats no siga ja ni tan sols un pla del Govern, sinó que siga un pla d'aquelles institucions i d'aquelles entitats que estan treballant en la problemàtica de la dona.

Per això vull ressaltar-li el paper del consens del pla, al qual vosté ha fet referència i que jo estic explicant. Es tracta d'un document que ha comptat amb el suport unànim de totes les federacions, associacions i organitzacions de dones presents en el Consell Valencià de la Dona, incloses algunes que per a vosté li són molt familiars des del punt de vista de l'afinitat ideològica i política, i que van analitzar la proposta durant quatre sessions plenàries.

El treball de discussió va ser realment fructífer si ens fixem que van ser 236 les propostes realitzades i 217 les que es van aprovar. Això vol dir que els suggeriments de les associacions de dones es van incloure en un 92%. Amb això, al meu entendre, pot considerar-se el test definitiu totalment participatiu, sense cap tipus de dubte.

D'altra banda, volguera destacar el fet que, per primera vegada, en un pla d'igualtat s'han recollit les peticions, aportacions i suggeriments, de les dones que patixen algun tipus de discapacitat, i això suposa no sols una novetat, sinó també un avanç en el reconeixement d'este dones, que per primera vegada apareix en Espanya.

Analitzant el contingut del pla, com vosté sap, jo crec que l'ha estudiat perfectament i la seua intervenció així ho ha demostrat, vullc reiterar-li que s'ha estructurat en deu àrees d'actuació, que recullen un ampli elenc de mesures basades en elements d'equitat. El document del pla ha tingut una àmplia publicitat, com vosté també ha assenyalat, i crec que vostés el coneixen àmpliament, per tant, evitaré descriure cada una de les deu àrees que consten i a què vosté ha fet referència.

Específicament, el pla d'igualtat d'oportunitats pretén, a més, acostar-se a la realitat de les dones valencianes, i per això s'han incorporat noves àrees d'actuació concordes amb la realitat actual. Entre estes noves àrees destaquen les quatre següents: la incorporació de la perspectiva de gènere en la normativa i estructura organitzativa dels poders públics de la Comunitat Valenciana, l'àrea 1; en segon lloc, l'especial consideració de la participació de les dones en la presa de decisions, en l'àmbit laboral s'ha enfortit la posició social, econòmica i política de la dona, l'àrea 6, fomentant l'harmonització de responsabilitats laborals entre hòmens i dones, a través de mesures efectives de conciliació de la vida familiar i laboral, com la creació de les guarderies infantils en els polígons industrials més emblemàtics, no únicament els dos casos que vosté ha assenyalat; i, finalment, hem inclòs l'atenció especial de la violència de gènere en l'àrea 8, es tracta d'una parcel·la no estrictament de polítiques d'equitat, però que necessitava un lloc dins del

pla, especialment per a concordar este instrument amb les actuacions específicament dirigides a lluitar contra el maltractament que en les seues diverses manifestacions patixen les dones.

Recull aixina, d'esta forma, un pla conjunt de mesures estructurades en deu àrees d'actuació que, en conjunt, permetran no sols continuar amb la labor de sensibilització de la societat valenciana, sinó també apostar per una autèntica educació en valors, eliminant qualsevol obstacle des de l'òptica de la transversalitat.

Volguera, a més, destacar igualment l'especial interès a incloure dins del pla diverses prescripcions de conciliació entre la vida familiar i laboral de les dones en l'aplicació de la llei de conciliació de la vida familiar i laboral, a què vosté també ha fet referència. Estes mesures tenen un efecte altament dinamitzador de la igualtat, ja que afavoreixen exponencialment les possibilitats de les dones, que poden compaginar família i treball, cada vegada d'una manera més còmoda, i en este aspecte, no podem deixar de mencionar una iniciativa del Govern Valencià que recolza intensament l'acció de la dona. Estic referint-me al Pla d'atenció integral de la família i la infància, dins del qual els programes de conciliació de la vida familiar i laboral tenen també una parcel·la important i que d'esta manera repercutirà positivament en els itineraris d'equiparació de gèneres.

Vull centrar-me ara en la dimensió econòmica del pla, a on vull significar-li que es destinen 72.000 milions de pessetes en la seua duració quadriennal. L'anterior pla, després de determinats increments pressupostaris, va destinar quasi 59.000 milions de pessetes. Per això, amb l'increment percentual previsible, més el reforçament d'algunes línies que han donat resultats excepcionals, ens hem situat en un increment global del 22%. Este increment és una estimació inicial. Vull dir que el pla té infinitat de línies pressupostàries durant quatre exercicis econòmics, en els quals previsiblement s'experimentaran increments substancials, com ja va succeir amb el pla anterior. Per posar-li un exemple, en l'àrea 10, destinada a la cooperació, obrim una nova línia de projectes d'ajuda al desenvolupament dirigit a dones del Tercer Món. A mesura que avance la vigència del pla anirem observant els resultats definitius i actuarem en conseqüència.

Reprent la quantificació econòmica, m'agradaria ressaltar que dels 72.000 milions, tres quartes parts, 73,88%, recolzen la igualtat real en l'àmbit del treball. L'àrea d'ocupació i economia social, àrea 5, compta amb més de 47.500 milions de pessetes i aporta el 65,98% de la dotació total. Més de la mitat del pressupost és una clara política activa d'ocupació femenina. D'altra banda, els programes d'inclusió social suposen la segona quantitat quantitativament determinant del pla, Si es fixen en l'àrea nou, veuran que té assignats més de 12.500 milions de pessetes, la qual cosa la situa en xifres absolutes immediatament després de l'àrea quinta d'ocupació i d'economia social. En realitat, es perfilen separades, però van totalment interrelacionades, perquè la filosofia del pla no concep l'eradicació dels extrems de marginació i pobresa sense la integració laboral.

El sistema de protecció social es connecta així amb la inserció laboral, de manera que un dels elements bàsics del pla és abordar itineraris d'inserció complets, connectant d'esta manera amb el seu caràcter de política activa de fina-

litat social. Es tracta, en definitiva, d'una aposta forta cap a l'equiparació laboral, fomentant les vies d'accés a l'ocupació i a l'economia social, i, per això, el Govern Valencià fa una aposta pressupostària forta, en la qual es reflectix un compromís per la solidaritat i l'equiparació real.

Sens dubte, aconseguir la plena igualtat se'ns planteja com un repte excepcional, que només podrem aconseguir amb un model de convivència solidària que permeta i valore la participació de les dones com a actors imprescindibles en el desenvolupament i la sostenibilitat de la societat valenciana.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

La il·lustre diputada senyora Dolors Pérez té la paraula.

La senyora Pérez i Martí:

Gràcies, senyor president.

Senyor conseller, vejam, a mi m'havera agradat que havérem parlat concretament sobre aquelles preguntes que jo li he fet, perquè una interpel·lació servix per a això, saber el seu grau d'acceptació o no sobre una quantitat de coses que li he preguntat. No m'ho ha contat. Els pressupostos que vosté destina per a les dones, per contar alguna coseta més, diu, Benestar Social, Direcció General de la Dona, promoció de la dona: el pressupost inicial equivalia a 8.675.000 euros. D'eixos 8.675.000 euros, n'hi havia, compra de béns i gastos, 4.071.000 euros; inversions reals, 523.000 euros; transferències de capital, 342.000 euros; i no vull continuar detallant, perquè si parle dels gastos de personal, parlem de 758.000 euros. Jo, en una de les parts en les quals he intervingut li he dit: un pressupost baixet.

Vosté m'ha parlat d'una cosa concreta, que és molt bona, que des de l'inici de la democràcia, o probablement abans ja se sol·licitava, eren les guarderies en polígons industrials, és clar!, si no mos havem vist en eixos llocs per pura casualitat!, però si segur que els dos havem fet el mateix, reclamar guarderies en els llocs de treball perquè les dones accediren dignament al seu món laboral, i un exemple d'aquesta actuació, abans de plantejar el tercer pla d'igualtat, l'ha donat Mercadona, que ha creat una guarderia, supose que amb les ajudes necessàries, com toca, com toca! Però, clar que sí!, a mi me pareix bé!, però jo li he fet una quantitat de preguntes, li torne a dir, que vosté no me les ha contestades, i jo vull que vosté me les conteste, tinc la necessitat que me les conteste, perquè, si no, haurem de fer una moció subsegüent, i seria una barbaritat, veritat?

Per tant, jo li he presentat diferents propostes. Nosaltres estimem que és molt més important en compte del 10% per a eixes dones que siguen càrrecs polítics i que n'hi haja un *ninguneig* i que mos sentim humiliades a tal efecte, parlar de la Llei de paritat, val? Eixa llei que camina bé per ahí, que està pendent que es tracte. Eixe projecte rar que ja ve per ahí. Parlem-ne. Vosté està disposat? Ha parlat com a conseller en el Govern? Sap vosté quins avanços s'estan donant? Jurídicament és factible? Podem parlar d'eixe assumpte i deixar-nos ja de *tonteries*. Hi ha una pregunta concreta, i no és que considere que el que vosté haja declarat siga una ton-

teria, però com vosté ha valorat en el que valga la meua intervenció i el que jo he dit, jo valore la seua intervenció de la mateixa manera.

Després hem parlat d'una figura dona per a vetllar la imatge dona en els mitjans de comunicació. I jo li he dit: escolte, per què eixa persona en volta d'haver de fer exclusivament un departament d'una dona que siga tal, que necessita a 20 perquè li controlen una pel·lícula, no forma part, una vegada estiga el llibre blanc de l'audiovisual valencià, una vegada estiga fet i es cree el Consell valencià de l'audiovisual, conforme va prometre la senyora Alícia de Miguel, que eixa dona forma part de la direcció, d'eixe *tinglado* que al cap i al fi es dedica tot complet a investigar i a regular quines són les formes més ètiques de vore una televisió? Tampoc m'ho ha contestat vosté i a mi m'agradaria que m'ho contestara.

I després, en referència a la vida familiar i laboral, li he dit: per a quant, senyor conseller, en premsa, *a bombo y platillo*, ja anem a parlar sobre eixa llei, en un dels mitjans que els han tret a vostés. Declaracions seues i de la senyora Alícia de Miguel. Jo, mire, ni em crec i em deixe de creure. Jo vull que vosté es comprometra ací i em diga per a quant eixe projecte va a presentar-lo i anem a parlar del mateix. Per a quan? I per què dic per a quan? Dic per a quan perquè d'ací dos dies ja estem en l'estiu i estem acabant ja... Clar, clar, clar, és que és així, per a què buscar mitges tintes? Ja estem en l'estiu, ens queda simplement un mes de vida parlamentària, després fins el mes d'octubre ja no estem, després vénen els pressupostos i alguna cosa s'haurà de fer, dic jo. I seria convenient, tindre'l, si em demana la meua opinió, tindre'l perquè forme part dels pressupostos, perquè una llei d'aquestes característiques...

El senyor vicepresident primer:

Vaja acabant, senyora diputada.

La senyora Pérez i Martí:

—Acabe, senyor president, ràpidament.— ...fa falta dotar-la de capital. Com a mínim.

No he acabat d'exposar-li totes aquelles preguntes que li havia proposat, aquelles propostes que li havia plantejat, però sí que m'agradaria que em contestara a estes.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Gràcies.

Senyor conseller, senyor Blasco, té vosté la paraula.

El senyor conseller de Benestar Social:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora diputada.

Abans d'intentar resumir el que jo crec que és el més fonamental del que es trau hui ací, volia expressar-li la meua consideració i el meu respecte, no sols personal sinó per la línia argumental de la seua intervenció. Independentment que pense que algunes de les seues afirmacions necessiten contrastar-se, i jo estic disposat a donar-li a vosté tot tipus de

dades i d'informacions que segurament van a assegurar-li alguns dels conceptes que vosté ha vertit ací, que la música m'agradava, però que jo crec que entraven en contradicció amb algunes concrecions de les que vosté assenyalava ací.

Jo, la veritat, és que algunes de les preguntes que vosté ha fet ací no tinc les dades en el cap per a contestar-li, però li les vaig a facilitar, perquè jo, en realitat quasi m'he basat en el que era esta compareixença que vosté definia exclusivament que jo li contestara quina és la política general de la Conselleria de Benestar Social en referència al pla d'igualtat d'oportunitats. Jo he procurat basar-me en això, però si haguera vist que, a part d'esta pregunta o d'esta consideració, vosté haguera fet algun nivell de concreció, jo, tanmateix, molt gustosament li haguera fet, però ja li dic que no es preocupe vosté perquè vaig a fer-li-los arribar tots sense cap de problema.

Després, vull dir-li dos coses més abans d'entrar en el que és el fons de la meua intervenció. Açò del llibre blanc de l'audiovisual, vaig a consultar-li a la companya de govern si existeix eixa possibilitat, perquè la veritat és que no sé com ho tenen previst això, però no crec que hi haja molt de problema que es contemple eixa possibilitat, que jo no l'havia pensada, però, tanmateix, l'anem a considerar.

I vosté ens pregunta per esta llei que s'acaba d'anunciar i quan eixa llei va a tindre la realització o la concreció parlamentària corresponent. Vull que sàpiga vosté que eixa llei en estos moments ja ha passat, a pesar d'alguns judicis que vosté acaba de fer aquí sobre la mateixa, jo li diria que hauria de llegir-la amb interès. És una llei que algunes de les desqualificacions que vosté ha assenyalat ací, crec que són fruit d'una falta d'atenció i d'estudi de la mateixa. I vull senyalar-li també que no es quede vosté aïllada front al que és l'organisme de participació de les dones més importants que hi ha en esta Comunitat, que és el Consell Valencià de la Dona, que li torne a dir, li ho he dit en el cas del Pla de la igualtat, però li ho torne a dir ara, per unanimitat ha aprovat el text de llei que se li ha remés al Govern Valencià.

Aleshores, vosté és molt lliure de defensar les seues posicions, però, tanmateix, jo li diria a vosté que pense que estem parlant del ventall més ample que hi ha hagut en esta Comunitat mai en la vida de participació d'institucions, d'organitzacions i, fins i tot, de militants de distints partits polítics que allí d'una forma responsable han recolzat unànimement este projecte de llei remés al govern, que ja té no sols eixe informe favorable per unanimitat del Consell Valencià de la Dona sinó que té, cosa prou insòlita també, l'informe aprovatori per unanimitat del Consell Econòmic i Social. El govern està en estos moments deliberant sobre eixe projecte de llei, va passar a continuació al Consell Jurídic Consultiu, com vosté molt bé sap, i immediatament que finalitze eixe tràmit procedimental serà remés a les Corts. Jo crec que arribarem a temps de poder debatre'l, no li ja este estiu, perquè això va a dependre del calendari d'estes Corts, però tranquil·la, perquè quan arribe la campanya electoral anem a poder debatre tranquil·lament este projecte de llei i vorem ahí les posicions que es poden mantindre sobre eixe aspecte que vosté assenyalava.

Bo, volia no acabar esta intervenció sense resumir-li tres coses o quatre, que jo crec que són importants, del que fonamentalment jo volia expressar-li ací, que era en relació al Pla d'igualtat d'oportunitats. Primer, és necessari que la

Comunitat Valenciana dispose d'un Pla d'igualtat d'oportunitats, perquè este és un instrument indispensable, encara que no suficient per si mateixa de les polítiques de la dona. I crec que este punt no mereix cap discussió i vosté participa d'ell. Segon, que el Pla d'igualtat d'oportunitats representa una inqüestionable millora respecte dels instruments precedents, i això per tres raons: perquè naix des del consens, com li acabe d'assenyalar, perquè incorpora nous programes i àmbits i perquè suposa un esforç pressupostari important. I, tercer, que el pla en el seu contingut té una amplitud raonablement suficient. Amb això vull dir-li que, dins de la seua esfera competencial valenciana, esgotem fins el límit d'allò possible els programes dirigits a potenciar la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Això, en general, a manera de conclusions bàsiques del que ha sigut la seua interpel·lació.

Però, a més a més, vull incidir en dos aspectes complementaris, com són l'execució actual del Pla d'igualtat i els indicadors d'equitat. Quant al nivell d'execució actual, i segons les dades d'avaluació que disposem, hi ha un total de 144 actuacions implementades de les 265 que comprenen el pla. En estos moments tenim un grau d'implementació del 54% i jo li puc fer arribar això a vosté detallat, cas per cas. No vull dir amb això que el pla es troba executat en este percentatge, sinó que durant l'any 2001, primer de vigència del Pla d'igualtat d'oportunitats, hi ha 144 actuacions que estan en una fase d'execució efectiva. En termes pressupostaris hi ha en l'actualitat una execució del Pla que ascendeix a 51 milions d'euros, és a dir, a uns 8.500 milions de pessetes, destacant especialment l'àrea vuitena sobre l'exclusió social i feminització de la pobresa, en la qual hi ha una execució superior als 12 milions d'euros. Si té interès per estes dades concretes jo li les puc donar absolutament detallades. En definitiva, puc dir que el grau del compliment del pla és més que acceptable al dia de la data, i si seguim en esta línia la dimensió financera inicial estic convençut que inclús va a ser superada.

I el segon dels aspectes que els volia assenyalar és el dels indicadors d'equitat, que crec que registra importants avanços i que és important també que es puguen considerar en este Parlament. Per citar només alguns d'estos indicadors que ens situen on estàvem i on estem. L'ocupació femenina ha crescut en els dos últims anys un 20%, la qual cosa ha significat que 79.600 dones han trobat ocupació en esta Comunitat. La taxa de llicenciats universitaris és actualment superior en dones que en homes, un 58% davant el 42% que són els homes. Cal dir, no obstant això, que en l'anàlisi específic de les llicenciatures, la dona encara manté percentatge inferior a l'home en les carreres tècniques.

La taxa de desocupació femenina ha passat del 24% en 1995, concretament del 24,2%, al 10,4% de l'any 2001, que significa una reducció superior al 50%. La taxa de desocupació femenina és, a més a més, en esta Comunitat, un punt inferior a la mitjana nacional. I, pel que fa al món de la política, que també és interessant el constatar estes dades, el percentatge, per exemple, d'alcalduesses a la Comunitat Valenciana ha passat d'un 3,52 en 1991 a un 6,11 en 1995 i a un 12% actual. Poc encara però anem millorant.

En resum, senyoria, crec que este és el camí que cal seguir, en apreciacions com les que vosté ha fet que poden millorar i ajudar que orientem millor també algunes de les

nostres polítiques, i encara que tots els esforços en esta matèria són pocs, jo crec que és de justícia reconèixer que el Govern Valencià ha fet un esforç notable en la implementació del Pla d'igualtat d'oportunitats i que els resultats ens diran que efectivament estem en un camí millorable, però que és el camí encertat.

Moltes gràcies.

El senyor vicepresident primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, se suspén el Ple, que començarà demà a les deu del matí.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 40 minuts)